

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร  
ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๙๐ กันยายน ๒๕๕๑

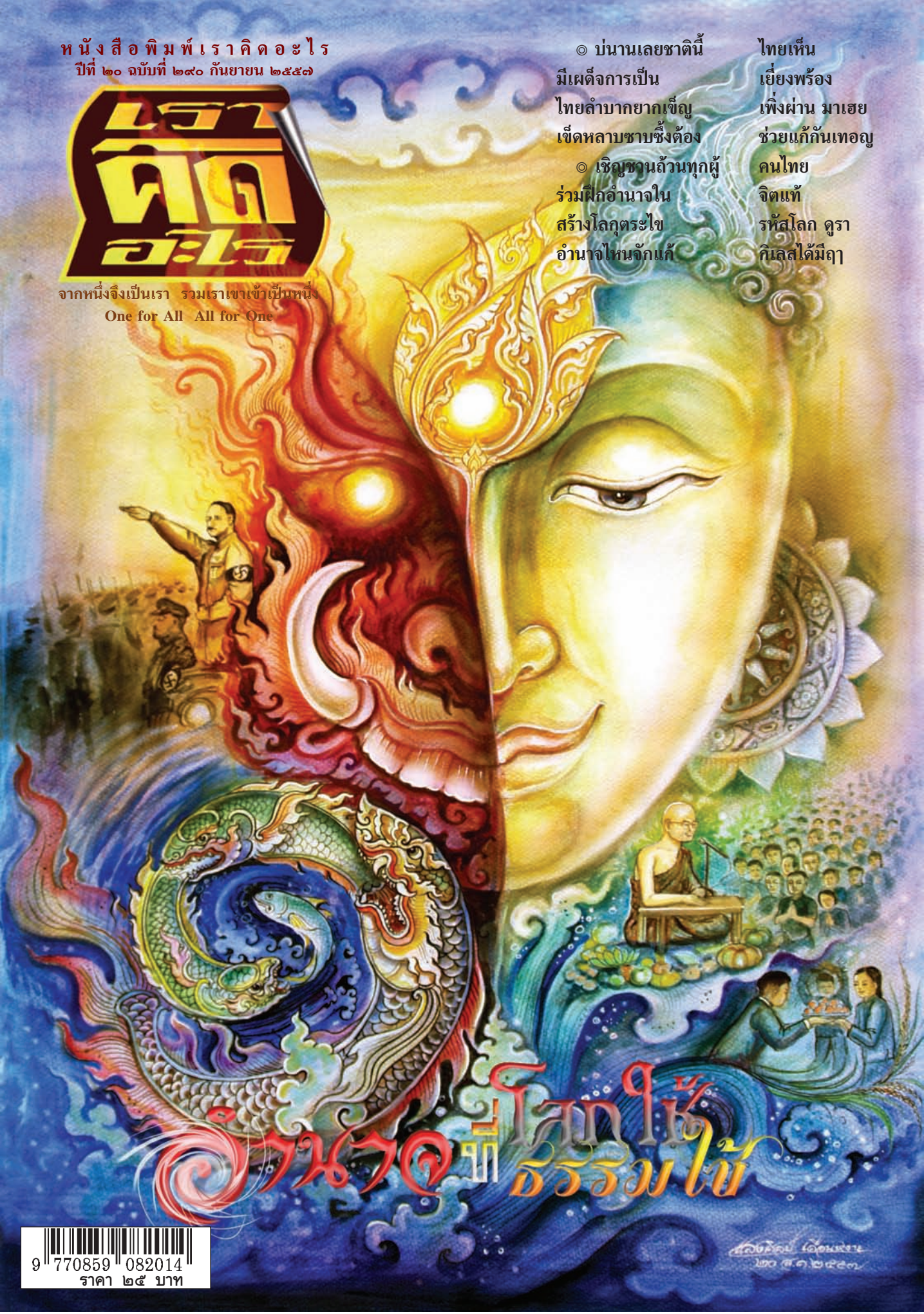


จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน  
One for All All for One

๐ บ่นานเลขชาตินี้  
มีเผด็จการเป็น  
ไทยลำบากยากเข็ญ  
เจ็ดหลาชาบซึ่งต้อง

๐ เชิญชวนถ้วนทุกผู้  
ร่วมฝึกอำนาจใน  
สร้างโลกุตระไซ  
อำนาจไหนจักแก่

ไทยเห็น  
เยี่ยงพริ้ง  
เพ็ญผ่าน มาเฮย  
ช่วยแก้กันเทอญ  
คนไทย  
จิตแท้  
รหัสโลก ดุรา  
กิเลสได้มีฤ



อำนาจที่โลกให้  
ธรรมให้



สงวนลิขสิทธิ์  
พ.ศ. ๒๕๕๑

# ปุ๋ยอินทรีย์



ตรา

- ศูนย์จำหน่าย ปุ๋ยขอนแก่น  
 1.สาขา อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี  
 โทร. 092-161-1800  
 2.สาขา อ.ป่าดัว จ.ยโสธร  
 โทร. 088-073-4277  
 3.สาขา อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ  
 โทร. 085-613-6985  
 4.สาขา อ.ราษีไศล จ.ศรีสะเกษ  
 โทร. 087-442-7177  
 5.สาขา อ.แคนดง จ.บุรีรัมย์  
 โทร. 084-925-2642  
 6.สาขา อ.เมือง จ.สุรินทร์  
 โทร.081-076-1521  
 7.สาขา อ.เมือง จ.ขอนแก่น  
 โทร. 086-850-3003'



จึงใช้ดินจึงดี  
 จึงเสริมเศรษฐกิจ

จึงมีผลผลิตเพิ่ม  
 จึงปลอดภัย



**สูตรเขียว 5 กก. / 25 กก.**

**สูตรแดง 5 กก. / 25 กก.**

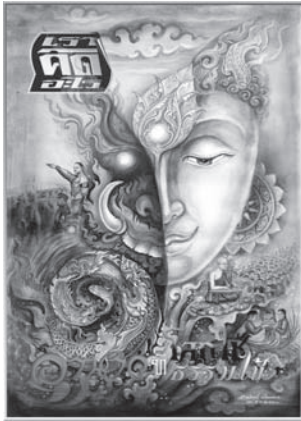


ผลิตโดย โรงปุ๋ยพลังชีวิต  
 247 หมู่ 10 ต.บึงไผ่ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี 24190  
 โทร. 08-6855-3203, 08-4512-9836, 08-4301-7664



## นัยปก

## อำนาจที่โลกใช้ อำนาจที่ธรรมใช้



(๑) อำนาจที่โลกใช้  
เบ่งสุดบังคับสุด

ด้วยอำนาจทุกยุทธ  
มนุษย์บ่ชอบยิ่งใช้

(๒) หากลองใครได้อำนาจ  
เชื่อเถิดยากหนักหนา

มีแต่คิดค้นหา  
ให้เชื่อในอำนาจนึ่ง(พริ้ง)

(๓) งานแห่งกิเลสนั้น  
ลวงมนุษย์เพิ่มอำนาจ

โดยใช้โลกธรรมพาด  
มนุษย์สยบกลับมาอ่อน

(๔) บ่บานเลยชาตินี้  
มีเผด็จการเป็น

ไทยลำบากยากเข็ญ  
เข็ดหลาบซาบซึ่งต้อง

(๕) เข็ญชวนล้วนทุกผู้  
ร่วมฝึกอำนาจใน

สร้างโลกุตรระไซ  
อำนาจไหนจักแก้

(๖) คือกิเลสนั้นแหละแท้  
เทียมโหดเลือดเย็นจน

มันซุกซ่อนแม้นตน  
อวิชาพาทุกผู้

(๗) ใฝ่ธรรมกันเถิดล้วน  
ฝึกหยั่งรู้กิเลสจน

ความเห็นแก่ตัวตน  
อำนาจนี้หากใช้

ในมนุษย์  
ยิ่งไว้

แห่งเผด็จ- การแฮ  
อำนาจนี้ปกครอง

นี้มา  
จักทิ้ง

เชิงหลอก ประชาแล  
ไปมั่นเผด็จการ

สุดฉลาด  
ซับซ้อน

ห้วมนุษย์ แลนา  
คลังโคล้เผด็จการ

ไทยเห็น  
เยี่ยงพริ้ง

เพ็งผ่าน มาเฮย  
ช่วยแก้กันเทอญ

คนไทย  
จิตแท้

รหัสโลก ดูรา  
กิเลสได้มีฤ

ในคน  
ยากรู้

ยังหลอก ตนเลย  
พ่ายแพ้กิเลสมัน

ทุกคน  
กำจัดได้

ลดแน่  
ช่วยแท้เจริญเสถียร.

“สไมย์ จำปาแพง”

๔ ส.ค. ๒๕๕๗



**โปรดเกล้าฯแล้วกรม.**  
**‘ประยุทธ์ 1’**  
**‘บิ๊กป้อม’คุมกลาโหม**  
 เผยมี 28 คนไม่พลิกจากใจ  
**‘ปนัดดา’รมต.สำนักนายกฯ**

## อำนาจที่โลกใช้ อำนาจที่ธรรมใช้

คำเปิดใจของลูกผู้ชายชื่อ **เนวิน ชิดชอบ** ถึงอนาคตทางการเมือง น่าจะเป็นแสงสว่างให้แก่ นักการเมืองทั้งหลายได้อย่างดีว่า “ไม่มีใครขึ้นจากรถแล้ว แล้วหวนกลับไปตกนรกซ้ำอีก ถ้าไม่บ้า ไม่ได้เสียสติ ย่อมไม่คิดที่จะกลับไปตกนรก รอบ ๒ .....ขนาดได้เป็น ฯพณฯ ท่าน เวลาไปห้างไปพาราคอน ตอนขึ้นบันไดเลื่อน คนเขาก็ผลักทางให้ แล้วก็พากันซุบซิบ มองเราด้วยสายตาที่เราที่รู้ว่าคืออะไร.....ผมมาหลอกตัวเองไม่ได้ว่า เฮ้ย เขาไม่ได้เกลียดกู ทั้ง ๆ ที่สายตาเขาก็บอกอยู่ว่าเขาเกลียดเรา ดีไม่ดีเขาอาจจะด่าแม่เรา อยู่ในใจ เมื่อเห็นเขารู้อยู่แล้วว่า คนเขารู้สึกอย่างไร ถ้าเราไม่หลอกตัวเอง นี่แหละทำให้ ภูมิด้านทางการเมืองหมดไปแล้ว..”(เปิดใจเนวิน ชิดชอบ รายการ *Nake and the city* ไทยรัฐทีวี ๑๙ ส.ค. ๕๗)

จริง ๆ แล้ว **“ตี-ข้าว, นรก-สวรรค์”** นั้น ใจของเราเราย่อมรู้ดีแก่ใจตัวเอง โดยไม่ต้องรอคำพิพากษาจากสายตาของใคร ทำดีดีทันทีที่เป็นอัตโนมัติอยู่ในตัว และหากเล่นการเมืองอย่างไม่จริงจังใจจนกลายเป็นความชั่วเป็นนรกก็นั้นก็สอดคล้องกับหลักธรรม เรื่อง **“มิจฉาชีพ ๕”** ซึ่งมีตั้งแต่

๑. การโกง **ทุจริต คอร์รัปชัน (กุหนา)** มีในงานการเมือง ทั้งกาย วาจา มีน ครบเครื่องเรื่อง **ทุจริต** ๒. การล่อลวง หลอกหลวง (ลปนา) ใน

นักธุรกิจ-การเมือง ลดลงกว่าอันแรก ใช้คำพูด หลอกคน ปิดบังซ่อนเร้น ในทางศาสนาพุทธถือว่าสองอาชีพนี้เร็วสุด สร้างความเดือดร้อนให้มนุษยชาติ เรียกว่าอบายมุข (หัวหน้านรก!)

แล้วอย่างไรระดับบิ๊กตู ที่ใคร ๆ ก็หวังใยและคอยเอาใจช่วยให้ความตั้งใจจริงของท่าน ที่จะทำเพื่อชาติบ้านเมืองได้ประสบความสำเร็จ แต่เมื่อคู่มือ ๆ ทั้งหลายที่ยึดอำนาจได้แล้ว ก็หลงไหลในอำนาจ ติดยึดในอำนาจ จนพากันพินาศในที่สุดแล้วบิ๊กตูจะออกจากกับดักแห่งอำนาจที่เฝ้าขวนนี้ได้อย่างไร?

ได้ไม่ได้คงขึ้นอยู่กับบิ๊กตู จะใช้ **“ต้นทุน”** ที่ตัวเองมีมากกว่าใคร ๆ ได้มากน้อยแค่ไหน? เพราะถือได้ว่าเป็นนายกที่มีประชาชนสนับสนุนมากที่สุด มีอำนาจมากที่สุดกว่านายกฯคนใดที่เคยมีมา และถ้ายังบิ๊กตูใช้ธรรมะและคุณธรรมให้มากตามที่เคยกล่าว **“ยังมีอำนาจ ยิ่งต้องเล็กลง” “ประเทศชาติประชาชนต้องมาก่อน!”** การลดตัวลดตน การไม่ทำอะไรเพื่อตัวเพื่อตนและพรรคพวกล้วนแต่เป็นแก่นแกนของธรรมะทั้งสิ้น

ด้วยต้นทุนที่มากมายเช่นนี้ บิ๊กตูย่อมจับได้ อย่างสง่างามไม่พลาดท่าเสียทีเลือกเดินทางไปแบบสุดยอดแห่งเผด็จการและทรราชที่อุตสาหไรค์โน่นลงไปด้วยมือของตัวเอง

๒ ● จริงจัง ตามพ่อ



• จำนวน •

## คนบ้านนอก บอกกล่าว

หลายคนที่ห่วงใยบ้านเมือง ก็ห่วงเอเอสทีวีด้วย เพราะเป็นสถานีโทรทัศน์ที่กล้าเสนอความจริงไม่เกรงว่าจะกระทบใคร **เอเอสทีวี**จึงอยู่ด้วยความลำบากมาตลอด

ตอนที่เอเอสทีวีเริ่มเปิดขายสินค้าใหม่ ๆ เพื่อหารายได้จุนเจือ คุณศิริลักษณ์ให้ผมแนะนำคุณสนธิ ขายปุ๋ยอินทรีย์ คุณสนธิฟังแล้วก็ท้อเวลามานาน จนกระทั่งถูกระดมยิงด้วยอาวุธสงครามกว่า ๒๐๐ นัด รอดตายอย่างอัศจรรย์ ผมและคุณศิริลักษณ์ไปเยี่ยมคุณสนธิที่โรงพยาบาล แกจึงขอให้ผมช่วย **โครงการผลิตและขายปุ๋ยอินทรีย์เอเอสทีวี**จึงเกิดขึ้น ไม่ต้องลงทุนหลักบาท **ในแผนกประสานการผลิตและจำหน่ายปุ๋ย**มีเพียง ๖ คนเท่านั้น มีโทรศัพท์มือถือ ๖ เครื่อง ผลิตและจำหน่าย ๓ ปีกว่ายังไม่ถึง ๔ ปี ยอดขายมากถึง **๑,๐๐๐ ล้านบาท**

คราวนี้เมื่อมีการปฏิวัติ สถานีเอเอสทีวีไม่ได้ ออกอากาศ มีแต่รายจ่าย ไม่มีรายรับ เช่นเดียวกับหลาย ๆ คนที่ห่วงเอเอสทีวี คุณศิริลักษณ์ก็ห่วง แนะนำให้ผมชวนเอเอสทีวีไปจัดหลักสูตรล้างพิษที่โรงเรียนผู้นำซึ่งเอเอสทีวีเคยจัดที่อื่นมาแล้ว ๒๓ ครั้ง เสียค่าใช้จ่ายแพง มูลนิธิชื่อผมช่วยออกค่าใช้จ่ายทุกอย่าง ยกเว้นค่าสมุนไพรมานชนิดที่เอเอสทีวีใช้เป็นพิเศษในการล้างพิษ

เริ่มหลักสูตรล้างพิษตั้งแต่ ๓๑ กรกฎาคม ถึง ๓ สิงหาคม คนละ ๖,๐๐๐ บาท แพงเป็นพิเศษ (ปกติคนละ ๒,๕๐๐ บาท) ประชาสัมพันธ์ล่วงหน้าไม่นาน

คนรักเอเอสทีวีสมัครเข้าล้างพิษเพื่อช่วยเอเอสทีวีถึง ๒๗๕ คน บรรณาธิการ **“เราคิดอะไร”** ก็ไปเข้าล้างพิษกับเขาด้วย

มีคนแนะนำผมให้บริจาคของที่ระลึกเพื่อประมูลขายช่วยเอเอสทีวี คุณสนธิบริจาคนาฬิกาข้อมือได้เงินถึงสองแสนบาท ผมจะให้รูปถ่ายขนาดใหญ่ เป็นรูปผมซึ่งจักรยานยนต์สีล้อซึ่งหนังโทรทัศน์เรื่องดัง **“สามมิติตรา”** เพิ่งฉายจบไปเมื่อเดือนพฤษภาคมนั้น พระเอกนางเอกสีล้อเหมือนผม ช่วงนั้นคนไปล้างพิษที่โรงเรียนผู้นำหลายคนถ่ายรูปกับรถสีล้อเอาไปเป็นที่ระลึก

ชายหนุ่มคนหนึ่งไปส่งคุณแม่เข้าล้างพิษช่วยวิกฤตเอเอสทีวี บอกผมว่าเอารถจริง ๆ ของผม ออกประมูลขายดีกว่า จะได้เงินมากกว่าใช้รูปถ่ายแล้วเขาจะเอารถสีล้อใหม่เอี่ยมไปให้ผม ผมตกลงทำตามคำแนะนำ และบอกกับหนุ่มคนนั้นว่าถ้าหารถใหม่ไปให้ผมไม่ได้ ไม่เป็นไร เพราะรถสีล้อที่ผมให้เอเอสทีวีนั้นเก่ามาก

ไม่น่าเชื่อ ผู้ที่ร่วมในหลักสูตรล้างพิษ ประมูลซื้อให้ราคาแพงถึงสามแสนห้าหมื่นบาท คนคนนั้นไม่ใช่ใคร **คุณกอบ (ชญาบุญ เพชรพรหม)** เจ้าของศูนย์ล้างพิษที่สมุยนั่นเอง นอกจากประมูลซื้อรถแล้ว **คุณกอบ**จะจัดหลักสูตรล้างพิษที่สมุยรุ่นพิเศษสุด ช่วยเอเอสทีวี เริ่มตั้งแต่ ๒๐ ถึง ๒๖ กันยายน คนละไม่ใช่ ๒,๕๐๐ ไม่ใช่ ๖,๐๐๐ แต่ราคาพิเศษจริง ๆ **๑๘,๕๐๐ บาท**

หลังจากสีล้อเก่าของผมถูกประมูลซื้อไปแล้ว วันรุ่งขึ้นชายหนุ่มคนนั้นก็ขนสีล้อใหม่เอี่ยม สวยกว่าใหญ่กว่าไปให้ผม โดยที่ไม่รู้จักกับผมมาก่อน เข้าทำนอง **“ยิ่งให้ไป ยิ่งได้มา”** แต่ไม่ใช่เป็นการให้เพื่อจะได้ ต้องเป็นการให้จริง ๆ **☺**

### ► คิดคนละซั้ว

แฉกรวม ชาวหินฟ้า

### ► คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

สมณะโพธิรักษ์

บางวัดพยายามหลีกเลี่ยงตัวเองว่าเพื่อตั้งดูตคนให้มาวัด แต่ก็หลอกคนมาวัดให้ควักกระเป๋าจ่ายเงินด้วย มาวัดแล้วแทนที่จะเข้าใกล้พระพุทธศาสนา กลับกลายเป็นถอยห่างแก่นของพระพุทธศาสนา **“สวากขาตธรรม”** ได้แก่ ผู้ปฏิบัติจะพึงเห็นประจักษ์ชัดด้วยตนเอง มาพิสูจน์ด้วยตนได้เลย (สันติภริโก) **ไม่ว่ายุคสมัยไหน (อกาลิโก)**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๙๐ เดือน กันยายน ๒๕๕๗

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน



- |    |                                                            |                             |
|----|------------------------------------------------------------|-----------------------------|
| 1  | นัยปก : อำนาจที่โลกใช้ อำนาจที่ธรรมใช้                     | สไมย์ จำปาแพง               |
|    |                                                            | จริงจัง ตามพ่อ              |
| 3  | คนบ้านนอกบอกกล่าว                                          | จำลอง ศรีเมือง              |
| 5  | คุณคิดคิดหน่อย                                             | บรรณาธิการ                  |
| 6  | จากผู้อ่าน                                                 | บรรณาธิการ                  |
| 8  | บ้านป่านาคอย                                               | จำลอง                       |
| 10 | สี่ส้นชีวิต(เจริญ ภัคดีธนากุล)                             | ทีม สมอ.                    |
| 17 | เปิดยุคบุญนิยม                                             | เก่าสมัย ใหม่เสมอ           |
| 22 | การ์ตูน                                                    | วิสูตร                      |
| 24 | คิดคนละชั่ว                                                | แรงรวม ชาวหินฟ้า            |
| 29 | แต่คิดก็หนาว...วี                                          | นายชิง วินเทอร์             |
| 30 | หยั่งฟ้าทะลุดิน                                            | ตั้งนั้น วิมุตตินิยม        |
| 34 | ขาดก้นยุค                                                  | ฉวมพุทธ                     |
| 38 | เวทีความคิด                                                | นายหนุนดี                   |
| 40 | ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด                             | สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์        |
| 42 | คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?                                     | สมณะโพธิรักษ์               |
| 52 | พุทธศาสตร์การเมือง                                         | ฉวมพุทธ                     |
| 54 | ลูกโสกชะงักดูโลกกว้าง                                      | ฟ้าสาง                      |
| 56 | บทความพิเศษ(อเมริกันดรีม)                                  | พิมพ์วิทย์ ชูโต             |
| 59 | ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา                              | สุนัย เศรษฐบุญสร้าง         |
| 64 | บทความพิเศษ(ตามรอยพระยุคลบาทเศรษฐกิจพอเพียง)ทศพนธ์ นรทัศน์ | สำนักพิมพ์กัลป์             |
| 71 | จากใจถึงใจ                                                 | สำนักพิมพ์กัลป์             |
| 72 | ฝุ่นฟ้าฝากฝัน                                              | ฟอด เทพสุรินทร์             |
| 74 | ชีวิตไร้สารพิษ                                             | ล้อเกวียน                   |
| 77 | กตภาเมือง                                                  | ประคอง เตกฉัตร              |
| 80 | ปิดท้าย                                                    | พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ |



บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา  
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์  
e-mail : roj1941@gmail.com  
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ  
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง  
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์  
สงกรานต์ ภาคโชคดี  
แซมติน เลิศบุศย์  
อำนาจ อินทสร  
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง  
รินธรรม อโศกตระกูล  
น้อมนบ บัญญาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม  
ตำนานไทธานี  
แสงศิลป์ เตือนหาง  
วิสูตร นวพันธุ์  
ดินหิน รักพงษ์อโศก  
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์  
เพชรพันศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ  
ศีลสนิท น้อยอินดี  
สุเรี สิประเสริฐ  
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม  
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา  
ศีลสนิท น้อยอินดี  
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,  
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

**จัดจำหน่าย**

กัลป์ ๖๔๔ ขยอนวมินทร์ ๔๔  
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐  
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

**พิมพ์ที่**

บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๗๓๗๕-๙๕๑๑

**อัตราค่าสมาชิก**

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลป์

๖๔๔ ขยอนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

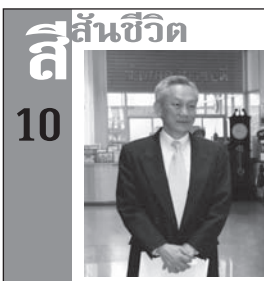
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com



สี่ส้นชีวิต  
10

กฎหมายคือ  
“มหุสุขส่วนใหญ่  
ของมหาชนชาวสยาม”



องค์กรตำรวจต้องการผู้นำองค์กร  
ที่มี “คุณสมบัติพิเศษ” ไม่ต้องเลิศเลอนักหนา  
แต่ต้องมีมนุษยธรรม คุณธรรมมั่นคง



เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ กต.ช. มีมติเอกฉันท์เห็นชอบให้ พล.ต.อ.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง ครองตำแหน่ง ผบ.ตร.คนต่อไปเมื่อสิ้นปีงบประมาณนี้

ความจริงก็เป็นการสืบทอดตำแหน่งหน้าที่ราชการตามระบบระเบียบเป็นปกติวิสัย

แต่...สำหรับองค์กรตำรวจ มีเงื่อนไขพิเศษ เพราะมีลักษณะงานและกระบวนการปฏิบัติต่างจากหน่วยงานอื่น

องค์กรตำรวจจึงต้องการผู้นำองค์กรที่มี “คุณสมบัติพิเศษ”

ไม่ต้องถึงกับเลิศเลอนักหนาหรอกครับ ก็แค่มีมนุษยธรรมดानीแหละ ! แต่มีมนุษยธรรม คุณธรรมมั่นคง

เพราะตำรวจคือ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” เป็นข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ชุดแรกที่จะร่วมมือกับข้าราชการทุกฝ่ายในท้องที่บำบัดทุกข์บำรุงสุขไพร่ฟ้าประชาชนด้วยเลือดเนื้อ

และชีวิต

ถ้าตำรวจทุกคนสำเหนียก และน้อมรำลึกถึงเกียรติศักดิ์ ภาระในเกียรติยศ มียอมเป็นทาสลาภสักการะจากนักธุรกิจทุจริตคดโกง ทาสนักการเมือง ฉ้อฉลปล้นชาติ หรือบริวารข้าราชการขายชาติทรยศแผ่นดิน...ยืนหยัดในหน้าที่อย่างมั่นคง แม้จะอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายในแวดวงหน่วยราชการ แต่ก็อบอุ่นท่ามกลางเพื่อนราชการและชุมชนที่รู้เห็นความเป็นจริง

ณ โอกาสเริ่มต้นยุค ผบ.ตร.ใหม่ ขอให้ตำรวจทุกหน่วยทำตนให้เป็น “ไท” ปฏิบัติหน้าที่เพื่อ “หน้าที่” ให้สมศักดิ์ศรี “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”

ผมรับราชการได้เพียง ๒๐ ปี ก็ขอลาออกทั้งที่อีกชั้นเดียวเงินเดือนเต็มขั้น พ.ต.ท. ยอมเสียโอกาสที่จะได้รับเงินบำนาญเลี้ยงชีพ จำใจสละอาชีพตำรวจทั้ง ๆ ที่รักอาชีพตำรวจ เพราะเป็นอาชีพเดียวที่สกัดคนพาล อภิบาลคนดีได้ชะงัดนัก ! ☑



# จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

## ปลุกเสกป้ายทะเบียน-พุทธแท้ ?

อ่านข่าวย่อย น.ส.พ.รายวันฉบับหนึ่ง เรื่อง ประมูลทะเบียนรถ ที่ชลบุรี เจ้าอาวาสวัดเขาบางทราย อ.เมืองชลบุรี ปลุกเสกป้ายทะเบียนรถยนต์จำนวน ๓๐๑ หมายเลข ให้ขนส่งจังหวัดชลบุรี เพื่อนำไปประมูลเข้ากองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจากรถเมื่อ ๒๐-๒๑ ก.ย.๕๗ ที่โรงแรมเดอะโตรีลอร์ท บางแสน ได้เงินประมาณ ๓๕ ล้านบาท จากข่าวได้ข้คิดที่ไทยเป็นเมืองพุทธแต่ทำไมหนอยังไม่พ้นความหลงเชื่อเรื่องปลุกเสก และตัวการกลับเป็นพระระดับผู้ใหญ่เสียด้วย แม้จะเป็นกุศโลบายสงเคราะห์สังคมก็ยังไม่อาจฟันผิดได้

- ชาวพุทธ เลือกพระ อยุธยา

๘ นับถือศาสนา มิใช่ด้วยการบูชาด้วยดอกไม้ธูปเทียนสวดมนต์ภาวนาหรือปลุกเสกอาคมขลัง แต่ต้องศึกษาหลักธรรมประพฤติปฏิบัติตามธรรมนั้นด้วยตนเองจนเป็นปกติวิสัย

## กับ-แก่

ในบทความ ข้อเขียน คำปราศรัย ข่าวสารสื่อมวลชนทั่วไปหรือการพูดคุยกันทั่ว ๆ ไปในชีวิตประจำวัน การใช้คำ “กับ” และ “แก่” สองคำนี้ออกจะปะปนสับสนกันอยู่มาก จนไม่รู้ว่าจะตรงไหนต้องใช้ “กับ” ตรงไหนต้องใช้ “แก่” จึงจะถูกต้องตามหลักภาษาไทย เวลาไปติดต่องาน ต้องร่างหนังสือก็จด ๆ จ้อง ๆ ลังเลใจ เพราะวิชาภาษาไทยยุคหลัง ๆ ก็ไม่ค่อยได้เน้นเรื่องหลักภาษานัก

- คนรุ่นใหม่ รักภาษา ปราจีนบุรี

๘ ชื่อพจนานุกรมไว้อ่านเล่นสักเล่มซีครับ ยามว่างก็เปิดอ่านเล่นไปเรื่อย ๆ และหาโอกาสอ่านหนังสือเยาะ ๆ อ่านตะ ทั้งหนังสือรุ่นเก่ารุ่นใหม่ อ่านทุกอย่างที่ขวางหน้า กับ เป็นคำสันธาน เชื่อมประโยค แก่ เป็นคำ บุรพบท เชื่อมคำ นี้คือ คำแจงเบื้องต้นในตำราหลักภาษา และยังมีข้อแจงปลีกย่อยอีกมากมาย

## วู.ตร.-ประชาชน

พอรู้ว่าใครเป็น ผบ.ตร.สังคมไทยก็ไม่ได้ตื่นตื่นอะไรนักหนา เพราะก็คิดว่าใครเป็นก็ไม่ต่างอะไรกันสักเท่าไร เพราะก็อยู่ในร่มเงาของการเมืองแต่ละยุค ทหารแต่ละยุค ตำรวจไทยยากที่จะเป็นองค์กรที่มีศักดิ์ศรีเกียรติยศ

- ตำรวจ รุ่นเก่า ระวัง

๘ เป็น “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” มีหน้าที่ต้องปฏิบัติต่อไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินของพระองค์เป็นประการสำคัญ...ใครขวางหน้าคือศัตรูของแผ่นดิน เพราะฉะนั้นเหล่านักการเมือง ทหาร ข้าราชการเหล่าใด ประพฤติตนเป็นปรปักษ์ต่อความสงบสุขของประชาชน เป็นหน้าที่ของตำรวจที่ดีจะต้องจัดการโดยไม่วิรอไม่ว่าหน้าว่าเป็นเส้นสายบริวารใคร และพร้อมจะรับผลการปฏิบัตินั้นโดยไม่ยอมอ่อนข้อด้วยประการทั้งปวง จึงขอให้ได้ ผบ.ตร.ที่สามารถนำหน่วยได้อย่างนี้ ตำรวจก็จะชื่อว่า “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” อย่างแท้จริง ประชาชนก็ไม่ต้องเป็นเหยื่อจิ้งจอกสังคมหลากหลายรูปแบบทั้งปวง

## แยกถอดถึง-ขาดพลังใจ

ข่าว ร.ต.ท.วีระชัย แก้วแกมกาญจน์ สภ.เกาะเปริด นพต.รุ่น ๒๗ ชลบุรี ยิ่งตัวตายที่บ้านพักในอำเภอศิขณภูมิ จันทบุรี เมื่อ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๗ สาเหตุก่อนตายแต่งกลอนทั้งทำไว้ สะท้อนให้เห็นลัจจะในสังคมตำรวจหลายอย่าง

ให้อัจฉา พวกจำตาบ อาบอิมสุข  
เขาสนุก สุขงานจ้ง ต่างเหลือหลาย  
เข้าค่าเย็น เห็นลูกเมีย คลอเคลียกาย  
อยากรกลับไป ไสยศจำ มาทำงาน

ครึ่งจำตาบ เราอาบสุข คลุกเมียลูก  
ร่วมพันผูก สุขอุ่นโอ ใครเมียผัว  
เดือนละครึ่ง ยังอยากพบ สบครอบครัว  
ทางนากลับ ตัวเดินเปลี่ยว เทียวจนอาน





# จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

อยากกลับเปลี่ยน วนเวียนถาม ข้ามจังหวัด  
คุณสมบัติ จัดไม่พอ ท้อเหลือแสน  
เงินเดือนน้อย พลอยดินรน ทนคลอนแคลน  
ค่าตอบแทน เงินน้กเลง ว่างเวงใจ

พยายามสอบ หลายรอบครั้ง ทั้งติวเตอร์  
หวังได้เจอ เพื่อฝันดาว พรารวนนโหล่  
ต้องยอมรับ กับความจริง สิ่งลวงใจ  
นายร้อยใหม่ ขวักไขว่เกิน เดินเนืองนอง

ของใช้นั้น ปันแบ่งสอง ของสองบ้าน  
รถใช้งาน นั้นตู้เย็น เซ็นมือสอง  
เครื่องซักผ้า มาทีวี หนีภัยกอง  
อยากจจะร้อง ก้องดินฟ้า บ้าแล้วเรา

เห็นดาบจำ พาเมียลูก สุขสันต์เที่ยว  
พ่อแม่ลูก สุขกลมเกลียว ไม่เปลี่ยวเหงา  
รอง สว. ท้อใจจ้ง นั่งซึมเซา  
อยากจจะเอา ดาวบนบ่า แลกจ่าคืน.

- เด็ก บ้านใกล้โรงพัก

ได้เต้าจากนักเรียนพลตำรวจรุ่น ๒๗ โรงเรียนพลตำรวจชลบุรี รับราชการเติบโตจนเป็นมี  
สิทธิ์สอบเป็นนายตำรวจ และสุดท้ายเป็น  
พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเกาะเปริด  
อ.คิชฌกุฎ จันทบุรี จากบทกวีที่รำพึงรำพันมา  
ว่าภาระในหน้าที่หนักจนไม่มีเวลาส่วนตัว แต่  
ไม่ได้เอ่ยถึงภาระนอกระบบของตำรวจว่าจะต้อง  
จ่ายอมต้องแบกด้วยหรือไม่ ถ้าใจถึงใจผู้ตัดภาระนี้  
ออกไปได้ ก็ขอยอมรับนับถือครับ แต่ไม่น่าใจอ่อน  
ยอมแพ้ชีวิตเลย

## อุดมการณ์-โอกาส

คุณวีระ สมความคิด ออกมาเคลื่อนไหวและ  
ถูกจับกุมคราวนี้ มีความเห็นอย่างไรบ้าง ?

- คนกรุง เสาชิงช้า ไม่มีสี่

ยามบ้านเมืองมีปัญหา ต้องการความสงบ  
เรียบร้อย เพื่อจัดระเบียบสังคมให้สงบสุขและอยู่  
ในระหว่างใช้กฎหมายพิเศษก็ต้องยอมรับปฏิบัติ

มีฉะนั้น หากสังคมไร้ระบบขาดระเบียบก็  
ปกครองกันไม่ได้ จะกลายเป็นกองโจรไปเลย ไม่  
ว่ากองทหาร ตำรวจ สงฆ์ นักเรียน ฯลฯ

## รับฟรีรับโทร-ประพณ ?

พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรี  
และรัฐบุรุษงดเปิดบ้านสี่เสาเทเวศร์ให้ ผบ.เหล่า  
ทัพเข้าอวยพรเนื่องในวันคล้ายวันเกิดครบ ๙๔ ปี  
ในวันที่ ๒๖ ส.ค. เนื่องจากไม่ยอมรับยกย่องให้  
พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ผู้-  
บัญชาการกองทัพบกและผู้รักษาความสงบแห่งชาติ  
พร้อมกับผู้บัญชาการเหล่าทัพอื่นและหัวหน้าส่วน  
ราชการต่าง ๆ ต้องเสียเวลาอวยพร

- คนไทย รักชาติ นครปฐม

ต่างจากนักการเมืองบางคน ที่ขึ้นแล้วไม่รู้วาระ  
ลง จัดงานให้คนท้อมล่อมทุกปี ! ๓ ussnaticas

**ผู้นำ = ผู้รับใช้**

**ผู้ที่สามารถสร้างค่านิยมที่ดีงาม  
จึงเป็นผู้รับใช้สังคม  
อย่างแท้จริง**

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

**ทจก.จ.บริการพยุหะ  
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง  
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**



วัตถุมงคลไม่มีในศาสนาพุทธ  
ไม่ว่าจะสร้างมาจากอะไร



**ค**ณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ได้ขอความร่วมมือไปยังสำนักงานพระพุทธศาสนา (ซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในการพิทักษ์รักษาพระพุทธศาสนา) ให้แจ้งเตือนไปยังพระสงฆ์ว่า คสช. จะออกกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสัตว์ป่าในเร็ว ๆ นี้ พระสงฆ์ที่นำชิ้นส่วนของสัตว์ป่าสงวนมาจัดสร้าง “วัตถุมงคล” จะถือว่ามีความผิดทางกฎหมาย

เมื่อปลายเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา มีข่าวแพร่สะพัดไปทั่ว หนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับวันที่ ๒๖ สิงหาคม ได้ลงข่าวพาดหัวหน้า ๑

**ห้ามพระใช้ชิ้นส่วนสัตว์ทำของขลัง** ทั้ง “เขี้ยวเสือ - งาช้าง” มีอยู่แล้วต้องเก็บไว้ ไม่ให้ปล่อยเข้า-บูชา ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

มหาเถรสมาคมสั่งห้ามพระสงฆ์จัดสร้าง “วัตถุมงคล” .....ห้ามนำมาให้เข้าบูชา ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาฯ มติดังกล่าวถือเป็น

การแจ้งเตือนไปยังพระสงฆ์ก่อนที่ คสช. จะออกกฎหมายคุ้มครองสัตว์ป่าฉบับใหม่ หากมีผลบังคับใช้ จะถือว่ามีความผิดทางกฎหมาย

เพื่อให้สอดคล้องกับการเตรียมออกกฎหมายคุ้มครองสัตว์ป่าฉบับใหม่ ผู้สื่อข่าวรายงานเมื่อวันที่ ๒๕ ส.ค. นายนพรัตน์ เบญจวัฒน์นันท์ ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ (พศ.) เปิดเผยว่าจากการประชุมมหาเถรสมาคม (มส.) มีสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ (ช่วง วรปุญโญ) ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช เป็นประธานการประชุม ได้เห็นชอบแนวทางการอนุรักษ์สัตว์ป่าสงวนและสัตว์ป่าคุ้มครองเป็นไปตามความเห็นชอบของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่เห็นว่าปัจจุบันสัตว์ป่ามีจำนวนลดลงมาก บางชนิดใกล้จะสูญพันธุ์แล้ว สาเหตุอันดับแรกเกิดจากการกระทำของมนุษย์ที่นิยมนำชิ้นส่วนของสัตว์มาทำเป็นเครื่องประดับ นำเนื้อ

หนึ่งมาทำเป็นยารักษาโรค และในส่วนคณะสงฆ์ มักนิยมนำชิ้นส่วนของสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง เช่น งาช้าง เขี้ยวเสือ นอแรด มาสร้างเป็นวัตถุมงคล.....ตั้งนั้นที่ประชุมมหาเถรฯ มีมติเห็นชอบในการแจ้งวัด พระภิกษุสามเณร ไม่ให้มีการสร้าง “วัตถุมงคล” จากชิ้นส่วนของ สัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง

ตอนหนุ่ม ๆ ผมก็เหมือนชายหนุ่มทั่วไป มี วัตถุมงคลแขวนเต็มคอ เชื้อมั่นในฤทธิ์เดชของ วัตถุมงคล หลังจากที่ผมบวชตามประเพณี ๓ เดือน ลึกออกมา ผมไม่แขวนวัตถุมงคลไปจน ตาย เพราะไม่มีบัญญัติไว้ในของพระพุทธศาสนา เวลาไปรบที่ลาวและไปรบที่เวียดนาม ใครให้ วัตถุมงคล ผมก็รับไปเพื่อให้เขาสบายใจ เมื่อไป ถึงสนามรบ ผมก็แยกวัตถุมงคลไปไว้ที่หนึ่ง ผม อยู่อีกที่หนึ่ง เพราะผมเป็นชาวพุทธจริง ๆ ไม่ใช่ พุทธแต่ปาก

หลายปีผ่านไป เมื่อได้อ่านมงคล ๓๘ ผมยัง มั่นใจว่าผมทำถูกต้องแล้ว ในพระพุทธศาสนามี มงคลมากถึง ๓๘ ประการ แต่ไม่มีมงคลข้อไหน เป็นวัตถุเลย วัตถุมงคลไม่มีในศาสนาพุทธ ไม่ว่าจะสร้างมาจากอะไร มงคล ๓๘ ประการมี แต่การปฏิบัติดีทางกายและทางจิต

- มงคลที่ ๑ ไม่คบคนพาล
- มงคลที่ ๒ คบบัณฑิต
- มงคลที่ ๓ การบูชาผู้ที่ควรบูชา
- มงคลที่ ๔ การอยู่ในประเทศที่สมควร
- มงคลที่ ๕ เป็นผู้ทำบุญไว้แต่ปางก่อน
- มงคลที่ ๖ การตั้งตนไว้ชอบ
- มงคลที่ ๗ ความเป็นพหูสูต
- มงคลที่ ๘ ความเป็นผู้รู้ศิลปวิทยา
- มงคลที่ ๙ วินัยที่ศึกษาดีแล้ว
- มงคลที่ ๑๐ วาจาสุภาสิต
- มงคลที่ ๑๑ การบำรุงมารดาบิดา
- มงคลที่ ๑๒ การสงเคราะห์บุตร
- มงคลที่ ๑๓ การสงเคราะห์ภรรยา
- มงคลที่ ๑๔ การงานไม่อาภูล

- มงคลที่ ๑๕ การให้ทาน
- มงคลที่ ๑๖ การประพฤติธรรม
- มงคลที่ ๑๗ การสงเคราะห์ญาติ
- มงคลที่ ๑๘ การงานไม่มีโทษ
- มงคลที่ ๑๙ การงดเว้นบาป
- มงคลที่ ๒๐ สำรวมจากการดื่มน้ำเมา
- มงคลที่ ๒๑ ความไม่ประมาทในธรรม
- มงคลที่ ๒๒ ความเคารพ
- มงคลที่ ๒๓ ความถ่อมตน
- มงคลที่ ๒๔ ความสันโดษ
- มงคลที่ ๒๕ ความกตัญญู
- มงคลที่ ๒๖ พึงธรรมตามกาล
- มงคลที่ ๒๗ ความอดทน
- มงคลที่ ๒๘ ความเป็นผู้ว่าง่าย
- มงคลที่ ๒๙ การเห็นสมณะ
- มงคลที่ ๓๐ สันทนาธรรมตามกาล
- มงคลที่ ๓๑ การบำเพ็ญตบะ
- มงคลที่ ๓๒ การประพฤติพรหมจรรย์
- มงคลที่ ๓๓ การเห็นอริยสัจ
- มงคลที่ ๓๔ การทำให้แจ้งพระนิพพาน
- มงคลที่ ๓๕ จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรม
- มงคลที่ ๓๖ จิตไม่เศร้าโศก
- มงคลที่ ๓๗ จิตปราศจากกิเลส
- มงคลที่ ๓๘ จิตเกษม

เมื่อกลางเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา นายพล ทหารเรือแก่ ๆ คนหนึ่งซึ่งเป็นนายทหารรุ่นน้องผม นำวัตถุมงคลไปให้ผม เป็นพระเครื่องหลายองค์ ซึ่งผ่านการปลุกเสกจากวัดที่มีชื่อเสียง บอกผม ว่าได้นำไปให้ผู้หลักผู้ใหญ่หลายท่านแล้ว ขอให้ ผมรับไว้กราบไหว้เพื่อให้คุ้มครองภัย ผมถือหลัก ว่าชาวพุทธต้องมีลักษณะเป็นผู้ขัดเกลา ไม่ใช่ เอะอะอะไรก็ตามใจเขาไปหมด

ผมยืนยันทันกับนายทหารเรือคนนั้นว่า ผมรับ วัตถุมงคลดังกล่าวไว้ไม่ได้ เพราะผมเป็นชาวพุทธ ในศาสนาพุทธมีมงคลถึง ๓๘ ประการ ไม่มีวัตถุ มงคล เลย

สืบ  
ชีวิต

ทีม สมอ.

หน้าที่สำคัญของผู้พิพากษาคือ การประสา  
ทความยุติธรรมแก่ผู้มีอรรถคดีซึ่งจะต้องปฏิบัติด้ว  
ความซื่อสัตย์สุจริต เทียงธรรม ถูกต้องตามกฎหมาย  
และนิติประเพณี ทั้งจักต้องแสดงให้เป็นที่ประจักษ์แก่  
สาธารณชนว่าตนปฏิบัติเช่นนี้้อย่างเคร่งครัดครบถ้วน  
เพื่อการนี้ผู้พิพากษาจักต้องยึดมั่นในความเป็นอิสระ  
ของตน และเทิดทูนไว้ซึ่งเกียรติศักดิ์  
แห่งสถาบันตุลาการ (จากหนังสือพิมพ์  
ไทยโพสต์ ฉบับวันจันทร์ที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๕๗  
สัมภาษณ์พิเศษ “คุณธรรมของตุลาการใน  
สถานการณ์ประเทศวิกฤต”)

ลัยศรีปทุม วิทยาเขตชล

เทศบัณฑิตวิทยาลัย

ตราจารย์จรัญ ภักดีธนากุล  
การศาลรัฐธรรมนูญ

30 พฤษภาคม

วัน 12 อาคาร ดร.สุข-มา

จรัญ ภักดีธนากุล

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(จรัญ ภักดีธนากุล เปิดใจกับ “ไทยโพสต์” ถึงการทำงานที่ผ่านมา)

## ผู้พิพากษาศาลการยึดมั่นในคุณธรรม ประการใดในการทำงาน และคุณธรรมที่ยึดมั่นจะสามารถนำพาประเทศก้าวข้ามวิกฤติของชาติในครั้งนี้ได้หรือไม่ และอย่างไร?

นักกฎหมายต้องมั่นคงอยู่บนผลประโยชน์ของประเทศชาติ และความผาสุกของประชาชนส่วนรวมทั้งประเทศ ต้องยืนอยู่บนหลักร่วมกันของชาติคือ “National Interest and Happiness of the People (ผลประโยชน์ของประเทศชาติและความสุขของประชาชน)” ไม่ว่าวิชาชีพไหน ทั้งคานนักเศรษฐศาสตร์ พ่อค้า นักธุรกิจ หมอ และวิชาชีพสื่อมวลชน ต้องมั่นคงใน National Interest ไม่เชื่อตามฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องวิเคราะห์ถึงประโยชน์ของประเทศชาติอยู่ตรงไหน และ Happiness of the People อยู่ที่ไหน เราต้องมุ่งหน้าไปตรงนั้น ซึ่งนี่คือจุดยืนและอุดมการณ์ร่วมกันของคนไทยทุกคน

แม้เราแตกต่างกันที่รูปร่าง หน้าตา การศึกษา ความเชี่ยวชาญ ความถนัด ฐานะตำแหน่ง และหัวชน แต่เรามีสิ่งหนึ่งร่วมกันคือประโยชน์ของประเทศไทย และสันติสุขอย่างแท้จริง อย่างยั่งยืนของประชาชนส่วนรวม ไม่ใช่คนในตระกูลใดตระกูลหนึ่ง หรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง พรรคใด พรรคหนึ่ง สถาบันใดสถาบันหนึ่ง เราอยู่อย่างโดดเดี่ยวอย่างนั้นไม่ได้

นี่คืออุดมการณ์และอุดมคติของศาลหรือฝ่ายตุลาการของไทยเรา ที่มีการสอนอบรมมาร้อยปีว่า กฎหมายคือ “มหาสุขส่วนใหญ่ของมหาชนชาวสยาม” ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของไทยทุกพระองค์ก็ทรงถือเป็นหลักปฏิบัติมาว่า พระองค์ท่านจะทรงครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม

ผมก็เริ่มต้นด้วยหลักคิดข้อแรกอย่างนี้ตลอดเวลาที่ทำงานด้านกฎหมายมา ได้รับการอบรม

### ประวัติ

เกิด ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๔๙๓ เป็นชาวกรุงเทพมหานครโดยกำเนิด สำเร็จการศึกษานิติศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) จากคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นเนติบัณฑิตไทย (สอบได้อันดับที่ ๑ ของสมัยที่ ๒๕) สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ได้รับปริญญานิติศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยม สาขาวิชากฎหมาย (B.A. in Law Cantab) จากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ประเทศอังกฤษ และเป็นเนติบัณฑิตอังกฤษจากสำนักเกรสอิน (Gray's Inn) กรุงลอนดอน อังกฤษ

เริ่มรับราชการเป็นผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ รองเลขาธิการส่งเสริมงานตุลาการ เลขาธิการส่งเสริมงานตุลาการ (ตั้งแต่วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๓๕) ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ (ตั้งแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๐) กรรมการตุลาการศาลยุติธรรมผู้ทรงคุณวุฒิ และเลขาธิการประธานศาลฎีกา (ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕) ตามลำดับระหว่างดำรงตำแหน่งเลขาธิการประธานศาลฎีกา นายจรัญมีบทบาทในการแถลงข่าวแทนฝ่ายตุลาการเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาวิกฤติการณ์การเมือง ภายหลังการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๔๙ และการมีพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชแก่ตุลาการศาลปกครองสูงสุดและผู้พิพากษาศาลฎีกาเกี่ยวกับให้เข้ามาแก้ไขวิกฤติการณ์ดังกล่าว

ต่อมา ได้รับเลือกเป็นผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอุทธรณ์ โดยวาระการดำรงตำแหน่งเริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ แต่ก่อนจะเริ่มดำรงตำแหน่งก็ได้ขอโอนย้ายจากราชการตุลาการไปยังราชการพลเรือน โดยไปเป็นปลัดกระทรวงยุติธรรมตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ปีนั้น นอกจากนี้ในช่วงปีดังกล่าวซึ่งคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขได้ยึดอำนาจการปกครองจากรัฐบาลของพันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร และจัดตั้งสภาร่างรัฐธรรมนูญเพื่อร่างรัฐธรรมนูญถาวรฉบับใหม่ นายจรัญยังได้รับการแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ กับทั้งยังอยู่ในฝ่ายสนับสนุนร่างด้วย

วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ได้รับเลือกจากวุฒิสภาให้เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญโดยเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์ซึ่งมีความรู้ ความเชี่ยวชาญในสาขานิติศาสตร์อย่างแท้จริงตามมาตรา ๒๐๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯแต่งตั้งให้เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตั้งแต่วันที่ ๒๘ พฤษภาคม ปีนั้นเอง



---

ถ้ากฎหมายใด  
ปราศจากหลักสุจริตหรือสุจริตธรรม  
รองรับเป็นรากฐาน เป็นคุณธรรมแล้ว  
กฎหมายนั้นเป็นกฎหมาย  
ของคนทุจริต ฉ้อฉล

---

สั่งสอนทางกฎหมายมา ผมก็ยึดหลักอย่างนี้ กฎหมายเป็นสิ่งที่เราสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นยานพาหนะพาเราไปให้ถึงประโยชน์ของประเทศชาติ และมหาสุขส่วนใหญ่ของประชาชนคนไทยทั้งมวล หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ กฎหมายที่เราสร้างกันขึ้นมาจะต้องถูกใช้เป็นเครื่องมือเครื่องจักรผลิตสินค้าที่เรียกว่า ความถูกต้องเป็นธรรม เพื่อส่งมอบให้เข้าไปมีส่วนเสริมสร้างส่วนรวมของประเทศชาติ และสันติสุขของประชาชนชาวไทยให้ได้ นี่เป็นจุดที่สองที่ผมใช้เป็นแนวทางในการทำงาน และพวกเราอยู่ในวงการศาลก็ได้รับการอบรมมาอย่างนี้ว่าให้ทำงานยึดหลักนี้

### คุณธรรม ๓ ประการของนักกฎหมาย

คุณธรรมของกฎหมายจะต้องไม่มีแต่กฎหมายตรงกันข้าม คุณธรรมของกฎหมายจะต้องมี

๑. ความชอบธรรม กฎหมายที่ไม่มี ความชอบธรรมเป็นฐานรองรับอาจจะฝ่าเหล่าไปทำร้ายประชาชน ไปทำร้ายประเทศชาติโดยไม่รู้ตัวเลย

เพราะรู้สึกว่ามันถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งถ้ากฎหมายไม่ชอบธรรม กฎหมายจะไม่มีวันส่งมอบผลิตภัณฑ์ความถูกต้องเป็นธรรม ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ของประเทศชาติ และความผาสุกของประเทศชาติได้

๒. สุจริตธรรม เป็นรากฐาน เป็นคุณธรรมที่ขาดไม่ได้ของกฎหมาย ถ้ากฎหมายใดปราศจากหลักสุจริตหรือสุจริตธรรมรองรับเป็นรากฐาน เป็นคุณธรรมแล้ว กฎหมายนั้นเป็นกฎหมายของคนทุจริต ฉ้อฉล ที่จะกลายเป็นเครื่องมือทำร้ายสุจริตชนที่เป็นคนส่วนใหญ่ในสังคมไทยในปัจจุบัน ได้ถูกต้องตามกฎหมาย

เราจะปล่อยให้กฎหมายเป็นโจรผู้ร้ายอย่างนั้นไม่ได้ เราจะปล่อยให้กฎหมายและระบบกฎหมายของเรากลายเป็นเครื่องมือให้กับคนฉ้อฉล ทุจริตไม่ได้ เพราะฉะนั้น ถ้าตรวจสอบเจอว่าการฉ้อฉล ทุจริตที่ไหน กฎหมายต้องกดขี่ เพราะคุณธรรมของกฎหมายคือสุจริตธรรม จะต้องมิไว้ปกป้อง คุ่มครองสุจริตชนส่วนใหญ่ใน

กฎหมายจะต้องขับเคลื่อน  
โดยค่านึงถึงสามัคคีธรรม  
จะต้องไม่ตกเป็นเครื่องมือ  
ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง  
จนก่อให้เกิดความแตกแยก



สังคมไทยปัจจุบัน นี่คืออุดมการณ์และอุดมคติในการทำงานของเรา และควรจะเป็นอุดมการณ์ร่วมกันในศาสตร์ทุกแขนงทุกอาชีพในทุกสาขา

๓. สามัคคีธรรม คือรากฐานและคุณธรรมของระบบกฎหมาย กฎหมายจะต้องขับเคลื่อนโดยค่านึงถึงสามัคคีธรรม จะต้องไม่ตกเป็นเครื่องมือของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง จนก่อให้เกิดความแตกแยกความสามัคคีของชนชาติไทย เพราะความแตกความสามัคคีของชนชาตินั้น มันจะไปทำลายอุดมคติ อุดมการณ์ของการทำงานของคุณตาคณาภิบาลไม่ให้เกิดผล เพราะฉะนั้นขอให้สังเกตดูว่า มีการใช้กฎหมายเพื่อประโยชน์ของพวกเขาฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่ง การใช้กฎหมายนั้นก็จะต้องไม่เป็นธรรม ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุขของมหาชนชาวสยาม เพราะมันขาดรากฐานที่สำคัญคือสามัคคีธรรม นักกฎหมายไม่คำนึงสามัคคีธรรมจะนำมาซึ่งความแตกแยก

พลประโยชน์และความสุขของประชาชน  
ในปัจจุบัน มีความแตกต่างกัน

เพราะมีการแบ่งแยกประชาชนให้กลายเป็นไทยแดง ไทยขาว ไทยเหลือง ไทยดำ ไทยอีสาน ไทยล้านนา ไทยทักษิณ เพราะคนที่แบ่งแยกไม่มีจิตใจที่จะห้อมล้อมมหาชนชาวสยาม โดยเฉพาะสุจริตชนส่วนใหญ่ในสังคมไทยร่วมกัน ดังนั้น ถ้ากรอบความคิดของนักกฎหมายผู้ใดเป็นไปเพื่อประโยชน์ของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ความคิดของนักกฎหมายคนนั้นเป็นไปเพื่อความแตกความสามัคคี เป็นการทำให้เป็นประโยชน์ของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง พรรคการเมืองใด พรรคการเมืองหนึ่ง จะเป็นการบ่อนทำลายเชาจะกร่อนความมั่นคง ความเป็นปึกแผ่นอันหนึ่งอันเดียวของประเทศไทย และความผาสุก สันติสุขของประชาชนคนไทยทั้งหมด การขับเคลื่อนอย่างนั้นเป็นการขับเคลื่อนอย่างผิดพลาด ไม่ถูกต้อง ไม่เป็นธรรม



ต้องไม่มีตุลาการ  
ฝ่ายซ้ายหรือฝ่ายขวา  
ขอให้มีตุลาการ  
และศาลของประเทศชาติ  
ประชาชนคนไทยโดยรวม

การที่ทุกฝ่ายออกแสดงจุดยืนร่วมกันเป็นครั้งแรก ในการต่อต้านกระบวนการแยกแผ่นดินไทยเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนล้านนา ซึ่งทุกฝ่ายออกมาไม่เอาด้วย จนกระทั่งกลุ่มคนที่คิดเห็นผิดทางต้องยอมรับว่า เราไม่ต้องการที่จะแบ่งแยกแผ่นดินไทยเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนล้านนา

แต่ สปป.ของเราหมายถึง สมัชชาปกป้องประชาธิปไตยของชาวล้านนา ถ้าเช่นนั้นพอรับกันได้ แต่ถ้าเมื่อไรการขับเคลื่อนของกลุ่มใดฝ่ายใดก็ตาม เป็นไปเพื่อการแบ่งแยกทำลายล้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความสมัครสมานสามัคคีร่วมกันของคนไทยในชาติ แนวทางนั้นก็ขัดแย้งกับฝ่ายตุลาการไทย จะไม่ได้รับการยอมรับนับถือจากฝ่ายตุลาการแน่นอน จะว่าตุลาการไม่เห็นความเห็นใจคนที่มีความคิดที่จะแบ่งแยกแผ่นดินไทยอย่างนั้นก็จำเป็น เราเห็นใจไม่ได้ เพราะมันเป็นการบ่อนทำลายมหุขส่วนใหญ่ของมหาชนชาวยุโรป

ความแตกแยกในสังคมไทย  
ถือเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดในปัจจุบัน

วิธีที่ดีที่สุดตอนนี้ก็คือ ต้องไม่แสดงความเห็นให้เป็นไปในทางฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ต้องไม่มีตุลาการฝ่ายซ้ายหรือฝ่ายขวา ขอให้ไม่มีตุลาการและศาลของประเทศชาติประชาชนคนไทยโดยรวม

ทั้งหมดนี้จะช่วยค่อย ๆ ลดความขัดแย้งของคน ๒ ฝ่ายได้บ้าง ดังนั้น การทำหน้าที่ของระบบกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมเพื่อประเทศชาติและประชาชนส่วนรวม ต้องแยกประโยชน์แยกโทษของประเทศชาติส่วนรวมโดยไม่คำนึงว่าจะเป็นประโยชน์แก่ฝ่ายใด จะเป็นโทษแก่ฝ่ายใด แต่ต้องเป็นประโยชน์ของประเทศชาติโดยรวม ไม่เป็นโทษต่อประเทศชาติ ต้องยึดความเจริญหรือความเสื่อมของประเทศชาติในการทำงานว่าจะต้องขับเคลื่อนไปในทิศทางที่เสริมส่งให้ประเทศชาติเจริญรุ่งเรือง

หลีกเลี่ยงป้องปรามทิศทางที่จะทำให้เกิดความเสื่อมของประเทศชาติ และประชาชนโดย



ฝ่ายที่เสียประโยชน์ก็ต้องชุ่นเคือง  
ฝ่ายที่ได้ประโยชน์ก็ต้องชมเชย  
อย่าไปใส่ใจ  
ต่อเสียงชมและเสียงตำ  
เพราะไม่เป็นสาระแก่การทำงาน



ส่วนรวม ไม่คำนึงว่าทิศทางที่ส่งเสริมความเจริญ  
ของประเทศนั้นจะเป็นประโยชน์ของฝ่ายซ้าย  
หรือฝ่ายขวาที่กำลังทะเลาะวิวาทกัน เพราะไม่ว่า  
ฝ่ายใดจะได้ประโยชน์ ฝ่ายที่เสียประโยชน์ก็ต้อง  
ชุ่นเคือง ไม่พอใจการทำงานในทิศทางนี้แน่นอน  
ส่วนฝ่ายที่ได้ประโยชน์ก็ต้องยกย่องชมเชยเป็น  
ธรรมดา อย่าไปใส่ใจต่อเสียงชมและเสียงตำ  
เหล่านั้น เพราะมันไม่เป็นสาระแก่การทำงาน

ต้องแยกแยะความดีความชั่วให้ชัดเจน แล้ว  
ขับเคลื่อการทำงานอย่างมั่นคงไปที่การเสริมส่ง  
ความดีให้เข้มแข็งขึ้น กดข่มความชั่ว หรือเสียง  
หลักความชั่วร้ายไม่ให้เกิดขึ้น หรือให้เกิดขึ้นน้อย  
ที่สุดเพื่อเสริมส่งความมั่นคงของประเทศ และ  
ความผาสุกของประชาชน ความชั่วไม่ทำให้  
ประเทศชาติมั่นคง ความดีเท่านั้นที่ทำให้ประเทศ  
ชาติมั่นคง ความชั่วไม่ทำให้ประชาชนมีความสุข  
ความดีต่างหากที่ทำให้ประชาชนมีความสุข

เราจึงจำเป็นต้องแยกแยะให้ชัดและขับเคลื่อ  
ไปในทางการสนับสนุนความดี รวมทั้งคนดี ให้มี  
ที่ยืนที่เหมาะสมในสังคม ไม่ให้ถูกกดขี่ข่มเหง  
เกเรอันธพาล นี่คืองานที่ทุกระบบในประเทศรวม  
ทั้งฝ่ายนักกฎหมาย ผู้พิพากษา และตุลาการต้อง

ทำตอบแทนบุญคุณให้แก่ประเทศนี้

## ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ เข้าใจการทำงานของศาลรัฐธรรมนูญ

โดยศาลรัฐธรรมนูญไม่จำเป็นต้องอธิบาย  
ขยายความ เพราะประชาชนที่ยึดมั่นในความ  
สุจริต ความถูกต้องเป็นธรรม สามารถวิเคราะห์  
ได้ว่า การทำหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญเป็นไป  
เพื่อประโยชน์และความสุขของมหาชนชาวสยาม  
ตามรอยพระยุคลบาทได้จริง ตรงกันข้ามหาก  
ประชาชนจับได้ว่า ระบบใดรวมทั้งฝ่ายตุลาการ  
ทำงานออกไปในทางที่ทำร้ายประเทศชาติ  
ทำลายประชาชนส่วนรวม เมื่อนั้นแม้แต่ศาล  
รัฐธรรมนูญก็就会被ประชาชนโค่นล้มทำลาย  
เนื่องจากไม่มีประชาชนประเทศไหนที่เขาจะเล็ง  
งูพิษไว้คอยกัดลูกหลานเขา เขารับรู้ได้ สาเหตุ  
ของความแตกแยกในสังคมมาจากทุนสามานย์

## วิเคราะห์ความแตกแยกทางสังคมในปัจจุบัน

สาเหตุมาจากความเห็นแก่ตัวมากจนเกินไปที่  
ถึงขนาดกอบโกยผลประโยชน์เป็นแสนล้าน แต่ก็ยังไม่พอ  
ยังไม่อึด จากนั้นก็ใช้ทรัพยากรในมือดึงเอา

บรรดาคนที่เห็นแก่ตัวเข้าไปด้วยกระบวนการวิธีต่างๆ และเป็นปัญหาหนึ่งที่ทำให้สื่อสารมวลชนแตก และก่อให้เกิดผู้นำมวลชนที่กระจัดกระจายเป็นหลาย ๆ ฝ่าย

ต่อมา ก็เข้าแย่งชิงอำนาจรัฐที่เป็นที่มาในการจัดผลประโยชน์ของประเทศชาติ โดยใช้เงินสองสามหมื่นล้านเท่านั้นก็ชนะเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเมื่อเข้ากุมอำนาจรัฐได้ก็ใช้อำนาจรัฐคุมข้าราชการทั้งระบบ คุมสื่อของรัฐ คุมงบประมาณของรัฐ ๒.๕ ล้านล้านบาทต่อปี เพียงแค่ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ก็เท่ากับ ๒.๕ แสนล้านบาทอยู่ได้ ๔ ปี ก็เป็น ๑ ล้านล้านบาท ด้วยการลงทุนแค่ ๒-๓ หมื่นล้านบาททั้งหมดนี้คือธุรกิจการเมืองของทุนสามานย์ที่เป็นรากเหง้าของปัญหาที่เป็นกิริยาจนเกิดแรงปฏิกิริยา คือการต่อต้านของฝ่ายอื่น ๆ แล้วจะให้ศาลฝ่ายตุลาการเล็ก ๆ ที่ไม่มีอำนาจอะไรแก้ปัญหาก็ใหญ่ นี่ให้ประเทศชาติเบ็ดเสร็จเด็ดขาดได้อย่างไร

ศาลก็ทำได้แค่นี้ ศาลไทยไม่สามารถหยิบเรื่องปัญหาใหญ่ของประเทศขึ้นมาเอง จนกว่าจะมีคนนำคดีมาสู่ศาล แล้วศาลก็ต้องใช้กรอบกฎหมายเท่าที่มีอยู่อย่างจำกัดทำหน้าที่นี้ โดยพยายามให้ตรงกับอุดมการณ์ให้ถูกต้องเป็นธรรม มีฐานที่ชัดเจน คือความสุจริตธรรม เพื่อให้เกิดสามัคคีธรรม ให้เกิดความสุขของประเทศชาติและประชาชนทำได้แค่นั้นก็แค่นั้น แค่ว่าเอาตัวเองให้รอดจากระเบิด และการข่มขู่คุกคาม การใส่ร้ายป้ายสียังไม่รอดเลย จะทำอะไรได้

และถ้าศาลตุลาการเป็นไปกับเขาด้วยประเทศนี้จบ แต่ฝ่ายตุลาการไม่เป็นเช่นนั้น แม้จะมีการแทรกซึมเข้ามาในตลอดระยะเวลา ๑๐ ปีที่ผ่านมา ด้วยกลเม็ดเด็ดพรายร้อยแปด แต่ยังไม่ซัดที่ฝ่ายตุลาการของไทยยังมีวัฒนธรรมขององค์กรที่มันคงมาเป็นร้อยปี ดังนั้นจึงปะทะอยู่ได้ ปัจจุบันจึงเหลือแต่ศาลที่ต้องกำจัดให้ได้ ถ้ากำจัดได้ก็หมดอุปสรรคขวางทาง แล้วใครจะดูแลประเทศชาติ ประชาชน สุดท้ายจะเหลืออะไร

## มุมมองต่อรัฐสภาและรัฐบาล

ทุกวันนี้ทั้งรัฐสภาและตึกไทยคู่ฟ้าได้ถูกกระแสของวัตถุนิยม อำนาจนิยมโดยระบอบและระบบต่างๆ ไปจนแปดเปื้อน และรวมเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว ไม่ได้มีการแบ่งแยกให้ดู และคานอำนาจกัน และกันตามหลักการพื้นฐานของระบอบเสรีประชาธิปไตย กลับสูญสิ้นไปแล้ว

เพราะฉะนั้นเวลาที่ท่านขับเคลื่อนไปในทางใด มันจึงมีพลังใหญ่ชนิดที่ไม่มีใครจะขวางท่านได้ จึงเหลือแต่เพียงฝ่ายตุลาการที่ต้องคอยทำหน้าที่ตุลาการอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของทั้งสองฝ่าย ที่ร่วมกันเป็นหนึ่งเดียว โดยฝ่ายการบริหารของพรรคการเมืองซึ่งไม่ใช่ของประชาชน มันกลายเป็นพรรคการเมืองเป็นของเจ้าของ ก็แล้วแต่ว่าเจ้าของพรรคจะต้องการอย่างไร มันก็จะเคลื่อนไปอย่างนั้น

ถ้าโชคดี มันเคลื่อนไปในทางที่เป็นคุณเป็นประโยชน์ เป็นความเจริญ เป็นความถูกต้องแก่ประเทศชาติ ก็ดีไป เราก็ต้องสนับสนุน แต่เมื่อใดมันขับเคลื่อนไปในทิศทางที่เป็นโทษเป็นภัย เป็นความเสื่อมให้แก่ประเทศชาติ ประชาชน เราก็จำเป็นต้องทักท้วง ต้องคาน ต้องดู ต้องถ่วงไว้ ไม่เช่นนั้นเป็นแบบนี้ก็จะไม่มีห้ามล้อ ไม่มีเบรก มันอันตรายมาก

ศาลจึงไม่คิดว่าตัวเองมีอำนาจ หรืออยากจะทำแสงหาอำนาจ ไม่ใช่ เพราะมันจำเป็นต้องทำเนื่องจากไม่มีองค์กรอื่นใดในประเทศที่จะทำแล้วในสมัยที่ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหารยังไม่ล่มจมทำลายเป็นหนึ่งเดียวกันโดยผ่านกระบวนการครอบงำของเจ้าของพรรคการเมือง มันก็ยังไม่มีการมาที่องค์กรอื่น ๆ เนื่องจากทั้งสององค์กรจะคัดค้าน ถ่วงดุลกันไม่ให้ผิดทิศผิดทางไปทำร้ายประเทศชาติและประชาชน ภาระของศาลก็น้อย ข้าราชการก็ถูกกดขี่ข่มเหงน้อย กลไกต่างๆ ของรัฐก็ขับเคลื่อนไปอย่างราบรื่น แต่บัดนี้มันไม่ใช่เช่นนั้นจึงได้เกิดปัญหาอย่างนี้

๗

## จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)



**สภากายกรรม**

- |                      |                             |
|----------------------|-----------------------------|
| ๑. ศาสนาบุญนิยม      | ๗. อุตสาหกิจบุญนิยม         |
| ๒. ชุมชนบุญนิยม      | ๘. การเมืองบุญนิยม          |
| ๓. การศึกษาบุญนิยม   | ๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม      |
| ๔. บริโภคบุญนิยม     | ๑๐. สื่อสารบุญนิยม          |
| ๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม | ๑๑. สุขภาพบุญนิยม           |
| ๖. กสิกรรมบุญนิยม    | ๑๒. สถาบันชยะวิทยาด้วยหัวใจ |

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

เราได้สาธยายคำว่า “บุญ” กับ “กุศล” และกำลังแจกแจงกันจนมาถึงคำว่า “อมตะ” คำๆนี้ในพุทธศาสนาเป็นเรื่องลึกล้ำ ที่ใช้แค่ ปฏิภาณปัญญาคิดเอา หรือเดาไม่ถูกกัน ง่ายๆเลย หรือจะใช้หลักตรรกะใดก็ยาก มากที่จะเข้าถึงความจริงที่สมบูรณ์

เพราะมีนัยยะวลีของ“สภาพหมุนรอบ เซึ่งซ้อน”(ปฏินิสัคคะหรือคัมภีราวาส)ที่วนซ้อน กันสูงขึ้นเรื่อยๆ เหมือนวงวนของเส้น ลายกันหอย ที่วนรอบม้วนจากซ้ายวนไปขวา แล้วก็วนกลับมาซ้าย แล้วก็วนกลับไปขวา ถ้ามองระนาบเดียว มิติเดียวก็จะเห็นการวน อยู่ในระนาบเดิม ระนาบเดิม

แต่การวนซ้ายไปขวา แล้ววนกลับจาก ขวามาซ้ายชนิดที่เรากำลังอธิบายนี้ ถ้า ผู้ใดไม่มีภูมิรู้ในความเป็น“สภาพหมุนรอบ เซึ่งซ้อน”(ปฏินิสัคคะหรือคัมภีราวาส) ที่เป็น ความก้าวหน้า หรือเป็นการก้าวสู่ที่สูงไป ในเบื้องหน้า(สัมปรายะ,สัมโพธิปรายณะ) ก็จะไม่สามารรู้ถึงการละเลิกจากภพภูมิขั้นต่ำ ก้าวล่วง(สมตักกมต) สู่ภูมิภพขั้นสูงขึ้นๆ

คงจะต้องขอเสียเวลาอธิบายเรื่องของ คำว่า “ปฏินิสัคคะ” ที่มีคำว่า“ปฏิ”นี้กันก่อน คัมภีราวาส นั้นแปลว่า ปรากฏว่าลึก ซึ่ง, ซึ่งมีความลึกซึ่งปรากฏ, มีท่าทางว่าลึกซึ่ง

ซึ่ง“สภาพหมุนรอบเซึ่งซ้อน”นี้ปรากฏ ว่าลึกซึ่งหรือมีท่าทางว่าลึกซึ่ง อยู่แล้วแน่นอน ปฏินิสัคคะ มาจาก ปฏิ-นิ-ลัคคะ

“ปฏิ”ท่านแปลกันว่า ทวน,ตรงกันข้าม หรือกลับกัน

ที่จริงเป็นสภาพของการกลับไปกลับมา วนไปวนมา ซึ่งในโลกุตระมันลึกซึ่งซับซ้อน ซ้อนเชิงยิ่งนัก แต่ก็คงจะอธิบายนิดหน่อย

นิสัคคะ ท่านแปลกันว่า สละแล้ว

นิ แปลว่า ออก,ไม่มี,ปราศจาก

ลัคคะ แปลว่า สวรรค์,ที่แห่งความสุข นิ กับ ลัคคะ แปลกันตามพยัญชนะ

ก็ได้ว่า ไม่มีสวรรค์ หรือสละแล้วสวรรค์

ปฏินิสัคคะ จึงมีสวรรค์ แล้วก็ไม่มี สวรรค์ แล้วก็กลับไปมีสวรรค์ อะไอย่างนั้น

จึงมีสภาพวนไปวนมา เหมือนคนกลับ

กลอก ดูเหมือนคนไม่อยู่กระว่องกระวอย

ววน กลับไปกลับมา ไม่แล้วก็วนกลับมา

ซึ่งเป็นความวนหรือ“การกลับไปกลับมา”(ปฏิ) ก็จริง

แต่ความวนชนิดนี้มันเป็น

“การวนหรือหมุนรอบที่มีเชิงซ้อนสูงขึ้นๆ”

จากต่ำไปสู่สูง เพิ่มระดับขึ้นไปจากปากหอย

ไปสู่กันหอย อันเป็นปลายสุดของกันหอย

จุดที่แหลมสุด จนสูงสุดเป็นที่สุด จุดจบ

จากภพภูมิที่แสนสุขหรือสวรรค์(ลัคคะ)

อันเคยเป็นอยู่ติดอยู่มาก่อน บัดนี้ได้พัฒนา

ขึ้น เลื่อนขึ้น เคลื่อน(จุด)ไปภูมิใหม่ขั้นสูง

ขึ้น เป็นการเคลื่อนหรือการตายจากภูมิต่ำ

ขึ้นไปเกิดภูมิสูง ซึ่งเพิ่มรอบการวนซ้าย

ไปขวาอย่างเดิม แต่เปลี่ยนชั้น เลื่อนระดับ

เป็นภูมิภพสูงขึ้นๆ

สรุป ความหมายของมันสั้นๆ ก็คือ “ปฏฺิ”ในที่นี้หมายถึง การวนไปวนมา แต่ก็ เจริญเดินก้าวหน้าต่อไปอีก ซึ่งมันเหมือน กลับไปกลับมา วนซ้ำ จึงดูเหมือนสลับปลับ แต่มันมีการไปในเบื้องหน้า(สัมประยะ) อีกทั้งมีการรวมกันและการแยกกัน แต่เป็นการเอามารวมกันที่มีคุณภาพเพิ่มขึ้น

ผู้รู้ไม่พอ ก็ดูวนไปวนมาในที่เดิม แต่ที่จริงวนเป็นเกลียวสูงขึ้นเป็นการเจริญ หรือเติมให้เต็มขึ้นไปเรื่อยๆ

ซึ่งถ้าหมายถึงการเจริญก้าวหน้าแล้ว แม้จะเรียกว่า “การวนกลับ”หรือ“การถอยกลับ”ก็ไม่ใช่ถอยอย่างเลื่อน ไม่ใช่วนลงที่ต่ำ แต่วนขึ้นไปสู่ความเจริญสูงขึ้นๆ

ปฏฺิ จึงมีความหมายมากมาย เช่น กลับ,ตอบ,เฉพาะ,มุ่ง,ยัง,ตรงกันข้าม,สู้, ที่กลับกัน,ใกล้,ทวน,ตอบแทน,เปลี่ยนกัน, ย้อนกลับ,อีก,ครั้งที่สอง,ไปจาก,กลับมา, ไปสู่,จนถึง,ไปทาง,มีทั้งรวมกัน-แยกกันอยู่ในตัว,เติมให้เต็ม ฯลฯ *อะไรต่ออะไรอีกมาก*

ดังนั้น คำว่า “ปฏฺินิสสัคคะ” ที่ผู้เขียน เอามาใช้ในความหมายว่า “สภาพหมุนรอบ เจริญขึ้น” จึง“มีท่าทางว่าลึกซึ้ง”(คัมภีร์วราส) แน่นนอน และมีนัยยะหมุนไปหมุนมาที่สลับ ซับซ้อนซ่อนเชิงอยู่อย่างสำคัญยิ่ง

ปฏฺินิสสัคคะ ก็คือ ลักษณะของภาวะ ที่“สละสวรรค์(นิสสัคคะ)”นั้นแล้ว คือไม่เอา “สวรรค์”(สัคคะ)แล้ว แต่ก็ยังไปมีสวรรค์

ใหม่ที่ดียิ่งขึ้นอีก(ปฏฺิ)

“ไม่มี”แล้ว แต่ก็กลับไป“มี”อีก ซึ่ง เป็นการ“ไม่มี”ภาวะที่ไม่ดี แล้วมีเชิงซ้อน เลื่อนขึ้นไป“มี”ภาวะที่ดี ที่เจริญขึ้น

ผู้มีภูมิรู้ไม่พอ ก็จะเห็นแค่ว่าวนกลับไป กลับมาเท่านั้น ไม่เอาสวรรค์ แล้วก็ยังกลับไปเอาสวรรค์อีก ว่าไม่เอาแล้ว แต่ก็กลับไปเอาอีก *แบบนี้มันกลับกลอกนี่หว่า!*

แต่แท้จริง..ไม่ใช่ มันหมุนวนสูงสูงขึ้น คงจะพอเข้าใจกันได้แล้วนะ

ที่นี่..กลับไปหาคำว่า “บุญ”กันต่อ

“บุญ”นั้นแคบลึก ไม่ได้ออกไปสู่กว้าง เป็นคุณธรรมเข้าหาโลกุตระเป็นเป้า นั่นคือ หน้าที่ของบุญ เน้นเข้าหาแก่น เข้าข้างใน แคบเข้าหาเป้า มีทิศทางไปสู่จุดสุด จุดจบ

ส่วน“กุศล”นั้นกว้างไกล เป็นได้ทั้ง โลกียะ และที่ สุดถึงโลกุตระก็ได้ แต่เน้น หนักมาทางกว้าง มากใหญ่เต็มมาทางมวล ปริมาณ ไม่มีที่จบ นับเป็นนิรันดร์กันเลย จึงหมายถึง“ความดีงาม”ทั่วไปหมด ที่ มากมายหลากหลายไม่มีประมาณ

เมื่อความรู้ทางพุทธธรรมเสื่อม จึง สับสนปนเป เอาคำว่า“บุญ” ไปเรียกขาน ภาวะ“ความดีงาม”สารพัดทั้งที่เป็นโลกียะ ซึ่งมีมากมายหลากหลายสิ้น และหนักเข้า ก็โมเมบุโลปุเลเจโก เอาคำว่า“บุญ”ไป ใช้ในโลกียะเสี่ยละเทะกันแล้วทุกวันนี้

“บุญ”ต้องไปสู่เล็ก-ลุ่มน้อย ที่สุดเป้า

หมายแท้คือสุญ หมดสิ้น จบ นั่นคือ  
ธรรมใดวินัยใดแสดงหรือพูดโน้มน้าวให้  
เป็นไป(กถาวัตถุ ๑๐)เพื่อความมักน้อยสันโดษ  
(อัปปิจฉะ,สันตมฺหฺล) ธรรมวินัยนั้นเป็นของเรา  
ตถาคต พระพุทธเจ้าทรงยืนยันอย่างนี้

ส่วนธรรมใดวินัยใดแสดงหรือพูด  
(กถาวัตถุ ๑๐)เพื่อความมักมาก มักใหญ่ มักโต  
นิยมหรูหรา(มหฺปปิจฉะ,มหฺจฉะ) ธรรมวินัยนั้น  
ไม่ใช่ของเราตถาคต นี่คือ พระพุทธทวงนะ

แต่ทุกวันนี้ คนเอาคำว่า“บุญ”มาเป็น  
เครื่องมือหากิน มาเป็นคำหลอกคน “บุญ”  
มาก “บุญ”ใหญ่ “บุญ”หรูหราเลอะไปหมด  
ซึ่งถ้าหากจะให้ความหมายไปในทาง  
เสริมความใหญ่หรือให้มีมากขึ้นๆ ก็ควร  
จะใช้คำว่า“กุศล” จึงจะถูกต้อง

ด้วยความเพี้ยนผิดไปอย่างนี้เอง ที่ทำ  
ให้พจนานุกรมไทยยุคนี้จึงนิยามคำว่า“บุญ”  
มีความหมายเหมือนคำว่า“กุศล”ไปมาก ซึ่ง  
ผู้บันทึกพจนานุกรมท่านไม่ผิด ท่านต้องให้  
ความหมายตามความนิยมของคนในสังคม  
ขณะนั้นๆ ยุคนั้นๆเป็นธรรมดา แม้แต่คำ  
ใหม่ๆที่คนสแลงกันขึ้นมา แล้วสังคมเกิด  
นิยมกันขึ้นมาในยุคนี้ท่านก็ต้องบันทึกไว้

ดังนั้น ในพจนานุกรมยุคนี้ จึงนิยาม  
คำว่า“บุญ” คือ *การกระทำดีตามหลักคำสอน  
ในศาสนา,กรรมดี,ความดี,คุณงามความดี,  
ความเมตตา,ความใจดี,กุศลที่เกื้อหนุน  
มาแต่อดีต เป็นต้น*

และใช้คำว่า“บุญ”ไปผสมกับอื่นๆใดๆ  
อีกสารพัด ที่เป็นความหมายทางโลกียะ  
หรือพื้นๆตื้นๆ เช่น *บุญตา,บุญธรรม,  
บุญปลูก,บุญวาสนา* แม้“บุญสี-บุญสา” ฯลฯ  
ถึงกับพจนานุกรมบาลี-ไทยรุ่นหลังนี้  
ก็นิยามคำว่า“บุญ”หรือ“บุญ”นี้เอง ว่า  
*ความดี,ความสุข,ความสะอาด,กรรมดี,  
ความประพฤติชอบทางกายวาจาและใจ,  
กุศล,กุศลกรรม,กุศลธรรม,กรรมที่ดั่งงามเป็น  
ประโยชน์,การทำความดี*

แต่ก็ยังมีพจนานุกรมบาลี-ไทย ยังไม่  
สิ้นเชื้อเนื้อแท้ ยังมีเหลือคำนิยามถูกไว้อยู่ว่า  
*“ชำระกิเลสสันดานให้หมดจด, เครื่องชำระ  
สันดาน, ความผ่องแผ้วแห่งดวงจิต”*

ซึ่งยังเป็นความหมายของ“ปรมัตถ์”  
ที่แท้ถูกธรรมอยู่ เป็นอาริยะ เป็นโลกุตระ

ที่จริงคำว่า“บุญ”เป็นโลกุตระเป็นอาริย  
ธรรม ย่อมมีคุณค่าสูงกว่าโลกียะ เป็น  
“กุศล”ที่สูงกว่า“กุศลสามัญ” ก็เป็นธรรมดา  
ที่ใครๆก็อยากได้“บุญ” เพราะเป็นคุณธรรม  
เป็นความประเสริฐยิ่งกว่า จึงหันมาใช้แต่  
คำว่า“บุญ”ยิ่งกว่า“กุศล” จึงเรียกความดีงาม  
ต่างๆสารพัดเป็น“บุญ”เประอะเลอะไปหมด

แม้“ความดี”นั้นยังไม่ถึงขีดเขตที่เป็น  
“บุญ” ยังไม่ถึงขั้นปรมัตถ์ คุณธรรมยัง  
ไม่เข้ากระแสแม้แค่“โสดาปัตติมารค” กรรม  
ของผู้นั้นยังไม่พ้นสังโยชน์ ๓ เลย จึงยังไม่ใช้  
“บุญ” ไม่ต้องพูดไปถึงโลกุตระธรรมขั้นสูงกว่า

“โสดาปัตติมรรค”หรืออก แต่ก็เอาคำว่า บุญ  
ไปเรียกแทน“กุศล”ให้เปราะไปหมด

เพราะไม่รู้สังขารธรรมที่ถูกแท้ จึงโมเม  
บุโลกุเลตีกินเป็น“บุญ”ไปหมด

ซึ่งคล้ายกันกับคนไทยในทุกวันนี้ คำที่  
หมายถึง ความฉลาด มีแต่คำว่า “ปัญญา”  
(ความฉลาดโลกุตระ)เท่านั้นกันแล้ว คนไทย  
ไม่รู้จักคำว่า“เฉก”หรือ“เฉกา” กันแล้ว

ทั้งๆที่“ความฉลาด”ในปุถุชนนั้น ที่เป็น  
กันอยู่จริง คือ“เฉก” ซึ่งเป็นความฉลาดใน  
ปุถุชนคนทั่วไปทั้งหลายแท้ๆ เพราะมันเป็น  
ความฉลาดของคนที่มีกิเลสเป็นตัวบงการ  
อยู่ มันจึงเป็นฉลาดแกมโกง ฉลาดทุจริต

แต่คนทั้งหลายก็ยังใช้ความฉลาด(เฉก)  
อีกหนะแหละโกงต่อ คือ ไม่อยากเป็นคนได้  
ชื่อว่า มี“ความฉลาด”แบบชั่วๆเลวๆอย่างนั้น

ก็ไม่เอาแล้วคำ“เฉก”(ความฉลาดโลกียะ)  
มันไม่เท่าเท่า“ปัญญา” ไม่ประเสริฐเท่าปัญญา  
เลยทิ้ง“เฉก”ไปไม่ไยดี

คนก็“ฉลาด”อีกแหละจึงเอาแต่ที่เท่าๆ  
หันมาใช้แต่คำว่า“ปัญญา” ให้หมายถึง  
ความฉลาด แม้มันจะฉลาดโกงปานใดก็ตาม

คำว่า “บุญ”และ“กุศล”ก็มึ้นยะเยี่ยง  
เดียวกันกับ“ปัญญา”และ“เฉก”ที่คนหันมา  
นิยมชมชอบคำว่า “บุญ”มากกว่า “กุศล”  
ทั้งๆที่คำว่า“บุญ”นั้นมีความหมายแคบกว่า  
“กุศล” ไม่มากหลากหลายเท่ากับ“กุศล”

แต่“บุญ”มีความลึกซึ้งในนัยสำคัญ

เพราะมีความหมายที่ชี้ชัดถึงความสูงส่งเป็น  
อาริยะ เป็นโลกุตระ ซึ่งเป็นความประเสริฐ  
หรือความมีคุณค่าสำคัญจำเพาะ เหมือนเพชร  
แม้จะมีน้อย แต่ใครก็อยากได้ยิ่งกว่ากววด

เพราะนัยะนี้เอง ที่ทำให้“บุญ”ต้อง  
กลายเป็น“ของปลอม”ในตลาดศาสนาพุทธ  
โดยมีคนเอาคำว่า“บุญ”ไปใช้แทน“กุศล”กัน  
เสียหายเลอะเทอะกันหมด

คำบาป ขาบุญกันอย่างไม่กลัวนรก  
จึงได้นรกกัน ได้วิบากบาปเป็นล่ำเป็นสัน  
เพราะความไม่รู้หรือโง่(อวิชชา)แท้ๆ

จะเห็นได้ว่า ในวัดในวาทีดี หรือใน  
วงการการกุศลที่ดี ใช้คำว่า“บุญ”หาเงินกัน  
แต่ก็ไม่ใช้เรื่องน่าสงสัยแต่อย่างใด  
เพราะคนที่“ไม่รู้”(อวิชชา)ก็ยอมทำอย่างพาชื่อ  
ตามความไม่รู้ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

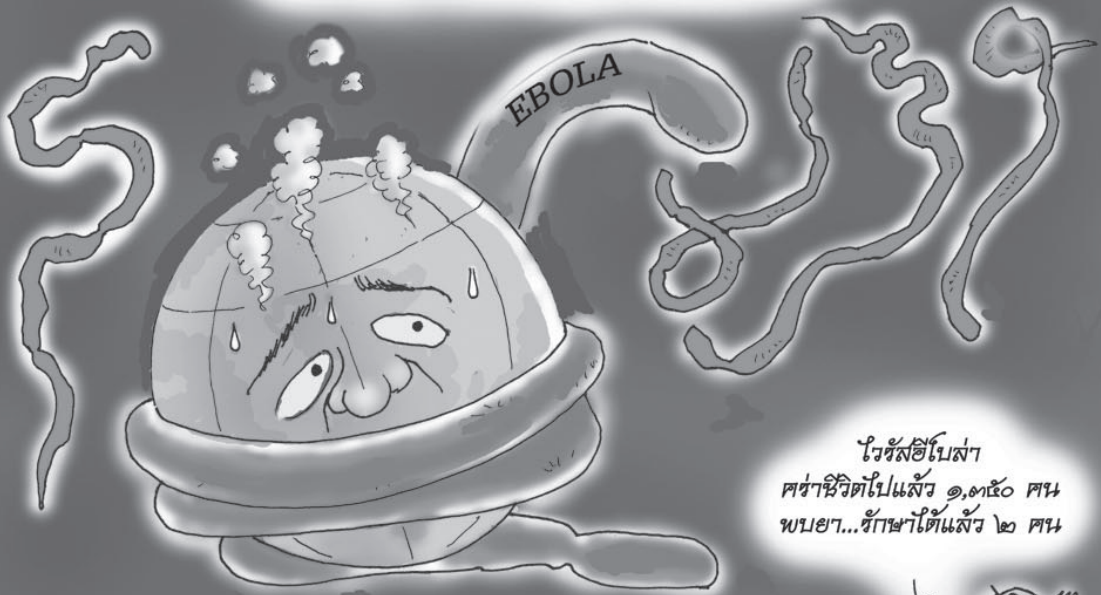
คนไม่รู้ แถมกิเลสมากอีกด้วยก็เลยยิ่ง  
ใช้ดอกไม้ไปทำบุญ ตกแต่งหุหุหุไรใส่ชุดงศ์

จะนั้น “บุญ” กับ “กุศล”นี้จึงต้องแม่น  
คมลึกกว้างชัดตรงอย่างสำคัญ ไม่เช่นนั้น  
ภาษาหรือพยัญชนะจะพาเราออกนอกเนื้อ  
แท้ๆหรืออัตตะของสภาวะสังขารมไปไกล  
และกว้างจนเกินเหตุเกินจริง หรือลึกลง  
ไม่สามารถหยั่งลงไปถึง ก็ได้แต่เดาเอา  
ประมาณเอาไปตามภูมิ จึงสะเปะสะปะ  
จับนั้นชนนี้ไปทั่ว สัจจะก็ผิดเพี้ยนไปเรื่อย  
เพิ่มสมมุติสัจจะขึ้นทับถมโลก เต็มไปหมด

● เก้ามัย ไทียมอ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

# โรคร้าย...มหันตภัยของมนุษยชาติ



ไวรัสอีโบล่า  
คร่าชีวิตไปแล้ว ๑,๓๕๐ คน  
พบยา...รักษาได้แล้ว ๒ คน



๑. อีโบล่า

พลส้าทวช...ไทยแ่งมปี  
ติดมีอีโฮเป็นอันดับ ๑  
ทั้งเวลาท่องเที่ยว  
และเวลาเดินทาง

ไปเที่ยวลือไกล  
แต่อยู่กับไลน์ตลฮต  
กำลังเล่นไลน์  
หรือโทรเน่เน่เล่น  
เฮาซี๊ะ!



๒. อีโรคั้งคมกั่มหน้า



ตั้งแต่ ๘ - ๑๑ พ.ศ.  
 เทวีสงคราม...  
 ปาเลสไตน์ ๑๙๖๗ คพ  
 ยิว ๖๓ คพ  
 แชงงานไทย ๑ คพ  
 แล้วนะ...



๓. อีบ้าฆ่าคนเหมือนผักเหมือนปลา

เฮ้อ...มีอุปทานยาบ้า...  
 ขายเสียเอง...

เสพยาบ้า...หมดขนาดต...

เสพยาเงิน  
 และฮานาฮ...  
 อิงหมดขนาดต  
 หนักขึ้นอีก...



เสพยาเงิน  
 เสพยาฮานาฮ  
 เมานักกว่าเสพยาบ้า เฮฮะ!

...แต่  
 ...ตีมันถูกจับ  
 ทายน้ำไปเสอ...

๔. อีหนักหนาเลวร้ายยิ่งกว่ายาบ้า



นวัตกรรมล่าสุด ถึงกับมีบริการบัตรเครดิต  
หรือสินเชื่อเพื่อการบริจาคเงินทำบุญ!!!

สินเชื่อเพื่อการทำบุญหล่อหลวงปู่

สินเชื่อเพื่อการทำบุญหล่อทองคำรูปเหมือน  
พระมงคลเทพมุนี



GLITTER.POSTJUNG.COM

● ภาพอินเทอร์เนต

เนื่องในโอกาสครบรอบ ๑๒๔ ปี หลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ วันศุกร์ที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ มีพิธีหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำหนัก ๑ ตัน สหกรณ์เครดิตยูเนียนมงคลเศรษฐี จำกัด มีความยินดีให้บริการสินเชื่อแก่สมาชิกสหกรณ์ฯ เพื่อสร้างมหาทานบารมีร่วมกัน

# ทำไม “บุญ” จึงยิ่งใหญ่ และเป็นทั้งมหากภัยในขณะเดียวกัน???

บ้านก็ซัด    วัดก็ซูด    พุดไม่ออก  
วัดยิ่งบอก    บ้านยิ่งบ่น    ทนไม่ไหว  
บ้านได้บุญ    ส่วนวัด    ได้ปัจจัย  
สักเมื่อไร    จะเลิกบุญ    พ่อคุณเอ๋ย  
 (“เมื่อบุญ” โดย “วรอินทร์”)

บุญคืออะไร? ทำไมจึงสำคัญนัก! ดูเหมือนว่าสิ่งปรารถนาของชาวพุทธทุก ๆ คน ที่อยากได้ติดตัวไปตลอดตาย นั่นก็คือ “บุญ” เพราะพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “ผู้ทำบุญแล้วย่อมยินดีในโลกนี้ ตายแล้วย่อมยินดี ชื่อว่ายินดีในโลกทั้งสอง เขาย่อมยินดีที่เราทำบุญไว้แล้ว ไปสู่สุคติย่อมยินดียิ่งขึ้น” วัดบางวัดจึงฉวยโอกาสจัดหนักจัดเต็มให้แก่พ่อบุญทุ่มแม่บุญทุ่มทั้งหลาย ที่อยากจะได้

บุญติดตัวไปเสวยสุขในโลกหน้า ทั้ง ๆ ที่ต่างก็ไม่ว่ากันว่า จริง ๆ แล้ว บุญคืออะไร???

คำตอบในเรื่องนี้คงศึกษาได้จาก ๒ ทศนะของ **ดร.เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง** ที่สะท้อนรูปธรรมในเรื่องนี้ได้อย่างแหลมคม และจาก **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** ที่ได้อธิบายเชิงนามธรรมได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง ดังมีเนื้อหาสาระที่สำคัญดังต่อไปนี้

**“ป้องกันและแก้ไขปัญหาพระพุทธศาสนา”**  
-ดร.เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง

เห็นคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่ ๑๑๕/๒๕๕๗ เรื่องแต่งตั้งคณะกรรมการป้องกันและแก้ไขปัญหาทางพระพุทธศาสนา เพื่อเป็นการส่งเสริมพระพุทธศาสนาให้มีความเจริญ

มั่นคง นำพาสังคมและวิถีชีวิตของประชาชนให้เกิดความสันติสุขอย่างยั่งยืน... ขอนุนุโฆทนาสาธุ กับกุศลจิตและกุศลกรรมของ คสช.

หากคณะกรรมการชุดนี้และ คสช. จะได้ทำหน้าที่อย่างเด็ดขาด แม่นยำ มีประสิทธิภาพ ก็จะทำให้เกิดคุณูปการสำคัญ ถือว่าได้ทำประโยชน์แก่บรรพพระพุทธศาสนา เป็นบุญเป็นกุศลแก่คนทั้งชาติ ยิ่งกว่าสร้างโบสถ์สร้างวิหารสักร้อยแห่งพันแห่งโดยไม่ต้องรอ หรือคาดหวังเอาในภายภาคหน้า กับสภาพรัฐประหารแห่งชาติ (สปช.)

### ปัญหาทางพระพุทธศาสนาอยู่ที่ใดบ้าง?

พระพุทธศาสนานั้นมีคุณค่าอันเนืองแน่น อยู่เหนือกาลเวลา ไม่มีวันจะเสื่อมสูญไปอย่างแน่นอน พระธรรมคำสอน และพระธรรมวินัย ยังคงคุณค่าอยู่เหนือกาลเวลา

ปัจจุบันยังมีพระที่ต้อยอยู่มาก มีวัดที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ไม่น้อย แต่ความจริงที่ต้องยอมรับด้วยก็คือ ในวงการพระพุทธศาสนามีปัญหา กัดกร่อน เรื้อรัง มีเหลื่อม มีมารศาสนาอยู่ในหลายภาคส่วนเช่นกัน

### ๑. ปัญหาวัด

ปัจจุบันมีวัดจำนวนมากไม่น้อยที่วัตรปฏิบัติผิดเพี้ยนไปจากครรลองที่ถูกที่ควรของพระพุทธศาสนา

#### (๑) วัดไม่ใช่ “ร้านสะดวกซื้อพุทธพาณิชย์”

วัดใหญ่-น้อยมากมาย กำลังทำธุรกิจพุทธพาณิชย์อย่างเอิกเกริกโดยไม่รู้สึกผิด

อาศัยศรัทธาและกิเลสของผู้คน ทั้งรัก โลภ โกรธ หลง แปลงเป็นเงินเข้าวัด ผ่านกิจกรรมพุทธพาณิชย์ หรือแอบอ้างพระพุทธศาสนาเพื่อทำการพาณิชย์หลายรูปแบบ เช่น ทำนายทายทัก โชคชะตา แก้วดวง เสริมดวง สะเดาะเคราะห์ ลักยันต์ ลงอาคม ปลุกเสกเครื่องรางของขลัง เข้าพระ เข้าวัดถุ่มมงคล ทำเสน่ห์ ไบ้ห่วย ฯลฯ

บางวัดจัดรูปแบบเสมือน “วันสต็อปเซอร์วิส” บริการบุญครบวงจร เตรียมไว้บริการไล่ชีวิต เตรียมมากไว้บริการปล่อย เตรียมซุ้มคูดวงแก้วดวง

เตรียมแพ็กเกจเสริมบารมีไว้ขายบริการ หรือมี ซุ้มขายห่วยไว้บริการหน้าวัดเสร็จสรรพ

บางวัดพยายามหลอกตัวเองว่า เพื่อตึงตูดคนให้มาวัดแต่ก็หลอกคนมาวัดให้ควักกระเป๋าจ่ายเงินด้วย มาวัดแล้วแทนที่จะเข้าใกล้พระพุทธศาสนา กลับกลายเป็นถอยห่างแก่นของพระพุทธศาสนา

#### (๒) วัดไม่ใช่ “ธุรกิจค้าบุญ”

วัดใหญ่บางแห่งถึงขนาดเปิดเป็นพริกผันหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อชักจูงให้คนมาบริจาคเงินเข้าวัด โดยอ้างว่าเป็นการทำบุญ

มีการสร้างกิจกรรมส่งเสริมการขาย มีการโฆษณาชวนเชื่อ ใช้สื่อสร้างภาพลักษณ์ดึงดูด มีลูกเล่นทางการตลาด มีพีซีเตอร์ มีระบบกึ่งนายหน้า-ตัวแทนขาย ฯลฯ ทำวัดให้เป็น “ธุรกิจค้าบุญ” อย่างสมบูรณ์แบบ



● ด้วยผลแห่งบุญที่ตั้งใจทำบุญทอดกฐินนี้ จะส่งผลทำให้ทุกคนมีศีลที่บริสุทธิ์ขึ้นมาโดยอัตโนมัติ (คำสอนของวัดแห่งหนึ่ง)

ภาพอินเทอร์เน็ต

โฆษณาชวนเชื่อ ลวงประชาชนให้หลงผิดว่าการทำบุญจะต้องบริจาคเงิน บริจาคน้อยได้บุญน้อย บริจาคมากได้บุญมาก ยิ่งบริจาคมาก ๆ ก็ยิ่งจะได้ขึ้นสวรรค์ชั้นสูงขึ้นไปอีก ได้เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า

พฤติกรรมเสมือนหนึ่งการค้าขายบุญ ใช้เงินซื้อบุญ หรือบริจาคเงินเข้าวัดเพื่อเป็นการลงทุนให้ตัวกู ของกู ได้บุญเป็นผลประโยชน์ตอบแทนกลับมาในอนาคต โดยเฉพาะในชีวิตหลังความตาย

ยกอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ขึ้นมาเผยแพร่ในลักษณะที่เป็นการชักจูงให้คนบริจาคเงิน

กิจกรรมการตลาดของวัดจวนบิน เช่น การจัดพิธีถวายข้าวพระโดยอวดอ้างว่า นำข้าวบูชา นั้นไปถวายแก่พระพุทธเจ้าในอายตนะนิพพาน, การจัดพิธีเดินธุดงค์ผ่ากลางเมือง เหมือนขบวน คานิวัด ปุพรมแดง ไปรดดอกไม้ให้พระเหยียบย่ำ ไป ฯลฯ

วัดจวนบินแห่งนั้น ผลประโยชน์มหาศาล ถึงขนาดเคยขยายกิจการออกไปกว้านซื้อที่ดิน ทำเหมืองทองคำ โยกย้ายถ่ายโอนทรัพย์สินผลประโยชน์อีรุงตุงนัง ทั้งวัดและมูลนิธิ

นวัตกรรมล่าสุด ถึงกับมีบริการบัตรเครดิต หรือสินเชื่อเพื่อการบริจาคเงินทำบุญ!!!

### (๓) วัดไม่ใช่ “สถานที่อวดอัตตาของพระ”

วัดหลายแห่งสมัยนี้ โดยเฉพาะตามหัวเมืองใหญ่ๆ กำลังมุ่ง “วัดถุณิยม” เกินงาม

บางแห่งก็ทำราวกับว่า วัดเป็น “คฤหาสน์ส่วนตัวของพระ” ที่คิดจะปลูกสร้าง ก่อสร้าง หรือจัดสรรพื้นที่ในวัดสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก หรือตอบสนองความต้องการของพระเจ้าของวัดได้ตามอำเภอใจ

ที่เห็นมาก คือ วัดที่มุ่งแข่งขันกันก่อสร้างอาคาร สถานที่ ไม่ว่าจะศาลา โบสถ์ วิหาร พระพุทธรูป สิ่งปลูกสร้างใหญ่โต เพื่อประกาศความยิ่งใหญ่ หวังเอาชนะวัดอื่น ๆ ด้วยขนาดของสิ่งปลูกสร้าง

แม้สิ่งปลูกสร้างบางอย่างจะเกิดประโยชน์ต่อพุทธศาสนิกชน มีความจำเป็น แต่ก็ไม่ควรทำเกินพอดี ประหนึ่งจะทำได้เพื่อประกาศศักดาของพระที่เป็นเจ้าของวัดนั้น ๆ

เสมือนหนึ่งว่าวัดได้กลายเป็น “สถานที่อวดอัตตา” หรือ “ตัวกูของกู” ของพระที่อยู่ในวัด

ปัญหาที่ตามมาคือ เมื่อต้องใช้จ่ายเงินในการสร้าง ก็ต้องทำกิจกรรมหาเงิน ในที่สุดก็ไม่พ้นที่วัดจะต้องข้องเกี่ยวกับกิจกรรมพุทธพาณิชย์ หรือธุรกิจค้าบุญดังที่กล่าวมาแล้ว

## ยุคนี้โลกุตระลื่นไปจากศาสนาพุทธแล้วจริงหรือ?.....สมณะโพธิรักษ์

สำหรับความเป็น “โลกุตระ” ในศาสนาพุทธ เป็นเรื่องที่จะต้องพูดกันในคราวครั้งนี้อย่างสำคัญ เพราะหากศาสนาพุทธไม่มีความเป็น “โลกุตระ” เสียแล้ว นั่นคือ ศาสนาพุทธเสื่อมสูญไปแล้ว ขอยืนยันคำพูดนี้

พุทธนั้นถ้าไม่เหลือธรรมะที่เป็น “โลกุตระ” ความเป็นศาสนาพุทธก็เป็นอันไม่ใช่ “พุทธ” แล้ว แม้จะเรียกชื่อศาสนาว่า “พุทธ” ก็คงมีแค่ชื่อเท่านั้น แต่ “เนื้อแท้” ที่เป็น “พุทธแท้” ตามที่พระพุทธเจ้าพาเป็นนั่นไม่ใช่ความเป็น “พุทธ” อย่างนั้นแล้ว ชาวพุทธทั้งหลายได้พากันแสวง “บุญ” ออกนอกขอบเขตพุทธกันไป...ถ้าจะเรียกว่าหมดสิ้นแล้วก็น่าจะเป็นความจริง หรือไม่ผิดเลย หรือใกล้ความจริงที่สุด หรือ...

### “บุญ” ไม่ใช่ “บุญ” แบบพุทธแล้ว !

แน่นอนว่า ผู้ที่ไม่เข้าใจอย่างที่อาตมาเข้าใจ ก็ย่อมจะต้องว่าอาตมาพูดไม่จริง หรือหาเรื่อง หรือใส่โคล้ล หรือว่าอาตมาพูดเข้าไปได้ยังไง?...พูดหยิ่งจี้!!! จะบ้าอะไรอะ?!!! แต่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ก่อนแล้วถึงความเสื่อมวันนี้เนื้อหาใน “อาถรรพ์สูตร” ที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์มีดังนี้

“พระผู้มีพระภาคได้ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว ตะโพนชื่ออานกะของกษัตริย์ผู้มีพระนามว่า ทสารหะ ได้มีแล้ว เมื่อตะโพนแตกพวกทสารหะได้ตอกลิ้มอื่นลงไป สมัยต่อมาโครงเก่าของตะโพนชื่ออานกะก็หายไป ยังเหลือแต่โครงลิ้ม (โครงใหม่) แม้ฉันใด ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกภิกษุในอนาคตกาล เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึก มีอรรถอันลึก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตตธรรมอยู่ จักไม่ปรารถนาฟัง จักไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อรู้ และจักไม่สำคัญธรรมเหล่านั้นว่าควรเล่าเรียน ควรศึกษา

แต่ว่า เมื่อเขากล่าวพระสูตรอันนักปราชญ์รจนาไว้ อันนักปราชญ์ร้อยกรองไว้ มีอักษรอัน

วิจิตร มีพยานุชนะอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสาวกภาษิตอยู่ จักปรารถนาฟังด้วยดี จักเจียโลตลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเรียน ควรศึกษา

**ดูกรภิกษุทั้งหลาย พระสูตรเหล่านั้น ที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึก มีอรรถอันลึก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญตธรรม จักอันตรธานอันนั้นเหมือนกัน**

เพราะเหตุดังนั้น เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึก มีอรรถอันลึก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญตธรรมอยู่ พวกเราจงฟังด้วยดี จักเจียโลตลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้นว่าควรเรียน ควรศึกษา ดังนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ ๆ”

‘วันโน้น’ คือคำพยากรณ์วันนี้คือความจริงเกิดจริงจาก “อาณิสฺสูตฺร” นั้นจะเห็นชัดยิ่งในวันนี้ว่า พระญาณอันวิเศษของพระศาสดา ได้ตรัสไว้มาก่อนแล้วนั้น ตั้งแต่พระองค์ยังทรงมีพระชนม์ชีพ กำลังสร้างพุทธศาสนาอยู่แท้ๆ แต่ก็ได้ตรัสพยากรณ์ บอกความจริงนี้ล่วงหน้าไว้ ผ่านมาถึงวันนี้ก็เป็นเช่นคำพยากรณ์ว่า พุทธเสื่อมอย่างชัดเจนยิ่ง ตรงตามพระญาณวิเศษจริงๆ

คำที่ตรัสใน “อาณิสฺสูตฺร” ถึงตะโพก “อานกะ” นั้น เท่ากับคำเปรียบว่า ตะโพกที่ชื่อว่า “อานกะ” ก็เหมือนดังศาสนาที่ชื่อว่า “พุทธ” ของพระองค์ ที่มี “โลกุตระ” เป็นเนื้อแท้แต่เดิม เมื่อล่วงเลยมาด้วยกาลนานความเสื่อมของ “โลกุตระ” ที่เป็นเนื้อแท้ ก็เสื่อมจริง เสื่อมคือภิกษุชาวพุทธเองจะไม่เอาเนื้อแท้คือ “โลกุตระ” ของพระพุทธเจ้าแล้ว

จะไปสนใจเอา “สิ่งใหม่” ที่ไม่ใช่ “โลกุตระ” ที่เป็นเนื้อแท้เนื้อเก่าของพุทธ ไม่สนใจเนื้อหาเก่าแท้ของพุทธ จะพากันสร้าง “สิ่งใหม่” ขึ้นมาแทน จะหลงคำสอนใหม่ หลงเนื้อใหม่ที่ไม่ว่าว่าเป็นเนื้อแท้ แต่ก็ยังเรียกชื่อศาสนาว่า “พุทธ” อยู่

แหละ พุทธในบัดนี้ได้กลายเป็น “คำสอนใหม่” มีอักษรอันวิจิตร มีพยานุชนะอันวิจิตร เป็นของนอกศาสนาพุทธ (เป็นของภายนอก) เป็นสาวกภาษิต เป็นปรัชญาสุดเท่

คำสอนอย่างนี้แพร่หลาย นิยมกัน และหลงว่าเป็น “พุทธ” เข้ามาแทนเนื้อแท้ของพุทธ เป็นคำสอนใหม่ที่สวยหรู แต่ไม่ใช่พุทธ ที่น่าสังเวชยิ่งก็คือ หลงยึดมั่นถือมั่นสิ่งที่ไม่ใช่พุทธนี้ว่าเป็นพุทธอย่างทั่วถึง ยึดถือเป็นที่พึ่ง เป็นสรณะจริง ๆ จัง ๆ อย่างน่าสงสารสุด ๆ ไม่ว่าภิกษุทั้งหลาย ไม่ว่าพุทธศาสนิก ต่างหลงสนิทกันแล้วว่า นี่คือการของศาสนาพุทธ



บุญก็ไม่ใช่พุทธ โลกุตระก็ไม่ใช่พุทธ อนาคตสุดมัย พระพุทธเจ้าตรัสย้ำไว้ชัด ว่า สารของพุทธคือวิมุตติพุทธมีสิ่งประเสริฐคือ “โลกุตระธรรม” ที่ไม่มีในศาสนาใดทุกวันนี้ความเข้าใจในเนื้อแท้ของ “โลกุตระ” ก็ผิดเพี้ยนไปด้วยแล้ว ไม่ใช่แค่ “เนื้อแท้” ไม่มีแล้วเท่านั้น แม้แต่คำสอน คำอธิบายในความหมายและความเป็น “โลกุตระ” หรือ “บุญ” ต่างผิดเพี้ยนไปอย่างยากที่จะแจกแจงยืนยันกันแล้ว

เฉพาะอย่างยิ่งคำว่า “บุญ” ที่ออกนอกขอบเขตพุทธเดิมที่เป็น”โลกุตระ”เสียสิ้นแล้ว เสื่อมกันจนและแล้ว เคราะห์ของชาวพุทธยังดีที่คำว่า “โลกุตระ” ยังไม่และจนเนาเท่ากับคำว่า”บุญ” ทุกวันนี้เอาคำว่า “บุญ” ไปโพชนะนาคำกันขายกัน คำว่า “บุญ” กลายเป็นสินค้าไหล สินค้าแบกะดินกันไปหมดเลย

ชาติไทยเมืองพุทธแท้ ๆ แต่ไม่รู้จัก “บุญ” กันแล้วเพราะไม่มี “โลกุตระ” อันเป็น “แก่นแท้ของศาสนาพุทธ” ศาสนาพุทธไม่มี “เนื้อ”(อัตถ) ไร “แก่น”(สาร)จริงๆ ลึนสาระ มีแต่เรื่องไม่มี “สาระ” อยู่ในวงการศาสนา ทำ“บุญ”กันนอกขอบเขตพุทธทั้งนั้น ๆ ไปแสวง “บุญ” นอกเขตพุทธหมด “บุญ” คำเดียวนี้ก็เป็นเครื่องวัดความเสื่อมถุลญของพุทธได้แล้ว ยังไม่ต้องไปเอาคำว่า “โลกุตระ” มาตรวจสอบก็ได้

“บุญ”ไม่มี จึงมีกันแต่ “บาป” หลงไหลแย่งชิง “บาป” กัน “บาป” คือ อะไร? ไม่ต้องสะตึดสะตึง ไม่ต้องอมพะนำกันเลย “บาป” ก็คือ “กิเลส” ตรง ๆ แท้ ๆ ได้บาปก็ได้นรก คือตกทุกข์ ลงไปอยู่ในแดนทุกข์ เมื่อมีแต่ “บาป” ก็มีกันแต่ “กิเลส” “โลกคือกิเลส” โลกคืออยากได้สิ่งนั้นมาให้ตน

เมื่อ “อยากได้บุญ”ก็คือ “โลกบุญ” “กิเลส” คือ โลก-โกรธ-หลง เมื่อเอาคำว่า “บุญ” มาใช้ผิดเป็นว่า ... “ให้โลกบุญ” กัน ให้ล่า “บุญ” เอาคำว่า “บุญ”มาล่อมาหลอกลูกค้าเพื่อให้คนหลง “อยากได้” ความเป็น “บุญ” คือปลุกเร้าให้ “โลก

บุญ”กัน “บุญ” ก็กลายเป็น “วิมานอย่างหนึ่ง” ที่นำได้นามิ จึงก่อให้เกิด “อาการอยากได้”ขึ้น ซึ่ง “อยากได้” ก็คือ “ใจโลภ” อาการนี้แหละคือ “ใจ” เป็น “นามธรรม”แท้ ๆ

“บุญ” คือ “นามธรรม” ก็คือ “อาการของใจ” นั่นเอง “อาการอยากได้” คืออาการโลภ ก็เป็นกิเลส “เบ๊ะ” เลย “กิเลสโลภ” จึงยิ่งโต (ปลุก) ยิ่งอ้วน (ปลุก) ยิ่งหนา (ปลุก) มาก ๆ ปลุกเร้ากันหนัก ทำการตลาดกันยิ่งใหญ่ เพื่อให้อยากได้ “บุญ”แต่ไม่รู้ “สาระ” ของคำว่า “บุญ” จึง “ไร้สาระ” ของพุทธ

ไม่ใช่ “ไร้สาระ” เท่านั้น กลับซ้ำหนักร้ายไปกว่านั้นคือ ไม่ใช่แค่ไม่มีสาระ ไม่มี “แก่น” ของพุทธ แต่ยิ่งเร่งสร้างกิเลสใส่ตนให้หนักหนาอีกด้วย จึงยิ่งซ้ำร้ายหนักหนาสาหัสขึ้นไปอีก

เพราะ “ศาสนาพุทธ”นั้น คำว่า “บุญ”ต้องหมายถึง “ชำระกิเลสในสันดานให้หมดจด” มัน “เอาออก” ต่างหาก ไม่ใช่เข้าใจผิดคือ “เอา” ไม่ใช่ “อาการเอา” ไม่ใช่ “อาการอยากได้เข้ามาใส่ใจตน” แถม “เอากิเลสใส่ตนให้หนักขึ้น ..โห!! มันจึงกลับกัน ๑๘๐ องศาเลย ไม่เท่านั้น หันหน้าไปคนละทิศยังไม่พอ ยังแถมเร่งเร้าให้รีบ ๆ แล่นออกไป รีบ ๆ วิ่งให้ห่างจากกันไปให้เร็วให้ยิ่ง ๆ อีกด้วย ยิ่งต้องทำให้กิเลสโต ๆ (ปลุก) กิเลสมาก ๆ ๆ (ปลุก) กิเลสอ้วน ๆ ๆ ๆ (ปลุก) กิเลสใหญ่ขึ้น ๆ ๆ ๆ ๆ (ปลุก) กิเลสหนา ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ (ปลุก) ไม่มีขีดจำกัด กลับร้ายยิ่งขึ้นไปอีกมั๊ย? ตามจริง!!!!

๓ อ่านต่อฉบับหน้า



**ขอภัย** ข้อความบรรยายได้ภาพ ● นายไพบุลย์ บัวเอี่ยม นายช่างรังวัดชำนาญงาน สำนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี สาขาวารินชำราบ ในคอลัมน์**คิดคนละชั่ว** ฉบับที่ ๒๘๙ นั้น

**ข้อความที่ถูกตัดคือ** ● นายวิรุจ วิชัยบุญ นายอำเภอวารินชำราบ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง มาควบคุมดูแลการรังวัดที่ดินร่วมกับเจ้าหน้าที่รังวัดที่ดิน สำนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี



# แค่คิดก็หนาว...วิ

## ● นายชิง วินเทอร์

**หนี้ครัวเรือนปี57พุ่งทุบสถิติ**  
**●เฉลี่ย2.19แสนบ.เพิ่ม6%**  
**●ศก.ซบ-ของแพง-เสียบอล**

๑. ไม่ประหยัด-ไม่อดออม-จึงไม่เหลืออะไร หนี้ครัวเรือนปี ๕๗ พุ่งทุบสถิติ เฉลี่ย ๒.๑๙ แสนบาท เพิ่ม ๑๖% เศรษฐกิจซบ-ของแพง-เสียบอล (เดลินิวส์ ๒๕ ก.ค.๕๗)

๒. ก็เพราะจน ผลวิจัยพบ ไทยมีสัดส่วนนักโทษหญิงสูงที่สุดในโลก ส่วนใหญ่เป็นคดียาเสพติด สาเหตุเพราะยากจน (ไทยโพสต์ ๓๑ ก.ค.-๑ ส.ค.๕๗)



๓. ปล้นป่า ผู้พิทักษ์ป่าไทยตายอันดับที่ ๒ โลก (เดลินิวส์ ๑ ส.ค.๕๗)

๔. วัตถุนิยมทำเหตุ สลัดิตคนไทยจิตป่วยพรอด ๑.๔ ล้าน (เดลินิวส์ ๕ ส.ค.๕๗)



๕. ประธานนักการเมือง “ศสช.ใช้อำนาจอย่างระมัดระวัง ๑๐ ปี ท่านไม่ทำกัน วันนี้ถึงได้มาช่วยกันทำ” วาทะคมกริบของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา (ไทยโพสต์ ๒ ส.ค.๕๗)

๖. ตีนกันเสยที เด็กไทยสมาธิ ล้นล้านคน หมอรู้มึนนี่โคติน บุหรี่มีส่วน (ไทยโพสต์ ๑๑-๑๖ ส.ค.๕๗)



๗. ความชั่วของคนใหญ่โต ผังไม้สักอ้อ ! ริสอร์ทลูกจาร์พอส (ไทยโพสต์ ๙ ส.ค.๕๗)

๘. ขาประจำ จีนโฉ่ ขายเนื้อหมดอายุลามถึงญี่ปุ่น (มติชน ๒๓ ก.ค.๕๗)



๙. เรื่องเด็ก ๆ ไม่เล็กอย่างที่คิด นักเรียนประถมประเทศอังกฤษ ถูกไล่ออกพุ่ง สาเหตุมาจากการทำร้ายร่างกาย (มติชน ๑๑ ส.ค.๕๗)

๑๐. กระทรวงศึกษาเขาไม่รู้ สพล.แจ้งการปรับหลักสูตร ควรอสภาปฏิรูปแห่งชาติ เพื่อให้รู้แนวทางว่าต้องการสร้างคนที่มีคุณลักษณะอย่างไร (มติชน ๑๑ ส.ค.๕๗)



**การศึกษาย้ำต้องมีสมศ.ทำงานประเมิน**  
**'ขบวนการคัดค้านแรงคสช.ต้นเดือน'**

๑๑. คนไม่มีคุณภาพตั้งอะไรก็เจ๋ง ! กูรูการศึกษาย้ำต้องมี สมศ.ทำงานประเมิน (เดลินิวส์ ๓๐ ก.ค.๕๗)



๑๒. ใครจะสร้างอาหารให้เรา ? ยูเอ็นเผยประชากรโลกชาวเมืองมากกว่าชนบท (เดลินิวส์ ๑๒ ก.ค.๕๗)

๑๓. คดีฆ่าข่มขืนเด็กหญิงบนรถไฟ ระหว่างที่ยังไม่พบศพ ฝ่ายตำรวจออกข่าวว่า เด็กหายไปกับผู้ชายโดยยืนยันพยานเจ้าของร้านอาหารแห่งหนึ่ง...



เมื่อปรากฏว่าพบศพ ก็คือคำตอบบอกว่าตำรวจโง่ฉิบหาย !... (ไทยโพสต์ ๒๙ ก.ค.๕๗)



๑๔. ไม่สงสัย ทำโมโยคดียังลักษณะ จึงจับไม่ได้ ไล่ล่าแก๊งถล่มเอ็ม ๗๙ ล็อกมือยิง ออกหมายจับ โยกโยง ป่วนมือบ กปปล.หน้าบักซี... (เดลินิวส์ ๑๕ ก.ค.๕๗) **ข**



● ดังนั้น วิมุตตินิยม

หากผู้นำไทยพาบ้านเมืองให้เฟื่องคุณธรรมเข้มแข็ง  
อนาคตก้าวไกลจนใคร ๆ อยากเชิญอยู่ต่อ ๆ เพื่อใช้งานยาว  
เมืองไทยจะเป็นตัวอย่างโดดเด่นในเวทีโลก...



# ปาฏิหาริย์ธรรมนำประยุทธ์ ปฏิวัติฉลุย-ลุยปฏิรูปโลด...!?!

ประชาธิปไตยเผด็จโกง  
ลากโยงธรรมาธิปไตยเผด็จศึก

๘๒ ปีประชาธิปไตยไทย ๆ เป็นมาเป็นไปยั้งจั้ง  
แหละ เอาแบบไหนมาใช้ไม่สำเร็จสักอย่าง จน  
เหนื่อยหน่าย นำเอือกก็เบือไม่ลง เมื่อยังไม่ลงตัวซึกที  
เลยขอเรียกร้อยประมวลเหตุประเเมนผลอีกสักหน่อย

๒๔ มิถุนา ๒๕๓๖ ๖ คณะราษฎรนักเรียนฝรั่ง  
ไฟแรงก่อการปฏิวัติ เปลี่ยนระบอบสมบูรณาญา  
สิทธิราชย์มาเป็นประชาธิปไตย

อุตสาหกรรมพลังงานไฟฟ้า คว่ำแผ่นดิน ปฏิวัติการ  
ปกครองอย่างขนานใหญ่ จัดเลือกตั้ง มีสภา  
ผู้แทนราษฎร ใช้อำนาจปวงชนชาวไทย ตั้งรัฐบาล

เอาเข้าจริง ล้มลุกคลุกคลาน ปฏิวัติได้แค่รัฐประหาร..!

ประชาธิปไตยไทยกลายเป็นประเทศไทยตาย

คือประชาธิปไตยครึ่งสำหรับสลบเผด็จการทหาร  
จากประชาธิปไตยครึ่งใบ พอก้าวขึ้นประชา  
ธิปไตยเต็มใบ ได้รัฐบาลพลเรือนจากเลือกตั้ง  
สักหน่อย

แต่ก่อนอำนาจรัฐเคยผลัดกันชมอยู่ในหมู่  
ทหารหาญ สลับจากนักการเมืองหยาบมือ ได้ต่อ  
น้ำเลี้ยงพ่อค้าหนุนหน้าหนุนหลัง

พอเปลี่ยนผ่านมาถึงยุคคิดใหม่ ทำใหม่ ของ  
นักการเมืองทุนนิยมสามัญเต็ม ๆ ศรีธนญชัย  
ยังต้องชิตซ้าย เมื่อศรีธนญชินวัตรแจ่งเกิดจาก



ประชาธิปไตยเลือกตั้งตามใบสั่งซื้อเสียง เลยได้  
ประชาธิปไตยย้อมแมวลงโลก เนื้อแท้เผด็จการ  
รัฐสภาสัตว์ธุรกิจการเมือง

นักวิชาเกินไบกิน ชาวบ้านรากหญ้าเฮได้ตั้งค  
ประชาธิปไตยศรีธนญชินลั้งตัดเช่นนี้ ฝรั่งเศสได้  
สบายแะะ พิลึกลื้นดี !

ในขณะที่ปัญญาชนคนชั้นกลางทนไม่ไหว  
ปรากฏการณ์สนธิชุธงธรรมนำจุดประกายก่อ  
ขบวนการพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย  
ต่อต้านจนขับไล่ทักษิณพ้นแผ่นดินสำเร็จ

ต่อมาไม่นานเกิดปฏิวัติ ๑๙ กันยา แม่ทัพบก  
ทำดีไม่มีเลือดสักหยด ทั่วประเทศโอดด้วย มี  
ดอกไม้ให้คุณทหาร ลงทุนร่างรัฐธรรมนูญเลือกตั้ง  
ลงเอยปฏิวัติเสียของเปล่า พล.อ.สนธิ บุญยรัตกลิน  
กลับทรยศประชาชน ขายชี้หน้าขุนทหาร เป็นได้  
ปานนั้น

สุดท้ายมหากาพย์ระบอบทักษิณก็มาถึง  
วาระโค่นล้ม กำนันสุเทพ เทือกสุบรรณ งาน  
ประท้วงโดยสันติ สงบ อหิงสา อโหสิ ปราศจาก  
อาวุธ สัมฤทธิ์ผลสูงสุด เรียบร้อยงดงามด้วย  
มวลมหาประชาชนร่วมขบวนล้มรัฐบาลยิ่งลักษณ์  
เพื่อกวาดระบอบทักษิณ แสดงประชามติปรากฏ  
สู่สาธารณะหนแล้วหนเล่านับล้าน ประมาณ  
ห้าล้านขึ้น เคยมีหลายอยู่

ฝ่ายทักษิณต่อต้านไม่ยอมแพ้ แม่เอาชนะ  
กปปส.ไม่ได้ ก็สู้อย่างโจรร้าย สถานการณ์  
สงครามเทพอสูรนี้ ไม่ผิดดอกที่กองทัพจำต้อง  
หย่าศึก กระทั่งปฏิวัติยึดรัฐาธิปไตย เพื่อจัดแถว  
ประเทศเสียใหม่อีกครั้ง ถึงค่อยเกิดสงบสุขในวันนี้

ที่ร้ายยาวย่อนเรื่องเล่า เพื่อชี้พัฒนาการเมือง  
ภาคประชาชนกว่า ๘๐ ปีมา ช่างดีเลิศ สวนทาง  
กับการเมืองภาครัฐสภาของนักการเมืองกลับ  
ชั่วร้ายสารเลวสุด ๆ ไม่เคยเห็นชั่วชีวิต

ดังนั้น ขบวนการต่อสู้เสียสละ สะอาดจริงใจ  
ของชนชั้นกลาง ตั้งแต่สมัยสนธิ ล้มทองกุล นำ  
พันธมิตรฯ มาถึงกำนันสุเทพ แห่ง กปปส. เพื่อ  
เปลี่ยนแปลงประชาธิปไตยไทยให้ดีขึ้น ทั้งหมด

ไม่มีเสียเปล่า

ต่างเสริมหนุน ส่งทอด ก้าวหน้า แม้กระทั่ง  
กลายเป็นเผือกร้อนให้ พล.อ.ประยุทธ์ จำเป็น  
ต้องโดดไปรับมือเอง !

นั่นคือธรรมฤทธิ์พระสยามเทวาริราช อันอยู่  
ในสายเลือดจิตวิญญาณน้ำใจไทย ได้สำแดงพลัง  
ปัญญาพุทธ ยุติปัญหาได้ด้วยดีถึงวันนี้ และสืบ  
ต่อไป

## บารมีบุญกรรมนำแต่ง

พอดีได้ฟังมุมมองของผู้รู้เช่น พ่อครูสมณะ  
โพธิรักษ์ คือ ปรากฏการณ์คืนความสุขให้คนในชาติ  
ของ คสช. เป็นธรรมดาที่ต้องอยู่ในสายหูสายตา  
อย่างสำคัญไม่น้อย

กรณีหัวหน้า คสช.เป็นที่ไว้วางใจจาก สนช.  
ให้เป็นหัวหน้ารัฐบาลด้วย พ่อครูก็เห็นพ้องว่า  
จำเป็นและเหมาะสม ด้วยปริชาสามารถไฟแรง  
แข็งขัน มีคุณธรรม ยิ่งเทียบยิ่งลักษณ์แล้ว เหนือ  
ชั้นลิบลับ

ในฐานะพ่อครูเป็นทำงานด้านจิตวิญญาณ  
มองชาติว่าโลกแล้งธรรมะเหลือร้าย หากผู้นำไทย  
พำบ้านเมืองให้เพื่อคุณธรรมเข้มแข็ง อนาคต  
ก้าวไกลจนใคร ๆ อยากเชยอยู่ต่อ ๆ เพื่อใช้  
งานยาว ผลสำเร็จเมืองไทยยังจะเป็นตัวอย่าง  
โดดเด่นในเวทีโลกอีกด้วย นำปลื้มใจแทนมาด  
แมนมั่นแมนในธรรม ดังพ่อครูเป็นกำลังใจให้พร  
เต็มที่

นอกจากนี้ พ่อครูยังชี้จุดสังเกตสำคัญอีก  
คือไม่ทราบ พล.อ.ประยุทธ์ ท่านจะสะดุดใจบ้าง  
ไหมว่า ปฏิวัติอะไร โฉนดสิ้นไหลงายตายตั้งพลิก  
ฝ่ามือ หรือวางแผนไว้ก่อนเรียบร้อย ดูเนียบ  
เฉียบขาดน่าชมเปาะจริง ๆ

พูดอย่างภาษาวัด ธรรมะจัดสรรดีแท้ แล้ว  
แต่บารมีครับพี่น้อง !

## แก้ทุกข์ถึงต้นตอ ก่อนรอ คสช.คืนสุข

คืนความสุขให้คนในชาติมาครบ ๓ เดือนพอดี

จากวันปฏิวัติ ๒๒ พฤษภาคม สภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) อัน คสช. แต่งตั้งขึ้นมา ก็ได้เลือก พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา โดยเอกฉันท์ ไร้คู่แข่ง ขึ้นเป็น นายกรัฐมนตรีคนที่ ๒๙ เรียบร้อย ร.ร. นายทหาร

โหน ๆ อุตสาหกิจปฏิวัติมากับมือ จำเป็นอยู่เอง ที่ คสช. ต้องลุยต่อ สถานงานปฏิรูปให้เบ็ดเสร็จ จึง หนีไม่พ้นหัวหน้า คสช. สมควรรับภาระหัวหน้า รัฐบาลต่อไปในเป้าหมายพึงประสงค์

ขึ้นต้นมาเป็นลำไม้ไผ่ ทำไป ๆ จะกลายเป็น บ้องกัญชาหรืออะไรต่อ เราต้องช่วยกันเอาภาระ เพื่อชาติเต็มกำลัง

ปัญหาเรื้อรังทั้งประเทศซ้ำสาหัสสาครจรจ สเนบรลยจักร เก่งถึงไหนก็เอาไม่อยู่หรือ กำนตบมันอยู่ที่พลเมืองดีสามัคคี มีสำนึกมากพอ เท่าไหร่

แม้พลเอกประยุทธ์จะน่ารัก ฉะฉาน มุ่งมั่น แข็งขัน อ่อนน้อมถ่อมตน พุดจาน่าฟัง ขวนศรัทธา คิดถึงนะ แต่ยอมมีปัญหา กล้าดีเต็มทีตามวิสัย เมื่อสามารถเอาประเทศสงบสุขคืนมาถึงวันนี้ นับว่าน่าพอใจยิ่งแล้วตามเหตุปัจจัย

“ปัญหาทั้งหมด ต้องทำปฏิรูป แต่พอจะปฏิรูป ก็ไม่ยอมเข้ามาอีกแล้ว ไปอ้างต่าง ๆ คสช. และผมไม่ใช่เทวดา จะแก้หมดทุกเรื่อง ทุกวันนี้ ต้องแบกภาระ แบกอันตรายเป็นไว้กับตัวเอง และ ครอบคร้ว การปฏิรูป ทุกคนต้องไม่มีตัวตน ต้องมีแต่ประเทศไทย !”

ฟังหัวหน้า คสช. เปิดอกชัดแจ้ว ยังไงก็ต้อง ร่วมด้วยช่วยกันคนละไม้คนละมือ

คือแต่ละคนฟังตนได้แล้ว ควรรวมหมู่เข้ากลุ่ม เป็นจิตอาสา นำพาสังคมชุมชนให้อยู่เย็นเป็นสุขสงบดีขึ้น

ถ้าต่างคนต่างอยู่ ลู้กอบโกย มือใครยาวสาวได้สาวเอา เท่ากับเป็นพวกหนักแผ่นดินเฉยเลย ว่ายังงั้นมัย

ครั้นคิดใหม่ ทำใหม่ แบบเรา ๆ ท่าน ๆ เพียง รวมตัวสุมหัวหมู่ฝูง กลุ่มพลังยอมเป็นตัวแปร ขับเคลื่อนกิจกรรมบำบัดทุกข์บำรุงสุขขึ้นใน

ถิ่นฐานบ้านช่องได้ทุกเมื่อ

นี่คืองานการเมืองนอกสภา เป็นงาน สาธารณประโยชน์หรือการเมืองภาคประชาชน เต็ม ๆ

โดยทุกคนมีศักดิ์และสิทธิมนุษยชน ฐานะ พลเมืองดี พึงทำหน้าที่การเมืองสาธารณะด้วย

ฉะนั้นสวรรค์บนแผ่นดินจกบังเกิดขึ้นทันตา เห็น เมื่อเราไม่รอ ไม่หวัง แต่เราทำ...คำพ่อครู่ไว้ !

## น้ำใจพุทธหยุดรวยช่วยแค้น ?

ถึงเวลาที่คนไทยทุกคน ทุกสาขาอาชีพ ทุก ระดับรายได้ต้องมาช่วยกัน ผมใช้คำว่าช่วยชาติ แล้วกัน

ถึงเวลาแล้ว ที่คนไทยทุกคนต้องช่วยกัน เสียสละ คนละไม้คนละมือ ลดผลกำไร ลดผลประโยชน์ที่แต่ละกลุ่ม แต่ละฝ่ายซึ่งต่างก็มองในเชิงธุรกิจว่า จะทำอย่างไรให้เกิดกำไรมากที่สุด วันนี้ต้องช่วยกันลดลง

ถึงเวลาที่ต้องช่วยกันช่วยชาติให้ผ่านพ้นวัน เวลาแห่งวิกฤตินี้ไปได้ ขอความร่วมมือบรรดา พ่อค้า นักธุรกิจทั้งหมดช่วยกันดูแลชาติ ไม่ว่าจะ เกี่ยวกับการซื้อขาย การส่งออก พ่อค้าคนกลาง ธุรกิจก่อสร้าง ขนส่ง หรืออื่น ๆ

ทั้งหมดช่วยกันระดมสติปัญญา และระดม น้ำใจช่วยกันว่าจะทำอย่างไร ให้ประเทศชาติอยู่ รอดในสถานการณ์ไม่ปกติของโลก ลดราคาขาย เพิ่มกำลังซื้อ ลดกำไรให้พออยู่ได้ นึกถึงผู้มีรายได้น้อยให้มากกว่าเขาจะอยู่กันอย่างไรร ?

ถ้าหากท่านรับซื้อโดยกดราคาขั้นต่ำมาก เกษตรกรอยู่ไม่ได้ รัฐบาลไม่สามารถจะใช้เงินจำนวน มากมารับซื้อ หรือพยุงราคาได้ตามที่ทุกคน ต้องการได้ทั้งหมด”

พล.อ.ประยุทธ์ ยังกล่าวว่าขอให้ช่วยคนไทย และช่วยประเทศไทย อยากให้ทุกสมาคม กลุ่มธุรกิจ ชื่นบัญชี ห้างร้าน บริษัท กลุ่มบุคคล เอกชนที่เต็มใจจะช่วยชาติ กรุณาส่งรายชื่อขึ้น บัญชีไว้ที่ศูนย์ดำรงธรรมทุกจังหวัด แล้วส่งมาให้

คสช. รัฐบาลรับทราบ พวกเรา คสช.และประชาชน มีรายได้น้อยทั้งหมดจะได้รู้ถึงน้ำใจท่าน !...

**การที่จะปฏิรูปเศรษฐกิจต้องยอมรับว่า จะต้องมีคนได้ประโยชน์และเสียประโยชน์ ถ้าทั้งสองฝ่ายยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว คิดว่า เราน่าจะสร้างสมดุลตรงนี้ไว้ได้แน่นอน...**

ทุกคนต้องเสียสละ กำไรน้อยลง พออยู่ได้ ประชาชนไม่เดือดร้อน ค่าครองชีพที่เหมาะสมลดลง ไม่ใช่ตั้งหน้าตั้งตาแต่จะกอบโกยผลกำไรกันให้มากนัก คอยแต่จะขึ้นราคา

อยากให้ขายของเชิงปริมาณและคุณภาพ โดยลดกำไรลงบ้าง เพื่อแบ่งปันให้ทุกคนได้รับผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม ไม่อย่างนั้นแล้วประเทศชาติไปไม่รอดแน่นอน

ฟังคำร้องขอหัวหน้าคสช.แล้ว ชวนซาบซึ้งถึงตัวแปรสำคัญยิ่ง คือ ธุรกิจทำกำไรส่วนเกินให้ถอยห่างจากทุนนิยมสามานย์มากเท่าไร ยิ่งลดโทษ เกิดประโยชน์แทนเท่านั้น

**การกำกับกำไรเกินควร กิจการผูกขาด และธุรกิจขายตรง เป็นประเด็นต้องควบคุมด้วยกฎหมายยังไม่พอ ควรปฏิรูปค่านิยมและการศึกษา ยิ่งเรียนสูงฟังมีวิชาบังคับศีลธรรมจริย-สังคัม ธรรมาภิบาล เศรษฐกิจพอเพียง เป็นต้น**

โดยเฉพาะสถานศึกษาที่ถือเกณฑ์จรรยาบรรณ ปัญจศีล เบญจธรรมและอธิบายมาเป็นมาตรฐานเข้าเรียนและสอบผ่าน ผู้จบบัณฑิตย่อมมีความรู้คู่คุณธรรมพร้อม ดังตัวอย่างสัมมาสิกขา บุญนิยมวางหลักสูตร **ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา** เป็นปรัชญาสำคัญ

### **ปฏิวัติเสร็จจะเผด็จศึกปฏิรูปยังงัใหว**

น่าเห็นใจ คสช.ปฏิวัติทั้งที อย่าให้เสียของซ้ำรอยหน้าใจ เพิ่งจะมี สนช.และผู้นำชาติหัวหน้ารัฐบาล ส่วนคณะรัฐมนตรีจะเป็นใคร ดิบดีย์แย้ใหม่ มันน่าห่วงไม่ใช่เล่น เคราะห์ดี เหมาะัวขนาดไหน มันคงดีกว่ายอหดห่วยที่แล้วมาไม่น้อยเป็นแน่

และแม้งานปฏิรูปอันใหญ่หลวง คอขาดบาดตาย ท่านกะมอบภาระให้ สปช.สถาปนาปฏิรูปแห่งชาติ ยังเชื่อไม่ได้เลย หน้าตาจะเป็นใคร มีน้ำยาขนาดไหน ถึงอย่างไรก็น่าหนักใจ

พอดีผู้เขียนได้อ่านคอลัมน์ คลี่ตะวันหม่มเมือง เรื่องประชาชนปฏิรูป จึงออกจะเห็นด้วยในเป้าหมายเมื่อ คสช.ปฏิรูปเพื่อประชาชน หากประชาชนเอาด้วยเต็ม ๆ ย่อมเป็นผนังทองแดงกำแพงเหล็กงานเปลี่ยนแปลงซึ่งกระเทือน มีคนได้คนเสีย ย่อมจะเกิดอุปสรรคน้อยลง ผลักดันกันง่ายขึ้น

คงต้องยอมรับ ระบบราชการอ่อนแออย่างมาก แล้วจะใช้งานราชการเป็นตัวขับเคลื่อน แก้ปัญหาพลังงานเป็นต้น มันแทบเป็นไปไม่ได้ด้วยซ้ำ งานปรับรื้อระบบโครงสร้างขนาดใหญ่ ตั้งต้นจากประเด็นเดือดร้อนสำคัญก่อน ประชาชนที่เบื่อหน่ายระอิดระอาพวกเลศเล่ห์กินอยู่กับปากอยากอยู่กับท้อง ทำหน้าซื่อต้อตาใส ประชาชนเหล่านั้นเขาย่อมกระตือรือร้นรอแรงแก้ไขอยู่

ดังนั้น คสช.จึงน่าจะดึงประชาชนให้เข้ามามีส่วนผลักดัน ตัวอย่างขบวนมหาประชาชนเช่น กปปส. สามารถรวมพลังปฏิบัติการสังคมน้ำที่พลเมืองดี มีจิตอาสาหลากหลาย

การรวมพลจิตอาสาทุกฝ่ายมาปรองดองสามัคคี เสียสละเพื่อชาติ เช่น งานปฏิรูปอันนี้ น่าจะช่วยขับเคลื่อนงานปฏิรูปเศรษฐกิจ สังคมอะไรบ้างไหม

ผลงานฝีมือปฏิรูปการเมือง ภาคประชาชน พิสูจน์พลังประจักษ์อยู่ คสช.ยอมรับแก้ไขใครเป็นตัวปัญหาอันธพาล ใครเสียสละเสี่ยงแม้ชีวิต ย่อมแยกถูกผิดชั่วชั๊ด ถึงกล้าปฏิวัติจัดคืนความสงบสุขถึงวันนี้ได้ หน่วยทหารเป็นที่น่าไว้วางใจ ศรัทธา จึงควรเป็นตัวประสานงานปฏิรูปขอคสช. กับเหล่าจิตอาสาประชาชนได้ดีกว่าราชการอื่น

*เสียดายนัก หากงานปฏิรูปอันใหญ่หลวงขาดขบวนจิตอาสาประชาชนร่วมทัพขับเคลื่อนประเทศไทย*

☞



- ด้วยเมตตา ปรานี จิตศิษย์  
เพราะทำผิด อางติด เป็นนิสัย  
ต้องชำระ เลวร้าย ให้หายไป  
จึงขัดใจ ดีเจ็บ เพื่อเช็ดจ้ำ



# เขียนด้วยเมตตา

(ติลมฏฐิชาดก)

**ณ** โรงธรรมสภา ภิกษุทั้งหลายนั่งสนทนากันอยู่จำนวนมาก

“นี่ ท่านทราบข่าวใหม่ว่า ภิกษุรูปไหนเป็นคนโกรธง่าย มากไปด้วยความคับแค้นใจ เทียวทำเสียงเอะอะ เหมือนกับเกลือที่เขาใส่ไปในเตาไฟฉะนั้น ทั้งที่เป็นผู้บวชอยู่ในศาสนาซึ่งสอนมิให้โกรธ แต่นี่เพียงแม่เหล็กแม่ก้อนเล็กๆก็โกรธเสียแล้วไม่อาจที่จะข่มความโกรธไว้ได้บ้างเลย”

ขณะนั้นเอง พระพุทธองค์เสด็จมาพอดี ทรงได้ยินเช่นนั้น จึงตรัสให้ไปเรียกภิกษุรูปนั้นมาเมื่อมาถึงแล้ว พระศาสดาทรงถามภิกษุนั้น

“ข่าวว่าเธอเป็นผู้โกรธง่ายจริงหรือ?”

“เป็นจริงตามนั้น พระเจ้าข้า”

ครั้นภิกษุรับตามลัทธิจริงแล้ว พระศาสดาทรงแสดงธรรมสั่งสอน

“ภิกษุทั้งหลายมิใช่บัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน ภิกษุนี้ก็ไ้เป็นคนมักโกรธมาแล้วเหมือนกัน”

ได้ฟังเช่นนั้น ภิกษุทั้งหมดจึงทูลอาราธนา (นิมนต์) ให้ทรงเล่า พระศาสดาก็ทรงนำเรื่องราวที่นมาสารก(ยกตัวอย่างให้เห็น)

**ใน** .....  
อดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติ อยู่ในกรุงพาราณสี ทรงมีพระราชโอรสพระนามว่า พรหมทัตตกุมาร

ก็ในสมัยนั่นเอง เป็นจารีตประเพณีมาแต่เก่าก่อน ที่พระราชาม้าจะมีอาจารย์ทศปาโมกข์ (อาจารย์ที่มีชื่อเสียง) อาศัยอยู่ในพระนครของตนก็ตาม แต่จะส่งพระราชโอรสให้ไปเรียนศิลปะ ในสถานที่ห่างไกลภายนอกของรัฐของพระองค์ ด้วยความหวังว่า

๑. เมื่อกระทำอย่างนี้แล้ว พระราชโอรสเหล่านั้น จะเป็นผู้จัดการความเยอหยิ่งถือตัวได้

๒. จะเป็นผู้มีความอดทนต่อความหนาวและความร้อน

๓. จะได้รู้จักจารีตประเพณีของชนอื่นๆ

เพราะทรงหวังดังกล่าวนี้อเอง พระเจ้าพรหมทัตจึงรับสั่งให้พรหมทัตตกุมาร ซึ่งมีพระชนมายุ ๑๖ พรรษามาเข้าเฝ้า แล้วพระราชทานฉลองพระบาท(รองเท้า)ชั้นเดียวให้ ๑ คู่ รมใบไม้ ๑ คันและทรัพย์อีก ๑,๐๐๐ กหาปณะ(๔,๐๐๐ บาท) พร้อมกับตรัสกำชับ

“ลูกรัก เจ้าจงไปยังเมืองตักกสิลา ศึกษาวิชาเรียนศิลปะให้สำเร็จ แล้วจึงกลับมาเถิด”

พระราชโอรสทรงรับพระราชโองการ ถวายบังคมลาพระชนกชนนีทั้งสอง แล้วเสด็จรอนแรมจนบรรลุถึงเมืองตักกสิลา เทียวถามหาบ้านของอาจารย์ที่มีชื่อเสียง จนกระทั่งพบ

ก็ในเวลานั้น.....อาจารย์นั่งอยู่ที่ข้างประตูเรือนพระราชโอรสจึงถอดรองเท้า ลดร่ม เข้าไปไหว้อาจารย์ แล้วยืนสำรวมอยู่ อาจารย์เห็นเช่นนั้นก็รู้ว่า หนุม่น้อยนี้คงเหน็ดเหนื่อยมาจากหนทางไกล จึงให้พักผ่อนและกินอาหารเสร็จสรรพก่อน ลักครุใหญ่จึงได้สอบถามพรหมทัตตกุมาร

“เธอมาจากที่ไหนกันละนี่ เป็นลูกเต้าเหล่าใคร?”

“ข้าพเจ้ามาจากกรุงพาราณสี เป็นโอรสของพระเจ้าพรหมทัต”

“ก็แล้วพระองค์เสด็จมาถึงที่นี่ ด้วยพระประสงค์ใดเล่า”

“ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้ามาที่นี่เพื่อต้องการเรียนศิลปะทั้งหลาย”

แล้วพระองค์ทรงนำทรัพย์ อันเป็นส่วนของอาจารย์มาด้วยหรือไม่ หรือว่าพระองค์จะเป็นตั้งธัมมันเตวาลิก คือศิษย์ที่ในเวลากลางวันต้องทำการงานให้แก่อาจารย์ ในเวลากลางคืนจึงจะได้เรียน”

พระราชกุมารรีบนำถูงทรัพย์ ๑,๐๐๐ กหาปณะวางลงที่ใกล้เท้าของอาจารย์ แล้วไหว้พร้อมกับกล่าว

“ทรัพย์อันเป็นส่วนของอาจารย์ ข้าพเจ้าได้นำมาด้วยแล้ว”

อาจารย์ก็รับทรัพย์นั้นไว้ พอมีฤกษ์ยามยามดี ก็เริ่มสอนศิลปะทั้งปวงแก่พรหมทัตตกุมาร เพราะศิษย์ที่ให้ทรัพย์อันเป็นส่วนของอาจารย์ จะไม่ต้องทำการงานอื่นใดเลย เรียนแต่ศิลปะเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ตั้งแต่นั้นมา พระราชกุมารจึงเรียนศิลปะทั้งหลายด้วยความตั้งใจยิ่งนัก

วันหนึ่ง....ขณะที่ได้ไปอาบน้ำพร้อมกับอาจารย์ ในบริเวณนั้นมีหญิงชราคนหนึ่ง ได้ขุดสิเมลดงาให้หมดเปลือกแล้ว เอามาวางแผ่ตากไว้ ตัวเองก็คอยนั่งเฝ้าอยู่ใกล้ๆ

พระกุมารเห็นเมลดงาเหล่านั้นแล้ว ก็อยาก จะสวย จึงหยิบเมลดงามาหนึ่งกำมือ เคี้ยวสวย โดยมีได้ขอละเลย ฝ่ายหญิงชรานั้นแม้มองเห็นอยู่แต่คิดว่า

“หนุม่น้อยนี้คงอยากจะทำกินงาเหลือเกิน”

จึงนั่งเฉยเสีย มิได้ตำหนิหรือว่ากล่าวแต่ประการใด

ครั้นถัดมาในวันรุ่งขึ้น พระกุมารก็ได้กระทำอย่างนั้นอีก ส่วนหญิงชรานั้นก็ยังคงไม่ได้ว่ากล่าวอะไรเช่นกัน

แม้ในวันที่ ๓ พระราชกุมารก็ได้กระทำเหมือนเดิมนั้นแหละ แต่คราวนี้พอหญิงชรานั้นเห็นเข้า ก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป ประคองแขนทั้งสองร้องไห้คร่ำครวญไปหาอาจารย์

“ท่านอาจารย์ทศปาโมกข์ ไฉนท่านจึงใช้ให้พวกศิษย์ไปฉกชิงปล้นเมลดงาของเรา”

อาจารย์นั้นยังไม่ทราบสาเหตุ จึงเอ่ยซักถาม

“นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ ท่านจงเล่ามาก่อนเถิด”

“ท่านอาจารย์ ก็ศิษย์ของท่านนั่นแหละ หยิบเอาเมล็ดงาล่อนที่เราทำตากไว้ นำไปกินเกือบหมด **วันนี้กำมือหนึ่ง เมื่อวานกำมือหนึ่ง เมื่อวานขึ้นอีกกำมือหนึ่ง** ก็เมื่อศิษย์ของท่าน หยิบงาไปเคี้ยวกินอยู่อย่างนี้ เมล็ดงาที่เราทำตากไว้ คงหมดสิ้นแน่นอนมิใช่หรือ”

อาจารย์พอเข้าใจเรื่องแล้ว ก็ปลอบใจนาง โดยกล่าวรับผิดชอบว่า

“แม่! อย่าได้ร้องไห้ร้องไห้ไปเลย ฉันยินดีจะชดใช้ค่าเมล็ดงาทั้งหมดนั้นแก่ท่าน”

แต่หญิงชรากลับส่ายหน้า พลาบเซตน้ำตาแล้วบอก

“เราไม่ได้ต้องการเงินทองใดๆหรอก แต่ขอ**ให้ท่านอาจารย์สั่งสอนลูกศิษย์ด้วยเถิด** อย่าให้เด็กหนุ่มนี้กระทำเยี่ยงโจรเช่นนี้อีกเลย”

อาจารย์จึงรับคำของหญิงชรานั้น ด้วยการกล่าวว่า

“ถ้าอย่างนั้น จงอยู่ดูเถิดแม่”

จบคำพูดก็ให้ลูกศิษย์อีก ๒ คน มาจับแขนขาทั้งสองข้างของพระกุมารไว้ เอาซีกไม้ไผ่ทำเป็นไม้เรียว เขียนลงที่หลังของพระกุมาร ๓ ที่ ด้วยจิตเมตตาปรารถนาดี พร้อมกับสั่งสอนอบรมพระกุมาร

“การลักขโมยกินเยี่ยงนี้ผิดศีลเป็นบาป **สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น จงอย่าได้กระทำอย่างนี้อีกต่อไป**”

พระราชากุมารโดนเขียนตัวอย่างนั้น ก็เกิดโทสะครอบงำจิตใจ โกรธแค้นอาจารย์มาก นัยน์ตาแดงฉาน จ้องดูอาจารย์ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า อาการดั่งนี้เองทำให้อาจารย์รู้ว่า พระราชากุมารเคียดแค้นพยายามทำไว้เป็นแน่แท้

ก็เป็นจริงตามนั้น พระราชากุมารทรงอาฆาตไว้ว่า

“**เราจะต้องฆ่าอาจารย์ผู้นี้ให้ได้สักวัน**”

แล้วเก็บงาช้อนเพลิงแค้นเอาไว้ ตั้งหน้าฝึกซ้อมรำเรียนศิลปะจนจบโดยเร็ว ครั้นสำเร็จแล้ว

ถึงเวลาจะจากไป ได้เข้าหาอาจารย์ทำที่เคารพขง ออกปากอ้อนวอนต่ออาจารย์

“ท่านอาจารย์ หากเมื่อใด ข้าพเจ้าได้ครองราชสมบัติ ในกรุงพาราณสีแล้ว จะส่งข่าวแจ้งมาให้ทราบ เมื่อนั้นขอให้ท่านอาจารย์โปรดไปหาด้วยเถิด”

จากนั้นพระราชากุมารก็เสด็จกลับไป ครั้นถึงกรุงพาราณสีแล้ว ได้ถวายบังคมพระชนกชนนีทั้งสอง แสดงศิลปะต่างๆที่เรียนมาให้ทอดพระเนตร พระเจ้าพรหมทัตทรงพอพระทัยมาก ถึงกับตรัสว่า

“เรามีชีวิตอยู่ทันแน่แท้แล้ว ที่จะได้เห็นลูกรักของเรา เป็นสง่าอยู่ในราชสมบัตินี้”

แล้วทรงสถาปนาพระราชโอรสไว้ในราชสมบัติทันที พระราชโอรสจึงได้ขึ้นครองราชย์แทนพระราชบิดา **พอได้ปกครองบ้านเมืองแล้ว ทรงมีอำนาจและความเป็นใหญ่ ก็ระลึกถึงความเจ็บปวดที่อาจารย์ได้ทำไว้ จึงทรงพระพิโรธจัด** รับสั่งทูตให้เร่งเดินทางไปเชิญอาจารย์มาเข้าเฝ้า

ฝ่ายอาจารย์เมื่อทูตมาเชิญแล้ว ก็คิดได้ว่า

“**พระราชานี้ยังหนุ่มแน่นใจร้อน เราเคยเขียนติสั่งสอนไปด้วยเมตตา ก็ยังไม่อาจที่จะเข้าใจความเมตตานั่นได้ ฉะนั้น ตอนนี้เรายังไม่ควรไปหาเด็ดขาด**”

จึงอ้างเหตุผลปฏิเสธกับทูตนั้นว่าจะไปเข้าเฝ้าในวันหลัง แล้วมิได้ไปหาพระเจ้าพรหมทัตเลย

กาลต่อมา **เมื่อพระราชาล่วงเข้าสู่วัยกลางคนแล้ว** อาจารย์จึงคิดว่า

“บัดนี้คงถึงเวลาแล้ว วัยและวันเวลาคงทำให้พระราชาสงบเย็นได้มากขึ้น เราอาจจะทำให้พระราชาทรงเข้าใจดีได้”

จึงเดินทางมุ่งสู่กรุงพาราณสี ไปยืนอยู่ที่หน้าประตูพระราชวัง ร้องบอกนายประตู

“ท่านช่วยกราบทูลพระราชาด้วยเถิดว่า อาจารย์จากเมืองตักกิลิลา มาขอเข้าเฝ้าพระองค์แล้ว”

พอพระราชาทรงทราบเท่านั้น สุดแสนจะ

ทรงดีพระทัย ตรัสสั่งให้เข้าเฝ้าได้ทันที โดยมีได้ รออช้าเลย

เมื่อได้เห็นหน้าอาจารย์แล้ว **แม้อยู่ต่อหน้า อำมาตย์ทั้งหลาย** ก็มีอาวระงับพระทัยที่เจ็บแค้น ไว้ได้ ทรงพระพิโรธรุนแรงถึงกับชี้หน้าอาจารย์ ทรงตวาดด้วยเสียงดัง

“การที่ท่านอาจารย์ให้คนจับแขนเราไว้ แล้วเขียนตีเรา เพียงแค่เหตุเมล็ดงา ๒-๓ กำมือ เท่านั้น ยังฝังใจเราให้แค้นอยู่จนทุกวันนี้ ดีแล้วที่ อาจารย์มาถึงที่นี่ ชะรอยไม่โยติในชีวิตของตัวเอง แล้วสินะ วันนี้แหละท่านจะได้รับผลกระทบตบสนอง ในการที่เขียนตีเราถึง ๓ ที”

แม้พระราชอาชญาจะขู่อามาตย์ด้วยความตาย แต่อาจารย์ยังคงตั้งมั่นอยู่ด้วยอาการเยือกเย็น ได้พยายามอธิบายอย่างเมตตาปราณีว่า

**“อารยชน(คนดีงาม)ทั้งหลาย ย่อมจะข่มขี่ คนต่ำช้าผู้กระทำความชั่วด้วยการลงโทษ ข้อ นี้บัณฑิตทั้งหลายย่อมรู้ชัดว่า การกระทำของ อารยชนนั้น เป็นการเมตตาสั่งสอน มิใช่ เป็นการปองร้ายก่อเวรเลย”**

พระราชอาชญาสงบลงเช่นนั้น ขณะที่กำลังจะ ทรงโต้เถียงไปนั้น อาจารย์ก็ได้กล่าวขึ้นก่อนอีกว่า

“ข้าแต่มหาราชา เพราะฉะนั้นแล้ว แม้แต่ พระองค์เอง ก็โปรดทรงทราบในข้อนี้เถิด พระองค์ ไม่ควรก่อเวรปองร้ายต่อข้าพระองค์เลย

**เพราะถ้าแม้ข้าพระองค์ผู้เป็นอาจารย์ ไม่ได้ เขียนตีให้พระองค์ทรงสำนึกแล้ว ต่อไปภาย หน้าพระองค์จะทรงลักขโมยขนมน้ำตาล- กรวด ผลไม้ เป็นต้น จะทรงติดนิสัยโจรกรรม จะทำการตัดช่องย่องเบา กล้าฆ่าคนช่วงชิงของเขา ในที่สุดก็จะถูกจับพร้อมของกลาง โดนนำตัวไป ให้พระราชอาชญาตัดสิน จะต้องได้รับการลงโทษ ตามสมควรแก่ฐานะโจร**

เมื่อเป็นไปอย่างนี้แล้ว ราชสมบัติจะได้มีแก่ พระองค์จากที่ไหนเล่า **ทุกวันนี้ที่พระองค์ได้ความ เป็นใหญ่อยู่โดยราบรื่นเรียบร้อย เพราะอาศัย ข้าพระองค์ออบรมสั่งสอนให้มิใช่หรือ”**

อาจารย์กล่าวจบถึงตรงนี้ ทำให้พระราชอาชญา นิ่งอึ้ง ประทับนั่งอยู่ด้วยอาการสงบลง ความ โกรธแค้นขุ่นเคืองบรรเทาเบาบางลงเป็นอันมาก ในขณะที่ทรงพิจารณาค่ากล่าวของอาจารย์อยู่นั้น เหล่าอำมาตย์ที่ยืนห้อมล้อมอยู่ ได้ฟังถ้อยคำ ของอาจารย์แล้ว จึงกราบทูลขึ้นมาบ้าง

“ขอเดชะ คำที่อาจารย์ได้กล่าวมาทั้งหมดนั้น เป็นความจริง ความเป็นใหญ่แห่งพระราชานี้ของ พระองค์ ท่านอาจารย์เป็นผู้ช่วยเหลือไว้โดยแท้”

**บัดนั้นเอง พระราชาทรงกำหนดได้ถึง พระคุณมากหลายของอาจารย์ ทรงได้สติสำนึก ตัว จึงตรัสขอขมาต่ออาจารย์**

“ท่านอาจารย์ที่เคารพยิ่ง ข้าพเจ้าขอมอบ ความเป็นใหญ่นี้แก่ท่าน ท่านจงรับราชสมบัตินี้ไว้ เถิด”

อาจารย์รีบปฏิเสธทันทีทันใด

“ข้าพระองค์มีอาวระรับราชสมบัตินี้ได้ ขอให้ พระองค์ทรงครองราชย์โดยธรรมต่อไปเถิด พระเจ้าข้า”

เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ พระราชาจึงทรงส่งข่าว ไปยังเมืองตักกสิลา **ให้บุตรและภรรยาของ อาจารย์มา แล้วประทานอิสริยยศใหญ่ให้ ส่วน อาจารย์นั้นให้เป็นบุโรหิต** แล้วทรงเชื่อฟังคำสอน ของอาจารย์ ดุจดั่งเป็นบิดาของพระองค์ แล้ว ทรงบำเพ็ญบุญ(ชำระกิเลส) และทำทานทั้งหลาย ได้มีสวรรค์(สภาวะสุขของผู้มีจิตใจสูง)เป็นที่ไป ใน เบื้องหน้า

พระศาสดาแสดงชาดกนี้จบ ได้ตรัสว่า **“พระเจ้าพรหมทัตตะนั้น ได้มาเป็นภิกษุ ผู้มักโกรธในบัดนี้ ส่วนอาจารย์ในคราวนั้น ได้ มาเป็นเรตถาคคตเอง”**

แล้วทรงประกาศอารยสัจ ๔ เมื่อจบธรรมะนั้น **ภิกษุผู้มักโกรธนั้นก็ได้อำนาจอยู่ในอนาคามีผล ทันที** ภิกษุนอกนั้นก็ได้อำนาจเป็นพระโสดาบัน บ้างก็ได้เป็นพระสกทาคามี.

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๕๕, อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๑๒)



● นายหนูนดี

เด็กไม่มีเวลาอยู่กับพ่อกับแม่


ไม่มีเวลาให้ผู้ปกครองอบรมสั่งสอน ช่วยงานบ้าน ทำให้เด็กสมัยใหม่หยิบบ้างอะไรไม่เป็น พ่อแม่ทำให้หมด

**เด็กไทยเรียนหนังสือหนักที่สุดในโลก**  
ไทย ติดลำดับที่ 1 ของโลก

โดยนักวิจัยนิสิตสาขาสหศาสตร์แห่งชาติ สนับสนุนโดยสำนักงาน กองทุนสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) กล่าวว่า ประเทศไทยถูกจัด ลำดับที่ 1 มีเวลาเรียนที่เยอะที่สุดในโลก เมื่อรวมมาจาก ประเทศญี่ปุ่น

เด็กไทยมีเวลาเรียนวันละ 8-10 คาบ ต่อวัน แต่มีเด็กจำนวน ไม่ค่อยไม่อยากเรียนหนังสือเพราะเบื่อหน่าย และที่น่าเป็นห่วงที่สุด เด็กจำนวน ร้อยละ 87 มีเวลา พูลงกับ พ่อแม่ วัน ละ 10 นาที จึงทำให้เด็ก ไม่มีเวลา ได้ออกเล่นหรือทำอย่างอื่น

ที่มา [www.dailynews.co.th](http://www.dailynews.co.th)



# หัวหน้า คสช.วิพากษ์การศึกษาชาติ

ได้มีโอกาสฟัง “พลเอกประยุทธ์ จันทร์-โอชา” หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) พูดถึงการศึกษานองชาติว่า ต้องปฏิรูปหรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้อย่างโดนใจคนเป็นพ่อแม่จำนวนมาก

จึงขอนำคำพูดของท่านมาเผยแพร่ เพราะหาผู้หลักผู้ใหญ่ที่มีอำนาจในบ้านเมืองพูดวิพากษ์-วิจารณ์การศึกษาของชาติได้อย่างถูกต้องทุกทางตรงประเด็นน้อยมาก ทั้ง ๆ ที่พฤติกรรมของเยาวชนแย่งลงทุกที

ต่อไปนี้เป็นคำพูดของหัวหน้า คสช.

“ผมบอกแล้วว่า การศึกษาเป็นบ่อเกิดของปัญญา ได้รับการร้องเรียนจากเด็ก ผู้ปกครองเป็นจำนวนมากว่า หลักสูตรการเรียนในปัจจุบัน ยังมีความไม่เหมาะสมอยู่บางประการ เช่น การให้ความรู้ในวิชาต่าง ๆ น่าจะปรับให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก บางอย่างไม่สมควรที่จะเรียนแต่วัยเล็ก ๆ อาจจะเป็นวิธีการคิดแบบในปัจจุบัน

เพราะโลกปัจจุบันคิดใหม่ พอให้เด็กเรียนตั้งแต่เล็ก ๆ สมัยก่อนเรียนแล้วก็จบไปเป็นเรื่อง ๆ เป็นวิชาตามวัย คือ เป็นเด็กก็รู้ก็รู้เท่านี้พอพอโตขึ้นก็ไปเรียนวิชาอื่น เพราะบางวิชาไม่เหมาะสมที่จะเรียนตลอด

ผมก็ไม่แน่ใจว่าวิชามากมายสำหรับเด็กเล็ก ๆ นี้ มีวิชามากมายและเด็กจะต้องเรียนทุกวิชา เพียงแต่เรียนพื้นฐานและต่อไปก็เรียนเท่าเก่า ปีต่อไปก็เรียนเท่าเก่า แต่ยากขึ้น ยากขึ้นไปเรื่อย ๆ เด็กไม่มีเวลาว่าง ไม่มีเวลาอยู่กับพ่อกับแม่ เรียนมากไม่เข้าใจไม่แน่น และเป็นภาระในการทำการบ้านมาก ไม่มีเวลาให้ผู้ปกครองอบรมสั่งสอน ช่วยงานบ้าน ฉะนั้นทำให้เด็กสมัยใหม่หยิบบ้างอะไรไม่เป็น พ่อแม่ทำให้หมด ทำงานบ้านก็ไม่เป็น ข้อเท็จจริงอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ต้องระมัดระวัง ต้องเรียนรู้อย่างดี เด็กโตต้องเรียนให้เหมาะสมกับวัย เราเข้าใจเตรียมเด็กไปสู่



อนาคต ต้องแข่งขันกับโลกภายนอก ต่างประเทศ แต่ถ้าเด็กฉลาดไม่ก็คนที่ไม่ชนะ

เหรียญมา แต่ที่เหลือโง่ทั้งประเทศ ผมว่าไม่ใช่ เรื่องค่าใช้จ่ายในการศึกษาในเวลานี้ยัง สูง ยิ่งถ้าเรียนกวดวิชา ค่าใช้จ่ายยิ่งสูงมาก ทำให้เงินบังคับให้เด็กไปเรียนกวดวิชา ถ้าเรียนในห้องดี พ่อแม่ไม่เดือดร้อน ครูก็ไม่เดือดร้อน กลับบ้านไปดูลูกตัวเองเหมือนกัน ครูต้องมาเสียเวลาไปกวดวิชา ลูกคนจนก็ส่งไปเรียนไม่ได้ ก็สอบตก อันนี้กระทรวงศึกษาธิการไปหามา ไปทำมา การศึกษาต้องสามารถไปเรียนต่อได้ แข่งขันได้เหมือนกัน แต่ค่าใช้จ่ายต้องน้อยลงไม่เป็นภาระผู้ปกครอง

จากเหตุเดียวกันนี้ คนจบปริญญาตรี ตกงานร้อยละ ๕๓ ผมถามว่าเราจะเรียนปริญญาตรีไปอีกเท่าไรก็ตกมาเรื่อย ๆ ต้องแก้ไข ต้องปรับค่านิยมใหม่ และจะทำอย่างไร ทั้งนี้ ขึ้นอยู่ที่กระทรวงศึกษาธิการ ถ้าผมเอง คงสอนให้น้อยลงสำหรับเรื่องวิชาการ ให้น้อยลงได้หรือไม่ ให้เขาเรียนรู้ให้มากขึ้น เพื่อตัวเองก็ได้ เรียนให้มีคุณภาพ ไม่ใช่เน้นปริมาณ สร้างคนด้านวิชาอาชีพให้มากขึ้น ต้องพอในความต้องการของตลาด ประเทศชาติขาดแคลน ต้องอาศัยแรงงานภายนอกมาบางอย่าง เพราะวิชาชีพเรา ไม่ได้ผลิต หรือคนไม่นิยมเพราะว่า อย่างเช่น ช่างกลดัดก็มี ดัดกันก็มาก พ่อแม่เขาไม่ยอมให้ลูกมาเรียน ไม่ปลอดภัย ถ้าอย่างนั้น รุ่นพี่รุ่นน้องต้องกลับไปคุยกัน

ต่อไปนี้ผมต้องการยกระดับสถาบันวิชาชีพให้สูงขึ้น ให้ได้รับความนิยม ให้ได้รับความปลอดภัย ผลิตสุภาพบุรุษออกมา สุภาพบุรุษช่างกล สุภาพบุรุษโรงเรียนวิชา

อาชีพ

ฉะนั้น เราต้องสนับสนุนในเรื่องการศึกษาให้มากขึ้น ไปดูว่าวันนี้ผมเข้าประชุมมาก ไม่ทราบว่่าก็ร้อยละพันๆ และทุนไปตรงไหน ทั้งถึงหรือไม่ และมีผลลัทธิหรือไม่ว่าไปเรียนมาแล้วกลับมาทำอะไร ไปดูใหม่ ฉะนั้นต้องผลิตนักศึกษาให้สามารถที่จะป้อนตลาดที่ต้องการอย่างแท้จริง การศึกษาต้องมีทั้งในระบบ นอกกระบบ การศึกษาตามอัธยาศัย ต้องสอดคล้องกับระบบซึ่งกันและกัน กระทรวงศึกษาธิการพูดไปแล้วนะครับ ฉะนั้นต้องบูรณาการการศึกษาทั้งหมดให้เกิดประโยชน์สูงสุด”

หากการศึกษาของชาติถูกทางจริง เยาวชนของเราส่วนใหญ่น่าจะมีพฤติกรรมดีขึ้นเรื่อย ๆ แต่นี่กลับหลงความหรูหรา ฟุ่มเฟือยมากขึ้น มุ่งเก่งก่อนดีมากขึ้น ความกตัญญูต่อบุพการี หรือผู้มีพระคุณลดลง เรียนจบปริญญาตรีแล้วตกงานเกินครึ่ง ! ทำงานไม่เป็นมากขึ้น แค่ช่วยงานบ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือช่วยพ่อแม่ยังไม่ชวนขวาย ขอแต่เงินไปเที่ยว-เล่น-กิน-สูบ-ติ่ม-เสพ-ชื้อบปิ้ง มากขึ้น แต่ไม่ขยัน ไม่ชวนขวายหาเงินในทางสุจริต ส่ำสอนทางเพศมากขึ้น ฯลฯ

ผมขอจบด้วยข้อสรุปของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา หัวหน้า คสช. ถึงประเด็นที่การศึกษาไทยต้องเปลี่ยนแปลง ดังนี้

๑. เนื้อหาหลักสูตรมีมากมาย
๒. เนื้อหาไม่เหมาะสมกับวัย
๓. ใช้เวลาเรียนมากเกินไป เด็กไม่มีเวลาว่าง ไม่มีเวลาอยู่กับพ่อแม่ ทำกิจกรรมอื่น ๆ
๔. เน้นพัฒนาเด็กฉลาดเพียงไม่กี่คน ที่เหลือโง่ทั้งประเทศ
๕. เด็กถูกบังคับให้เรียนกวดวิชา



# สิ่งที่เป็นคุณธรรม สิ่งที่เป็นความดี ต้องฝึกฝนตลอดชีวิต

“ตลอดชีวิต” ย่อมหมายถึง “จนกว่าจะตาย !”  
ข้อความนี้มีใช่ให้ท้อแท้ แต่จะเห็นระยะทาง  
ที่ยาวไกล

“คุณธรรม-ความดี” จึงต้องมีความตั้งใจ  
มีความพากเพียร มีใจปล่อยให้เกิดตามยถากรรม !

**“ความดีมีพอแล้ว !” ถือเป็นวลีอัปมงคล !**  
เพราะแสดงให้เห็นว่า เจ้าของชีวิตประมาท  
เกินไป

สิ่งใดก็ตามที่หยุดอยู่ย่อมตกต่ำ ประดุจการ  
โยนของขึ้นฟ้า ย่อมตกลงมาไม่ช้า

การฝึกฝนคุณธรรมความดีก็คล้ายกัน ต้อง  
ฝึกไม่หยุด ต้องทะยานไม่เลิก !

นี่กรรมงี่ที่เป็น “ความลับของฟ้า” เหตุใด  
คนดีจึงเปลี่ยนไป หรือกลายเป็นคนชั่วได้อย่าง  
เหลือเชื่อ !

สัญลักษณ์แห่งคุณธรรม-ความดีจึงคือ  
คือ นිරันดร !

“คุณธรรม-ความดี” แต่ละเรื่องก็เหมือนต้นไม้  
แต่ละต้น เจ้าของชีวิตจะต้องหมั่นดูแลรักษาให้  
รากแก้วหยั่งลึก แข็งแรงขึ้น ๆ

**คนเราไม่เปลี่ยน แต่สิ่ง “ช่วยๆ” ต่างหากที่  
แข็งแรงขึ้น**

เมื่อก่อนเรารู้กับศัตรู ๒-๓ คน เราสู้ได้ แต่  
พอมามี ๑๐ เราก็แพ้ยับเยิน !

เพราะเหตุนี้ชีวิตจึงไม่ประมาท

การฝึกฝนต้อง “ทำตลอดชีวิต” จนกว่าจะตาย  
ตายแล้วมาเกิดใหม่ก็ต้องฝึกฝนต่อไป ๆ ๆ และต่อไป

**เป็นการศึกษาเรียนรู้ตลอดชีวิต ตลอดกับ**

## ตลอดกาล !

จะเรียกว่าเป็นการสั่งสมบารมีก็ไม่ผิดหรอก  
คนดีจึงมีไข่มุกค่า ถ้วยใบเดียว ถ้วย ค-ถ้วย ข-  
ถ้วย ก. และอื่น ๆ เพื่อให้สูงขึ้น

## ชีวิตนี้ต้องเลื่อนดิวิชั่นให้ได้ !

เพราะเหตุนี้ “ฝนทิ้งให้เป็นเข็ม” จึงเป็นวลี ที่  
ทำให้เห็นภาพชัด เหน็ดเหนียวอย่าบอกใคร แต่  
ก็สนุก !

ลองถามนักฟุตบอลดูก็ได้ เหนื่อย แต่ก็สนุก !  
เพราะเหตุนี้ นักปฏิบัติธรรมเขาถึงมี “ความ  
เพียร” มี “ขันติ” เป็นพี่เลี้ยงที่จะพานาวาชีวิต ให้  
แล่นโดยไม่อับปางและถึงเป้าหมายอย่างสง่างาม  
“วัน-คืนล่วงผ่าน เธอทำอะไร ?”

**นอกจากทำมาหากิน ก็ต้องเป็นการสั่งสม  
บารมี**

ฟังดูแล้วช่างอาจหาญ แต่ถ้าเชื่อลัทธิโพธิสัตว์  
ท่านบอกว่า ชีวิตต้องสูนิพพานไม่ช้าก็เร็ว !

ฟังสูตรพระโพธิสัตว์ อาจคิดถ่อมตน ชำนาญ  
มีอาจเอื้อม

**ตอบใหม่อีกที ชีวิตคือฝึกฝนคุณธรรม-  
ความดีให้แข็งแรงขึ้น เพื่อรองรับอุปสรรคที่  
ทยอยมากระหน่ำในอนาคต**

“ต้องเตรียมพร้อม !”

คนดี-คนดีของบ้านเมือง แรก ๆ ที่เข้ามา  
ดูแลประเทศชาติ

ระยะข่าวใหม่ปลามัน สุดจะอ่อนนุ่ม มธุรส  
วาจา ซื่อสัตย์สุจริต

ทุกถ้อยคำที่เอื้อนเอ่ย เพื่อชาติเพื่อประชาชน

แต่สุดท้ายเพียงไม่กี่ปี เขาก็กลายเป็นอสุรกาย  
สัตว์นรก ผีเปรต !

โอหนอ ! ลากยศสรรเสริญเป็นอันตรายน  
อันแสนผิด แม้พระชีนาสพก็ยังถูกเตือนโดย  
พระพุทธรองค์

แล้วปลุชนอย่างเราจะเหลืออะไร !

อึดตา ทิทา ตนต้องพึ่งตน คุณธรรมความดี  
ปล่อยตามยถากรรม.....

ก็ประดุจต้นไม้ที่ขาดการรดน้ำ ให้เติบโตตาม  
ธรรมชาติ

บางคนโชคดี...เติบโต

บางคนโชคร้าย...ยืนแห้งตาย

คนโชคดีคือคนมีบารมี ใครรู้ตัว ใครไม่หลงตัว  
ก็คงรู้ว่า “ต้องฝึกหนัก”

ประวัติศาสตร์มนุษยชาติ มีมาเป็นพันเป็น  
หมื่นปี คุณธรรมความดีในราชันย์ ในประมุข ใน  
รัฐบุรุษ “กาลเวลา” สามารถกัดกร่อนได้อย่างน่า  
สะพรึงกลัว

**“ประมาทไม่ได้” งานยิ่งใหญ่โต จิตใจยิ่ง  
ต้องแข็งแกร่ง !**

“ฝึกทุกวัน” ในชีวิตประจำวัน

มีโทษ-มีผัสสะ-มีอุปสรรค มาให้ทดลองฝึกฝน

**“คนชั่ว” พระเจ้าจะส่งโทษ ส่งอุปสรรคมา  
ทำลาย**

**แต่ “คนดี” คนตั้งใจดี พระเจ้าจะส่งแบบ  
ฝึกหัดมาให้เรียนรู้ !**

คนชั่วบางคนจึงหาว่า พระเจ้าลำเอียง !

การฝึกฝนผ่านอุปสรรค ผ่านกิจกรรมหลาก-  
หลาย เราจะแกร่งขึ้น เก่งขึ้น จนเป็นเฮอร์คิวลิส !

**ระยะที่ ๑** คนฉลาดอาจรู้ตัวว่าได้ฝึกฝน  
คุณธรรมความดีข้อไหน

คนไม่ฉลาดอาจได้มาแล้ว แต่ก็ไม่รู้ตัวว่าได้มา  
ก็มีจริง

**ระยะที่ ๒** แต่ขั้นต่อไปจะเบลอ ๆ เมา ๆ มั่ว ๆ  
เหมือนระยะที่ ๑ ไม่ได้อีกแล้ว

ไม่รู้ก็ต้องรีบรู้ว่าฝึกฝนเรื่องอะไร

ไม่รู้ก็ให้ผู้รู้อธิบายบอกกล่าว

คนเดี๋ยวมาบอก หรือหมุกกลุ่มล้อมวงสนทนา

ก็ได้

เมื่อชัดเจน.....

**ระยะที่ ๓** พึ่งตนจริง ๆ เดินทางได้ด้วยตัวเอง  
จะช้าหรือเร็วอยู่ที่ตัวเอง

**ขั้นที่ ๓** ไม่ต้องไปยุ่งกับคนอื่นอีกแล้ว เหมือน  
เขามีโซล่าเซลล์ จัดการกับชีวิตได้เอง

หากจะลงลึกในรายละเอียด ก็อยากลงใน  
ระดับความดี

**ระดับ ๑** ความดี เมื่ออยู่คนเดียว

**ระดับ ๒** ความดี เมื่ออยู่หลายคน อยู่กับคนอื่น

**ระดับ ๓** ความดี เมื่ออยู่กับสังคม

ทั้ง ๓ ระดับ ก็ลองแยกแยะดูว่าต้องเป็น  
คุณธรรม-ความดีเรื่องใด

อย่างไรก็ตาม สังคมไทยเข้าใจผิดมานาน  
สร้างกิจกรรมขึ้นมา แล้วก็คาดหวังจะได้  
คุณธรรม-ความดีแบบเหมาโหล

นั่งสมาธิอาจหลุดพ้น เรื่องนี้เป็นได้ แต่ต้อง  
ยอดคนหรือคนมีบารมี

เรามาเริ่มต้นง่าย ๆ ทีละเรื่อง หากมีบารมี  
มันก็จะก้าวกระโดดไปเอง ไม่ต้องกังวล

**“หิวความดี” หมายถึง ตื่นตัวในการฝึกฝน  
เสมอ ๆ**

ไม่นอนหลับ ไม่รู้ไม่ชี้ แต่ตื่นตัว !

**ฝึกฝนคุณธรรม-ความดี ต้องฝึกอย่างรู้ตัว  
เสมอ ประโยชน์ย่อมเกิดสูง**

คนไม่ยากง่วงตอนขับรถ แต่กินข้าวจานโต  
จะเหลืออะไร !

พ่อแม่ไม่อยากให้ลูกเสียคน แต่ส่งไปอยู่  
หอพัก !

ทำไมลูกเบื่ออาหาร แต่ยามว่างปล่อยให้ลูก  
กินขนมทั้งวัน

หากไม่ระวังเหตุ ผลสำเร็จก็ย่อมไม่เกิด

ท่านคงพอเห็นทางแล้วกรรมที่ จะให้  
คุณธรรมในสังคม ในปัจเจก เจริญออกงาม

พอกันทีกับการทำความดี ถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง  
หรือปล่อยไปตามยถากรรม.

มามุ่งมัน-เอาจริงกันเถิด

☞



# คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๒๘๙

คนทุกคนมี“กรรมเป็นของของตน” (กัมมัสสกะ)ซึ่งจริงๆยิ่งกว่าลาภยศสรรเสริญ โดยเฉพาะ“สุข”ที่เกิดจาก“กาม”จาก“อตตตา”

“กรรม”คือ “การกระทำ”ที่ตนทำลงไป แล้วจริงนี่แหละ(กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม) ที่คนได้“กระทำ”จริง แล้วประเด็นสำคัญยิ่งก็คือ “ทำ”แล้วเรา“ผูกลงไปใใจ”จริงๆ หรือ “ใจยึดเองจริงๆ”โดยเรา“ซังหรือชอบ”นั่นเอง

ที่เป็น“ผล”สั่งสมลงตกตะกอนเรียกว่า “อนุสัย”ในจิต สะสมเป็น“ของตน” จนเป็น “ตน” เป็น“สมบัติ” เป็น“ทรัพย์” เพราะมันเป็น “ความยึดอยู่ในจิต” เรียกว่า“อุปาทาน”

ถ้า“ไม่ยึด” ก็ไม่มี“อุปาทาน”นั้น

“จิตที่ยึดภวะนั้นอยู่ด้วยอุปาทาน” นี้แหละคือ“อตตตา” จนกว่าหลุดพ้นความเป็น อตตตานั่นได้อย่างเป็น“วิชชา ๘”สัมบูรณ์ จึงจะอาศัย“อตตตภาวะ”นั้นอยู่อย่าง“สมาทาน” เพราะ“ไม่เลิกกลับในความเป็นอตตตา”นั้นแล้วจริง ซึ่งก็คือคำว่า “อรหัตตตา”นี่เอง

ก็ต้องขออภัยต่อท่านผู้เรียนรู้อาตมา อย่างดี ที่อาตมาแปลคำว่า“อรหัตตตา”ว่าอย่างนี้ มันเห็นความจริงตามสภาวะธรรมที่ อาตมาเห็นจริงในความมีจริงอย่างนี้จริงๆ

ไม่ใช่จะตื้อตึงตันทุรัง แปลอย่างอวดดี แปลไปให้ปรมาตถธรรมเสียหายอะไรดอก

“อตตตา”นี่แหละที่หลง“ยึด”(อุปาทาน)กัน อยู่จริงด้วยอวิชชา ผู้“พ้นอวิชชา”หมดเกลี้ยงได้จริง ก็หมดยึดอย่าง“อุปาทาน”ได้จริง จึง“ยึดอยู่”อย่าง“สมาทาน” คืออาศัย “อตตตา” ที่สะอาดจาก“อุปาทาน”หมด ลื่นเกลี้ยงแล้วนี้ที่อยู่เพื่อประโยชน์อันพึงอยู่ต่อไป ซึ่งก็เพื่อประโยชน์ผู้อื่นเท่านั้น

เพราะ“ประโยชน์ตน”นั้นหมดสิ้นแล้ว

“ประโยชน์ตน”คือ“การล้างความยึดตัวตน”ให้หมดสิ้น

เมื่อหมดสิ้น“ความยึดในความเป็นตน-เป็นของตน”ได้เด็ดขาดจริงก็จบกิจใน “ประโยชน์ตน”

เรื่อง“การยึด”หรือ“ไม่ยึด”นี้แหละ ที่พระพุทธเจ้ามีทฤษฎีให้ปฏิบัติ“ล้างภาวะที่ยึด”ได้จริง เป็นระดับ“ต้น-กลาง-ปลาย” ที่เรียกว่ากิเลสระดับ“กามราคะ”แล้วก็ชั้น “รูปราคะ” และที่สูงสุดชั้น“อรูปราคะ” กระทั่งที่เหลือเป็นลักษณะอื่นๆอีก อันยังหยาบ-กลาง-ละเอียด

ซึ่งเป็นประโยชน์ หรือเป็นโทษ

และ“ความเป็นตน-เป็นของตน”เป็นโทษ-เป็นคุณอย่างไร? “ความไม่เป็นตน-ไม่เป็นของตน”นั้น เป็นโทษ-เป็นคุณอย่างไร?

ก็กำจัดที่“ภาวะเป็นโทษ”ให้หมดไป จากจิต เหลือไว้ใช้แต่ส่วนที่เป็นประโยชน์

ที่สุดจึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “ความเป็นอนัตตา”ของจิตของวิญญูณจริง

### คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ว่า มันเกิดขึ้น มันดับไป อย่างไร?

กระทั้ง ทำให้“สูญ”นั้น ทำอย่างไร?

ต้อง“ตัวใจจริง” เป็น“ภาวะ”ที่สามารถ  
“สัมผัสรู้” อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทุกชั้นตอน  
เมื่อปฏิบัติ“สัมมาทิฐิ”ก็จะรู้จักรู้แจ้ง  
รู้จริง“ภาวะ”ต่างๆดังกล่าวนั้น จนกระทั่งมี  
ทฤษฎีปฏิบัติที่จะกำจัด“อุปาทาน”ที่เราหลง  
ยึดเหล่านั้นได้สำเร็จแท้จริง ที่มันอยู่ใน  
“ชั้น ๕”ของคนทุกคนที่อวิชชา

คือ “รูปอุปาทานกชั้น-เวทูปาทานก  
ชั้น-สัญญาอุปาทานกชั้น-สังขารอุปาทานกชั้น  
-วิญญาณูปาทานกชั้น”

กระทั้งสิ้น“อุปาทาน”ไปจาก“ชั้น ๕”  
ของตน เป็นผู้“ชั้น ๕”ที่ไม่มี“อุปาทาน” ก็  
เป็น“อรหันต์”ไม่ลืกลับในอวิชชาทั้งหลายแล้ว

“อุปาทาน”ใน“ชั้น ๕”นี้แหละตัวการที่  
พระพุทธเจ้าตรัสรู้ว่าเป็น“ตัวทุกข์อริยสัจ”

ผู้มี“สัมมปปัญญา”ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง  
ด้วย“ญาณ”อันพิเศษที่เรียกว่า“อัญญา” และ  
ความรู้ในทฤษฎีทั้งหมดนั้น เรียกว่า“วิชา”

ทั้ง“อัญญา” และ“วิชา” เป็นความรู้  
ที่ประเสริฐเหนือความรู้สามัญของปุถุชน  
มนุษย์โลกก็อย่างแท้จริง เกิดได้ที่ใครผู้  
จะรู้เองเป็น“ปัจเจกตั้ง”

จึงจะสามารถกำจัด“อุปาทาน”ให้สิ้น  
เกลี้ยงไปจาก“ชั้นทั้ง ๕”ได้แก่ “รูป-เวทนา  
-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”

“อุปาทาน”นี้เป็น“จิตอวิชชา”ชนิดหนึ่ง

ที่มัน“โง่”จริงๆ มันจึง“สะสม”อะไรต่ออะไรที่  
ไม่น่าสะสมใส่ตนจริงๆ

การสะสม“กาม” สะสม“อัตตา”ใส่ตน  
เป็นต้น นี่คือ “กรรมบาป”

“กาม”นั้นเมื่อสะสมลงไปในตน ก็เป็น  
“วิบากบาปของตน”(ผลกรรมที่ตนทำแล้วจริง)ใน  
ตนก็เป็น“ตน”(อัตตา) เป็น“ของตน”(อัตตเนีย)  
เป็น“ทรัพย์แท้”สำหรับแต่ละคน เป็น  
“สมบัติ” เรียกโดยศัพท์ว่า เป็น“อัตตา” ซึ่ง  
ก็คือ เป็น“ตน”นั่นเอง

ทำเสร็จก็สะสมเป็น“วิบากบาป”

“วิบากบาป”จึงเป็น“ตน” เป็น“อัตตา”แท้  
“บาป” คือ “กิเลส”

“กิเลส”นี้แหละที่เป็น“ทรัพย์แท้”ของ  
“ตน”แน่

“ทรัพย์”ที่ตนหลงยึดว่า“เป็นตน”(อัตตา)-  
“เป็นของตน”(อัตตเนีย)”จริงๆ ด้วย“อวิชชา”  
จึงต้องเรียนรู้“ตัว”อัตตาพวกนี้ให้รู้จักรู้แจ้ง  
เห็นจริง“ภาวะ”ที่เป็นตัวจริงๆของมันในตน  
แล้วจึงจะกำจัดมันถูก“ตัวตน”หรือ“อัตตา”

“อัตตา”ไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”  
ด้วยแค่“ตักกะ” คือการเฝ้าตรองเอาตามเหตุ  
ตามผล(อตักกาวจรา) เท่านั้น

“อัตตา”ไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”  
ได้ด้วยแค่“คำพูด”ภาษา แล้วใช้ภูมิปัญญา  
ขบคิดจนเข้าใจทะลุแจ้งจากแค่คำพูด หรือ  
ไม่สามารถรู้โดยการรู้มาจากภาษาคำพูดแล้ว  
ก็มาค้นหาความจริงด้วยปฏิบัติใช้กรรมวิธี

นั่งหลับตาสมาธิ ให้เกิดญาณวิเศษใดๆ แบบไหนก็ตาม เพื่อรู้อัตตานั้น-อัตตานั้น ก็ไม่ใช่การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา”ถูกต้องจริงแท้แน่นอน เป็นเพียง“มโนมยอัตตา”ที่รู้ได้ด้วย“สัญญา”อยู่ในภาวะ“รูปสัญญา”หรือ“อรูปสัญญา”เท่านั้น

แต่ต้องสัมผัสเห็น(ผัสสติ)จากภายนอกตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ว่า “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะ(อัตตาชั้นปลายสุด)ของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญาถึง”

จึงจะนับว่า “บรรลุธรรมแบบพุทธ”

ถ้าไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”ตามแบบของพระพุทธเจ้า แม้จะทำจิตที่ลึกล้ำหยั่งเข้าไปรู้อย่างลึกกลับ ก็ไม่สามารถพิสูจน์ได้อย่างเป็น“สวากขาตธรรม”แบบของพระพุทธเจ้า

“สวากขาตธรรม” ได้แก่ ผู้ปฏิบัติจะพึงเห็นประจักษ์ชัดด้วยตนเอง มาพิสูจน์ด้วยตนได้เลย(สันตสิทธินิ) ไม่ว่าจะยุคสมัยไหน ไม่ขึ้นกับกาลเวลา พิสูจน์ได้เสมอ(อกาลนิ) ควรเรียกให้มาดู เชิญชวนให้มาชมและพิสูจน์ หรือทำหยาตต่อการทดสอบ เพราะเกิดจริงเป็นจริง(เอหิภัสสินิ) ควรน้อมเข้ามาไว้ในใจเป็นของสูงที่ควรน้อมมาให้แก่ตนเองอย่างยิ่ง(โอบนยนิ) อันวิญญูชนพึงรู้เฉพาะตน ทำให้กันไม่ได้ เอาจากกันไม่ได้ และรู้ได้ประจักษ์ที่ในใจของตนนี้เอง(ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ)

ผู้รู้ได้แค่ภาษา“คำพูด”(วาหะ)แต่ไม่ได้

สัมผัส“ปรมาตธรรม”ตัวจริง ก็คือผู้ยึดได้แค่“คำพูด”(วาหะ)เป็น“อัตตา”(อัตตวาหุปาทาน)

“อัตตวาหุปาทาน”นี้ หมายความว่า ผู้ที่นั้นไม่ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจากสัมผัสภาวะที่เป็น“อัตตา”นั้นจริง เป็นเบื่องตันเลย

“อัตตา”(ตัวตน)ตัวที่เราสัมผัสของแท้ที่อยู่ด้วย“อธิปัญญาสิกขา”เรียกว่า“สักกายะ” จึงจะชื่อว่า ผู้“พ้นสักกายทิฏฐิสังโยชน์” ข้อ ๑ ส่วนผู้ที่ยังไม่เกิด“ญาณ”อันได้จาก“อธิปัญญาสิกขา” ที่ได้ศึกษาปฏิบัติมาเกิด“อริศีลสิกขา” และเกิดเจริญ“อริจิตสิกขา”

ถ้าเพียงภาษาคำพูดที่รู้ ที่ได้ยินได้ฟังมาเท่านั้น หรือแม้จะศึกษาค้นคว้าขบคิด จนเข้าใจทะลุปรุโปร่งขนาดไหน ปานใด ก็ยังไม่ชื่อว่าได้สัมผัสความเป็น“อัตตา”ที่เป็น“ปรมาตธรรม” หมายความว่า ได้สัมผัส“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”อย่างเป็นทางการจริง

เริ่มจาก“อัตตา”ตัวจริง ซึ่งตามภาษาเรียกก็คือ “สักกาย”(องค์ประชุมรูปนามของตน) นั้นแหละ ผู้ได้สัมผัสของจริงด้วยตนแท้ๆ จึงจะเป็นผู้“พ้นสักกายทิฏฐิสังโยชน์”ตามจริง

แม้จะรู้เป็น“ความรู้”ที่ผู้รู้สามารถรู้จนคนในโลกนับว่าเป็นปราชญ์ขนาดไหนก็ตาม ต่อให้สัมมาทิฏฐิอีกด้วย ที่เรียกว่า “ปริยัติ”สัมมาทิฏฐิแล้ว แต่ถ้ายังไม่มี การ“สัมผัส ๖”ขั้นต้นทางภายนอกอยู่ด้วยอย่างเห็นๆกันหลุดๆบัดนั้นเลย(พหิทธานุภานิ ภัสสติ) ซึ่งนับว่ามี“ญาณ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ก็ยังไม่ถือว่า “พ้นอสังขารอุปาทาน” แต่เป็นผู้มีภูมิรู้แค่เพียง “วาทะ” หรือคำพูดที่ได้เรียนรู้มาหรือขบคิดทะเลาะรูปร่างเท่านั้น

ต้อง “สัมผัสของจริงแห่งภาวะตัวตน” คือ สัมผัส “จิต-เจตสิก” นั้นได้ ในขณะที่มี “องค์ประชุม” ที่เรียกว่า “กาย” อยู่โดยมีทวารภายนอกสัมผัสสัมผัสอยู่ที่โทหนาท่ จึงชื่อว่า “ผัสสัทธิกกาย” ที่เป็น “สังโยชน์” ข้อต้น

ส แปลว่า ตัว, ตน, ของตน, เป็นไปกับ “สก” หรือ “ลัก” แปลว่า อันเป็นของตน “กาย” แปลว่า องค์ประชุม, องค์ประกอบ หรือองค์รวม ของรูปและนาม ทั้งภายนอกและทั้งภายใน หรือหมวดแห่งเจตสิกธรรม ได้แก่ เวทนา สัญญา สังขาร (นามเป็นหลัก)

“ลักกาย” ก็หมายถึง องค์ประชุมของรูปถึงขั้นรูปและนาม ทั้งภายนอกและภายในอันเป็นของตน..นั้นๆ

“ลักกาย” นี้แหละ “ตัวตน” (อัตตา) ตัวแท้ แม้จะรู้เป็นสัมมาทิฏฐิแล้ว รู้ดีแล้ว ก็ยังต้องรู้ “วิธีปฏิบัติ” ให้สัมมาทิฏฐิอีก

รู้แล้ว ก็ต้องไปลงมือปฏิบัติอีกตามวิธีที่รู้มาอย่างสัมมาทิฏฐินั้นให้ เป็น “สัมมาปฏิบัติ” คือ ปฏิบัติถูกต้องด้วย กระทั่งเกิดผล” (ภาวนา) จึงต้อง “ชอบแล้วทั้งรู้” (สัมมาทิฏฐิ) และ “ชอบแล้วทั้งปฏิบัติ” (สัมมาปฏิบัติ)

ต้องสัมผัส “ตัวตน” ที่เรียกว่า “ลักกาย” เป็นขั้นต้นจึงจะเป็นผู้ “พ้นอสังขารอุปาทาน”

แล้วต้อง “สามารถทำให้กิเลส” นั้นลดลง

จางคลายลง (อธิจิตสิกขา) ก็ “ตามเห็นความลดละจางคลาย” นั้นอย่างเห็นๆ (วิราทานุปัสสี) จึงจะชื่อว่า “พ้นสี่ลัพพตปรามาส” คือ พ้นภาวะที่ได้รู้ได้สัมผัส “ตัวตนกิเลส” อยู่จริง และได้ทำให้กิเลสลดลงได้จริง

ไม่ใช่แค่ “ตัวตนของกิเลส” เราก็ลู่บล่าตัวตนมันอยู่แท้ๆ แต่ยังไม่ทำให้มันลดลง ถ้าแม้จะสัมผัสตัวตนของกิเลส นั้นอยู่ แต่ปฏิบัติไม่ทำให้กิเลสลดละจางคลายได้ ก็เรียกว่า “ไม่พ้นสี่ลัพพตปรามาส”

คือ เมื่อสัมผัส “ลักกาย” ของตนอยู่ อย่างรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงแล้วไม่สงสัยข้องใจเลย ก็ “พ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์” แต่ยังไม่ปฏิบัติทำให้กิเลสลดลงยังไม่ได้ ก็ยังไม่พ้นสังโยชน์ข้อ ๓” คือ ยังไม่พ้นสี่ลัพพตปรามาสสังโยชน์

ถ้าปฏิบัติถูกต้องตรงตามพระวณะ ก็จะมีภาวะทุกอย่างยืนยันทตามคำตรัสชัดเจนได้ ดังที่ไล่เรียงมาให้เห็นคร่าวๆ นี้

ที่สุดถึงขั้น “กิเลสดับ” ก็มี “อธิปัญญาสิกขา” ตามเห็น “กิเลส” นั้นๆ ดับ” อยู่แท้ๆ เรียกว่า มี “นิโรธานุปัสสี” คือ ตามเห็นความดับ

ซึ่งมีกระบวนการของ “ปัญญา” ตามรู้ การปฏิบัติ (มี “อนุทิฏฐิ” ตามรู้) ที่เกิดผลว่า เป็นอย่างไร ถูกต้องหรือไม่ ก็ต้องตรวจสอบผลอีกไปเสมอ หมดเกลี้ยงหรือยังก็ต้องทำ ก่าจัดแล้ว ก่าจัดอีก จึงจะ ก่าจัดมั่นเป็นผลลงได้ ถึงขั้นหมดสิ้นเกลี้ยงสนิทสำเร็จได้แท้

ถ้าผู้มีความรู้ “ปรียัติ” แม้จะสัมมาทิฏฐิ

คนจะมีธรรมชาติได้อย่างไร?

แต่ถ้ายังไม่ได้สัมผัส“ลักกาย”ที่เป็น“อัตตา”  
ขั้นต้นเลย คือ“ลักกาย”นี้ได้จริง ผู้นี้คือ ผู้  
ยังไม่“พ้นอัตตวาหุพาทาน” หมายถึงผู้  
“อัตตา”แต่เพียงภาษาคำพูดคือวาหะแค่นั้น

การปฏิบัติเช่นนี้ คือ การปฏิบัติแบบ  
พุทธ ด้วย“ไตรสิกขา” และจิตเกิด“บุญ”

ถ้าเป็น“กรรมบุญ” คือ การกระทำที่  
เป็น“บุญ” ปฏิบัติ“ทาน”ก็ดี ปฏิบัติอื่นๆก็ตาม  
“บุญ”คือ “การชำระกิเลส” ก็เป็น  
“ทรัพย์แท้” ของตนเช่นกัน สำหรับผู้ที่“ทำ  
บุญ”เป็นการชำระกิเลสถูกต้องเป็นจริง..จริงๆ

“บาป”ให้ผลเป็น“ความทุกข์”คือ นรก  
“บุญ”ให้ผลเป็น“ความไม่ทุกข์ไม่สุข  
(อทุกขมสุข)ตามทีชาวโลกก็ยกเขาเป็นกัน ซึ่ง  
เป็นสภาพที่“สิ้นนรกสิ้นสวรรค์”แล้ว เพราะ  
เป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญาบาปปริกชีโณ)แล้ว

แม้จะมีผู้แปล“บุญ”ว่าเป็น“ความสุข”  
ก็เป็น“ความสุขสงบชนิดพิเศษ”(รูปสมสุข,  
อุปสมสุข,ปรมสุขซึ่งคือยิ่งกว่าสุขที่ชาวโลกมีกันเป็นกัน)

นี่แหละที่เป็น“ทรัพย์” เป็น“สมบัติ”  
ของสัตว์ที่ชื่อว่า“คน” ทั้งที่ในตอนเป็นๆ  
และตอนตายไปแล้ว ล้วนเป็น“ทรัพย์”ทั้งนั้น

“ทรัพย์”ที่ตนต้องได้จริง เป็นทุกข์  
หรือเป็นสุข เป็นนรก หรือเป็นสวรรค์

หรือ“ไม่ทุกข์ไม่สุข”ที่เป็น“อุเบกขา”  
แบบโลกียะก็มี แบบโลกุตระก็มี ล้วนชัดเจน

“สุข”ที่คนโลกียะพากันเสพอยู่นั้นเป็น  
“สุขเท็จ”มีภาษาบาลีเรียกขานว่า “สุขัลลิกะ”

(สุข+ อลิกะ)นั่นแหละ

แต่“ทุกข์”นั่นเป็น“ทุกข์ลัจ” เรียกว่า  
“ทุกข์จริง”(ลัจจะ) มิใช่“ทุกข์เท็จ”(มิใช่ทุกข์ลลิกะ)  
เพราะคนที่เป็นผู้ประเสริฐ(อาริยะ)แล้ว  
จะมีปัญญาญาณรู้เห็นชัดแจ้งว่า

“ทุกข์ลัจ”นี้มันถูกฝังเป็น“วิบากบาป”  
ลงไปในจิต ด้วย“อวิชชา”แท้ๆ ตกผลึกผนึก  
แน่นนอนนิ่งอยู่ในกำนึ่งของจิต ตัวนี้แหละ  
คือ“อนุสัย” แล้วหลงผูกมัดมันไว้ทำหน้าที่  
“เหตุแห่งทุกข์”อยู่ต่อไปไม่ยอมปล่อยวาง

จึงได้ชื่อว่า“อุปาทาน” เป็นพลังงานทาง  
จิต หมกตัวในจิตซึ่งมีฤทธิ์บาปอยู่ในตัว คือ  
“พลังงานศักยะ”(potential energy)ในจิตคน

เมื่อเจ้า“อุปาทาน”นี้เคลื่อนไหวตัวออก  
มาทำงานตามหน้าที่แห่ง“บาป”ของมัน เรียก  
มันว่า“ตัณหา” ก็คือ“พลังงานจลนะ”(kinetic  
energy)ในจิตคน เป็นพลังงานออกฤทธิ์ตราบ  
ที่มีโอกาส และยังไม่ถูกกำจัดจนสิ้นไปจากจิต

มันจึงลึงสู้อยู่ในตนด้วย“อวิชชา”ไป  
ชั่วกาลนาน จนกว่าจะได้พบโลกุตระลัจจะ

ที่นี่ ผู้เป็น“อาริยะ”ชื่อว่า“ผู้ประเสริฐ”  
ก็เพราะเป็นผู้มีภูมิปัญญาสามารถเรียนรู้  
และปฏิบัติพิสูจน์จนรู้จรรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน  
ของกิเลส”(อัตตา) เป็น“ลัจจะ”ชั้น“ปรมาตม”  
ซึ่งรู้ได้ทั้งตัว“ทุกข์” ตัว“เหตุแห่งทุกข์”คือ  
ตัณหา มีญาณ“สัมผัส”ตัวตนของมันทีเดียว

และสามารถ“ดับตัณหา”ตัวนี้ให้“ดับ  
สิ้นสูญสนิทไปจากจิตใจ”ได้จริง ด้วยการ



ปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ ๘” กระทั่งทำให้ “ตัณหาดับ”เป็น“นิโรธ”สำเร็จแท้ ชนิดที่มี “จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง”ครบพร้อม“สัมพัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จ อริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะ(อตัตาชั้นปลายสุด)ของผู้ นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญาถึง (สัมมปปัญญา)”

ถึงที่สุดขั้น“สัญญาเวทิตนินิโรธ”ทีเดียว เมื่อกิเลสตัณหานั้น“ดับสนิท”จริงแล้ว “กรรม”(การงาน,การกระทำ)ใดๆของคนผู้นี้ที่จะ ทำต่อจากนั้นไป จึงไม่มี“กิเลส”เป็นตัวการ ทำให้เจ้าของจิตใจ ต้องทำ“กรรม”ที่เกิดจาก “กิเลส”ตัวนั้นๆเป็น“เหตุ”

เพราะ“จิตใจ”เป็นประธาน“กรรม” ทุกอย่าง “กรรม”ที่ทำต่อจาก“กิเลส”ตัณหา ได้ดับไปแล้ว”ก็สิ้น“วิบากบาป”อันเกิดจาก “กิเลส”นั้นที่เป็น“เหตุแท้”ได้อย่างเด็ดขาด

ถ้าหมด“กิเลส”จนกระทั่งสิ้น“อาสวะ ของกิเลส”(กิเลสอาสวะ)นั้นๆไปทุกตัวในตนก็ เป็นอรหันต์ เป็นผู้“หมดสิ้นบุญ”ไม่ต้อง “ทำบุญ”อีก นั่นคือ“ไม่ต้องชำระกิเลสใดๆ ของตนในตนอีกแล้ว” จบกิจแล้ว

ผู้“จบกิจ”ชื่อว่า เป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป” (บุญญาบาปปริกขิโณ) หมดสิ้นสวรรค์หมดสิ้นนรก นี่คือ ผู้สร้าง“ทรัพย์”อันประเสริฐ(อริยะ)ให้แก่ ตนได้จริงๆ ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

ทรัพย์สมบัติจะนี้เป็น“ทรัพย์แท้” แน่จริงยิ่งกว่า“ทรัพย์ใด”อื่นๆทั้งหลายอัน

เป็น“ของตน”(อตัตา) “ของของตน”(อตัเนีย) แม้แต่เนื้อหนังมังสาตับไตไส้พุงของตนที่อยู่ ในตน ติดอยู่กับตนแท้ๆ ก็ยัง“ไม่ใช่ ทรัพย์แท้”ของตนเท่าเลย

ไม่ต้องไปกล่าวถึงทรัพย์สิ้นเงินทอง ข้าวของลาภยศสรรเสริญสุขใด เพราะมัน พราวจากตนแน่ และก่อนเนื้อหนังเราด้วย ดังนั้น ผู้ที่ยังมีความเป็น“เทวนิยม” ไม่ว่า จะนับถือศาสนาอื่นใดหรือศาสนาพุทธ ก็ตาม ที่ยังยึดถือ“จิตวิญญาณ”เป็น“อตัตา” (อัตมัน)อยู่ เฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ยึดว่า“อตัตา” จักมีอยู่ตลอดกาลนิรันดร นั่นคือ ผู้ยังไม่หมด สิ้นบาปสิ้นบุญ ด้วยการ“ล้างบาป” โดยการ “ทำบุญ” คือ “ทำการชำระกิเลสสันดานของ ตนให้หมดจด”(สันตทานัง ปุณาติ วิโสเธติ)

ซึ่ง“ตน”ต้องศึกษาเรียนรู้จนสามารถมี ญาณหยั่งรู้เข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของ กิเลสของตน”(สักกายะ-อตัตา-อาสวะ) และกำจัด กิเลสของตนด้วยตนเอง คนอื่นกำจัดกิเลส หรือ“ล้างบาป”ให้แก่ตนไม่ได้ ทุกคนต้อง “ล้างบาป”ของตนเอง ด้วยความรู้ที่สัมมา ทิฏฐิแล้วปฏิบัติกำจัด“ละลดล้างเลิก”ด้วย การปฏิบัติที่“สัมมาปฏิบัติ” มีผลจนสุดท้าย เป็น“สัมมาปฏิเวธ”บริบูรณ์สัมบูรณ์ จึง จะ“หมดบุญสิ้นบาป”(บุญญาบาปปริกขิโณ)จริง

“คนอื่น”สามารถช่วยเราได้แค่บอกวิธี บอกความรู้แก่เราเท่านั้น ส่วน“บาป”จะลด “กิเลส”จะหมดได้นั้น ต้องนำความรู้ที่สัมมา

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ทิวทัศน์นั้นมาปฏิบัติเอง บาบหรือกิเลสตนเอง จึงจะลด-จะล้าง-จะจางคลาย ที่สุดดับสิ้นได้

แต่เพราะยังไม่ได้เรียนรู้ หรือเรียนแต่ ไม่สัมมาทิฐิ ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “อตตตา ๓” จึงยังมี“อตตตา ๓”(ไอพริกอตตตา-มโนมยอตตตา-อรุอตตตา) ยังเหลืออตตตาอยู่แท้จริง

“เทวนิยม”ไม่มีทฤษฎี(ทิวทัศน์)เข้าไป รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อตตตา”(อาตมัน)จึงไม่มีทางรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อตตตา” ก็ไม่มีวันจะลดจะหมด“อตตตา”ไปได้ตลอดกาล

เพราะจำนนต่อ“ปรมาตมัน”(พระเจ้า) เสียแล้วว่า พระองค์เป็นเจ้าของ“อาตมัน”หรือ“อตตตา”ของตน ของคนทุกคน ของทุกสรรพสิ่งในเอกภพ

ผู้ปฏิบัติตามคำสอนของพระเจ้าไม่ขบถต่อพระเจ้า ขอให้ปฏิบัติให้บรรลุตามคำสอนของพระองค์เถิด เจริญได้จริงทุกคน เพราะพระเจ้าคือภาวะแห่งคุณงามความดีแท้จริงสูงสุด เพียงแต่ท่านไม่ถนัด“อนตตตา”

ความจริงนี้เป็นความจริงแท้ที่สุด

“พระเจ้า”เป็นสุดยอดที่สุดแห่งที่สุดใน“กุศล” แต่ไม่ใช่“บุญ”(มีนัยสำคัญต่อการศึกษา)

ดังนั้น ผู้ยอม“ตน”อยู่ใต้อำนาจของปรมาตมันยิ่งเต็มที่เท่าใด ก็ยิ่งจริงเท่านั้น “ปรมาตมัน”เป็นเจ้าของ“อตตตา”(อาตมัน)จะบันดาลอย่างไร ต้องเป็นอย่างนั้น ฝืนไม่ได้ ขบถไม่ได้ ผู้ศรัทธาจริงควรทำเช่นนั้น

ผู้ยึด“อาตมัน”คือ“อตตตา”อย่างมั่นคง

ปานฉะนี้ จึงไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลง “จิต”ของตนเข้าไปถึง“จิตต้นรากคือจิตไร้สำนึกของตน”(อนุสัย = unconscious)ได้เลย

ไม่ว่าสายปัญญา(philosophy) หรือสาย ศรัทธา(prophecy) ที่จำนนต่อ“ปรมาตมัน”ว่าเป็นผู้เป็นเจ้าของ“อาตมัน”(อตตตา)ของเรา ตนจึงเข้าไปแก้ไข“จิตใจ”ของตนได้บ้าง เพียง“จิตสำนึกสามัญ”(conscious)เท่านั้น แต่จะให้ครบถ้วนถึง“ชั้นลึกสุด”ระดับ“อนุสัยหรือจิตไร้สำนึก”(unconscious)ของตนไม่ได้

เมื่อไม่มีทฤษฎีหรือทิวทัศน์ที่จะปฏิบัติเพื่อเข้าไปจัดการ(อภิสังขาร)แก้ไขเปลี่ยนแปลง “จิต”ของตนหรือ“อตตตา”(อาตมัน)ของตน ชนิดที่เป็นทฤษฎีมีประสิทธิภาพถึงขั้น หยั่งเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ได้แน่แท้ จึงแก้ไข“อาตมัน”หรือ “จิต”ที่เป็น“อตตตา”ของตน แม้แต่ชั้น“จิตใต้สำนึก”(subconscious)ให้เปลี่ยนไปชนิดที่เปลี่ยนแปลงให้ได้อย่างเสถียร(sustainable) ก็ยังยาก หรือเป็นไปได้แล้ว

เพราะ“จิต”นั้นเป็นประธานความเป็น “จิตนิยาม”หรือเป็นประธาน“ธรรม”ทั้งปวง (มโนปุพพังคมา ธรรมา) ดังนั้นยิ่งจะทำความเสถียร ให้เป็นผลสำเร็จจริงแท้ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่เป็นอื่นไปอีกแล้วนิรันดร(forever) ก็ยังไม่ มีมีทาง

เพราะทฤษฎีคือ“ทิวทัศน์”ที่จะสัมมาทิฐิ เพื่อกำจัด“อตตตา”ที่เป็นผี เป็นซาตาน เป็นมาร เป็น“กิเลส”นั้น ทาง“เทวนิยม”ไม่มี

## คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เพียงชั้น“จิตใต้สำนึก”(subconscious) “จิตชั้นกลาง”ที่จะลึกลงไปจัดการ(อภิสังขาร) ยิ่งยากมากแล้ว ยิ่งจะเปลี่ยนแปลงอรรถภาพของตนด้วยตนเองให้ครบถ้วนทุก“อรรถา”เป็นที่สุดถึงชั้น“จิตไร้สำนึก”(อนุสัย = unconscious) จึงทำไม่ได้แน่นอน

ยิ่งยึดถือว่า“อรรถาหรืออาตมัน”นั้นคือ“สิ่งนิรันดร” ก็ยิ่งจะอยู่จะมีจะเป็นไปกับตน ตราบนิรันดรตามที่ยึดถือนั้นแล และใน“อรรถา”(อาตมัน)นั้นมันมี“วิบากบาป”(ผลของกรรมที่ทำให้ตกนรก) โดยเฉพาะผู้ยัง“ทำบุญ”ไม่เป็น

เพราะยังไม่สัมมาทิฐิ(มิจฉาทิฐิ)ในการ“ทำบุญ” จึงไม่มีผลที่ชำระกิเลสได้จริง “ผลของกรรม”ส่วนมากก็สั่งสมเป็นกิเลสอนุสัย ก็เพราะ“ความไม่รู้”(อวิชชา)ตามความเป็นจริง

หากไม่มีความรู้แบบพุทธ หรือแม้แต่ชาวพุทธเองที่ยังมิจฉาทิฐิ ก็ไม่มีสิทธิ์หรือไม่มีข้อปฏิบัติจะหยั่งรู้จรรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อรรถา”ซึ่งเป็น“อริยสัจ ๔” ได้แก่ภาวะของ“ตัวตน”(อรรถา)ที่เป็นทุกข์(ทุกข์ อริยสัจ) เป็น“เหตุแห่งทุกข์”(ทุกขสมุทัย อริยสัจ) อันเกิดจริง มีจริงในใจคน

และเมื่อเรียนรู้หลักปฏิบัติที่เป็นสัมมาทิฐิ สามารถปฏิบัติเข้าไปทำการวิตกหรือวิตกกะ(หยั่งเรียนรู้ในความดำริของตน) และวิจัย คือ การศึกษาค้นคว้าเลือกเฟ้นธรรมในธรรม(ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์) จนสามารถรู้จัก

รู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของวิจาร์”(ภาวะที่เป็น“จาร์”ของตนอย่างพิเศษ ใน“ฉาน”เป็นต้น)

ซึ่งได้แก่พฤติของจิตตนที่เกิดที่เป็นไปต่างๆ ถึงขั้น“มโนเปวิจาร์ ๑๘ อย่างสำคัญ”ที่เป็นเคหสิตเวทนา ๑๘ กิติ และเนกขัมมสิตเวทนา ๑๘ กิติ กระทั่งสามารถจัดการ(อภิสังขาร)กับความเป็น“อรรถา”ในตนได้จริง มี“ปญญาภิสังขาร”(การจัดการกับจิตอย่างพิเศษถึงขั้นชำระกิเลส) เป็นต้น

สาย“เทวนิยม”ที่ไม่มีทฤษฎีจะศึกษาเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(ตัวตนขั้นต้นที่ผู้ปฏิบัติรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจนพ้นวิจิจจมา “อรรถา”(กล่าวเรียกตัวตนทั่วไป ซึ่งเป็นตัวตนกลางๆ) “อาสวะ”(ตัวตนชั้นปลายที่เหลือเล็กน้อยใกล้จะกำจัดหมดสิ้น) ก็ไม่สามารถล้างกิเลส หรือกำจัดกิเลสอย่างสัมมาทิฐิให้หมดสิ้นอนุสัยไปครบครัน “อริยสัจ ๔” ด้วย“โลกุตระธรรม ๔๖”

จึงไม่สามารถจัดการ(อภิสังขาร)“ตัวตน”(อาตมัน,อรรถา)ให้หมดสิ้นอย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนแน่นอน ได้เด็ดขาด

เพราะเมื่อมีความเห็นความเชื่อมั่นยึดถือไปอย่างนั้นแล้ว(ยึดถือเทวนิยม ยึดถือพระเจ้าว่านิรันดร) ก็แน่นอนว่าไม่สามารถจะมี“สัมมามรรค”ซึ่งเป็นเรื่องลึกล้ำ จึงไม่อาจจะมิตฤษฎี“อริยสัจ ๔”อย่างสัมมาทิฐิแน่ๆ

ขออภัยอย่างมากจริงๆที่ได้สาธยายมาถึงขั้นนี้ ที่ดูเหมือนพูดไม่ดี ก็ขอแจ้งจากใจจริงใจแท้ว่า ไม่ได้มีเจตนาจะยกตนข่มท่าน

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

หรืออวดดีบอวดดีให้คนอื่นเห็นว่า ดูช่าง  
เหนือผู้อื่น ลัทธิอื่นเสียจริง

แต่อัตมาเลี้ยงไม่ได้ มันเป็นความจริง  
ที่อาตมาเห็นว่าจำเป็น และอาตมาก็มั่นใจใน  
ความจริงใจของตนจริงๆว่า อาตมาไม่มีจิต  
สาถะยยะอย่างที่วามานั้น อาตมาก็ต้องขอ  
อนุญาตด้วยเถิด ที่ต้องสาธยายให้เกิด  
การเรียนรู้ เป็นวิชาการที่ต้องศึกษา เป็นการ  
ศึกษาจริงๆ ก็ถือว่าเป็นการศึกษาแล้วกันนะ

ต้องศึกษาทฤษฎี“โลกุตระ”ให้ได้

เมื่อไม่สามารถมี “โลกุตระธรรม ๔๖”  
(โพธิปักขิยธรรม ๓๗ กับโลกุตระธรรม ๙) จึงเป็น  
ธรรมดาที่จะไม่สามารถประพฤติปฏิบัติเป็น  
“บุญ” (ล้างกิเลส-ชำระกิเลส) ได้อย่างมีสัจภาวะ  
ที่เป็น “การชำระ” (ปุนาติ) กิเลสอัตตาหรือชำระ  
สันดาน”สำเร็จอย่างเป็นจริง

แม้จะเอาคำภาษาไทยว่า “บุญ” นี้ไปใช้  
ในการทำดี หรือทำความประเสริฐในทาง  
ธรรมว่าทำ “บุญ” ก็ยังไม่ถึงขั้นปรมัตถธรรม  
ที่ได้ชำระกิเลสในสันดานตนอย่างมีญาณ  
หยั่งซนิตรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในจิต-เจตสิก-รูป-  
นิพพานของตนแน่

แม้ที่สุดจะนำคำว่า “บุญ” ไปเรียกผู้ที่  
ปฏิบัติดี ประพฤติธรรมได้ดีสูงส่งว่าเป็น  
“นักบุญ” ก็ดี ภาษาไทยคำว่า “บุญ” ย่อมมี  
ความหมายคนละความหมาย ซึ่งไม่ตรงตาม  
นิยามที่อาตมากำลังจะสาธยายอยู่นี้แน่นอน

ตราบที่ผู้ใดยังไม่บรรลุลอกุตระธรรม ๔

หรือโลกุตระธรรม ๔๖ กระทั่งมีผลถึงที่สุด  
ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น  
“นิพพาน” (การดับสนิทไม่เหลือความเป็นตนของ  
กิเลสละ) ก็ยังมี “อัตตา” (อัตมัน) อยู่ตราบนั้น

จึงไม่สามารถจะเลิกล้มหรือสลาย  
“ทรัพย์แท้” อันคือ “วิบาก” (ผลของกรรม โดยเฉพาะ  
วิบากบาป) จึงยังมี “วิบาก” ที่ยังมีอยู่จริงนั้น  
เป็น “ตน-ของตน” อยู่จริง เรียกเป็นภาษาว่า  
“อัตตา” หรืออัตมัน ดังสาธยายมานั้น ลึ้น  
จบสุดท้ายท้ายสุดได้ลงไปได้จริงแน่นอน

สิ่งนี้ ภาวะนี้แหละที่เป็น “ทรัพย์” อัน  
คนทุกคนต้องอาศัยไปนินทรของความเป็น  
“จิตนิยาม” ของแต่ละคน ตลอดกาลนาน

ไม่ว่า จะเป็น “กายกรรม-วจีกรรม-  
มโนกรรม” ใดๆ ที่แต่ละคน “ได้ทำ” จริง ทุก  
“กรรม” ล้วนสั่งสมเป็น “ทรัพย์” ใน “อัตภาพ  
ของตน” ทั้งหมด ไม่มีใครคดโกงสัจจะของ  
กรรมที่ตนทำเองจริงไปได้เลย

นั่นแหละคือ “ความเป็นของของตน”  
(กัมมัตสกตา) ที่ทุกคนต้องรับ “วิบาก” (ผลกรรม)  
ที่ตนทำจริง ไม่ว่าจะทำในที่แจ้งคนอื่นรู้ด้วย  
หรือในที่ลับคนอื่นใดไม่รู้ไม่เห็นด้วยเลย  
ปานใด ล้วนเป็นของตนๆจริง ไม่ว่า “กรรม  
ดีหรือกรรมชั่ว” จะเล็กจะน้อยปานใดก็  
สะสมลงเป็น “วิบาก” ทั้งหมดตาม “ที่ได้ทำ  
ลงไปจริง” ล้วนเป็น “ผลวิบาก” (สุกตทุกกฏานัง  
กัมมานัง ผลวิบาโก) จริงแท้แน่นอนยิ่งกว่าสิ่งใด  
ภาวะใดๆ อยู่ยืนยาวอยู่กับ “อวิชชา” ของ

ตน ไปตลอดที่ยังมี“อวิชชา”

“วิบากบาป” ก็เป็น“นรก” เพราะกิเลส คือ“บาป” ใครทำ“บาป” มันก็พาดกนรก

“ทำกิเลส”กับ“ทำบาป”มันจึงอันหนึ่งอันเดียวกัน “ทำกิเลส”ใดหรือ“ทำบาป”ใด ก็“ตกนรก”นั้น มันก็เพราะกิเลสนั้นบาปนั้น

เช่น “มีบาป”ฆ่าไก่ตัวนั้น ก็ตกนรกที่ฆ่าไก่ตัวนั้น “มีกิเลส”ฆ่าไก่ตัวนั้นก็ตกนรกที่ฆ่าไก่ตัวนั้น ไก่ตัวนั้นตายเพราะ“บาป”หรือเพราะ“กิเลส”ก็ตาม มันก็คือนรกที่ฆ่าไก่ตัวนั้นด้วยกิเลสนั้นหรือบาปนั้นนั่นเอง ใช่มั้ย?

ถ้าไก่ตายด้วยน้ำมือคุณ แต่คุณว่าคุณไม่มีกิเลส แต่ไก่ตายด้วยน้ำมือคุณ ก็เป็นนัยสำคัญอีกประเด็นหนึ่ง ที่คุณไม่รู้ว่าเป็น

คือ คุณว่าไม่มีกิเลส ไม่คิดจะฆ่า ไม่ได้พยายามฆ่า ไม่ได้ลงมือฆ่าจนไก่ตายด้วยน้ำมือคน(นี่แหละคือ “อุทิมังสะ” เจตนาของคน) ไก่ตายนะ มันก็ต้องเป็นคนอื่นคนใดมาเจตนาฆ่า ที่“เจตนา”(อุทิส=เจตนา)ฆ่ามันตาย ก็คือน้ำมือคนฆ่า ที่จริงคุณมีกิเลสมีเจตนา แต่คุณ“อวิชชา”อยู่ ไม่รู้กิเลสในใจตัวเอง

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ปาณาติบาตนั้นมีองค์ ๕ ของบาป ใครมีครบก็บาป แม้คนนั้นจะว่าตนไม่มีกิเลส ก็ตกนรกเพราะบาปนี้

องค์ ๕ ของบาปที่เป็นปาณาติบาตก็คือ ๑)สัตว์มีชีวิต ๒)รู้ว่าสัตว์มีชีวิต ๓)คิดฆ่าสัตว์นั้น ๔)พยายามฆ่าสัตว์นั้น ๕)สัตว์นั้นตายสำเร็จด้วยความพยายามนั้น ก็ครบ

เป็นบาปทันทีสำเร็จด้วย“กรรม”นี้ คุณว่าคุณไม่มีกิเลส แต่คุณฆ่าอย่างนี้ ก็ครบองค์ ๕ ของบาปในกระบวนการของ“ปาณาติบาต”แล้ว

กิเลสคืออะไร คือกรรมที่มีเจตนา คุณจะฆ่าไก่ตัวนี้ โดยไม่มีเจตนาจะฆ่าแล้วไก่มันตายด้วยน้ำมือคุณมั้ย?

ทั้งๆที่คุณว่า คุณไม่มีกิเลส แต่คุณมีเจตนาแน่ ที่ทำให้มันตายจนสำเร็จ

เจตนาตั้งแต่รู้ว่าไก่มันมีชีวิต จึงจะทำให้ไก่มันตาย แล้วคุณเริ่มคิด-เริ่มพยายามลงมือทำงานสำเร็จ “องค์ ๕”ก็ครบเป็นบาป

นอกจากเป็น“อุบัตเหตุ” ก็ไม่ครบ “องค์ ๕” พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ไม่ครบ “องค์ ๕”ของปาณาติบาต ก็ไม่ครบบาป

คือ ต้องรับวิบากทุกข์ วิบากที่ไม่เจตนาคือยังมี“เวร”

ถ้าสัตว์ที่มันตายด้วยอุบัตเหตุ และคุณเกี่ยวข้องกับอุบัตเหตุ นั้น สัตว์ตัวนั้นมันพยายามคุณมั้ย หรือว่ามันชอบที่ถูกฆ่า?

นี่แหละ“วิบากบาป” แม้คุณไม่มีเจตนา มันก็วนเป็นหนี้บาปหนี้เวรกันไม่จบง่าย

สรุปแล้วต้อง“ชำระกิเลส” มันเหตุบาป “บุญ”คือ ชำระกิเลสให้สะอาดหมดจดไปจากสันดาน(สันดานัง ปุณฺหาติ วิโลเชติ)

“วิบากบุญ” ก็ดับเหตุ“นรก”และไม่เป็น“สวรรค์” จบสิ้น“บุญ”แล้วคือ ไม่ต้อง“ชำระกิเลสของตน”อีก เพราะไม่สุขไม่ทุกข์แล้ว “กิเลส”ถูกชำระสิ้นสุด“อวิชชาสาละ”แล้ว ●●



- **ธรรมพุทธสุดวิเศษ**  
ล้างกิเลสเหตุทุกข์หาย  
ศรัทธาเกิดเบิกบานใจ  
ลัทธิใดไม่ทัดเทียม.



## อำนาจประโยชน์ธรรมะ

**สมัย**หนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่กุฎาคารศาลา(ศาลาที่มีหลังคาเป็นยอดทรงสูง) ปามหาวันใกล้เมืองเวสาลี

สมัยนั้น การณปาติพราหมณ์กำลังใช้คนให้ทำการงานของเจ้าลิจฉวียอยู่ พอเห็นปิงคิยานีพราหมณ์เดินมาแต่ไกล ก็ร้องทักทายขึ้น

“ท่านปิงคิยานี ท่านมาจากไหนแต่ยังหวั่นอยู่”

“ข้าพเจ้ามาจากสำนักพระสมณโคดม”

“ถ้าอย่างนั้น ท่านปิงคิยานีก็คงเข้าใจถึงพระ

ปริชา(ปัญญาความหยั่งรู้)ของพระสมณโคดมว่าเป็นบัณฑิต(ผู้มีปัญญารอบรู้)ได้หรือไม่”

“โอ...ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าคือใคร และเป็นอะไร จึงจะรู้ถึงพระปริชาของพระสมณโคดม เพราะผู้ใดหากรู้ถึงพระปริชาของพระสมณโคดมได้ ผู้นั้นก็ย่อมเป็นเช่นเดียวกับพระสมณโคดมอย่างแน่นอน”

“อ้าว...ก็ได้ยินว่า ท่านปิงคิยานีสรรเสริญพระสมณโคดมยิ่งนักมิใช่หรือ”

“ก็แล้วข้าพเจ้าคือใคร และเป็นอะไร จึงจะต้อง  
เที่ยวสรรเสริญพระสมณโคดม เพราะพระสมณ-  
โคดมนั้น แม้เทวดา(คนที่มีจิตใจสูง)และมนุษย์  
(คนที่มีจิตใจประเสริฐ)ก็พากันสรรเสริญแล้วว่า  
เป็นผู้ประเสริฐที่สุดกว่าเทวดาและมนุษย์  
ทั้งหลาย”

“เออละ หากเป็นเช่นนั้น ท่านปิงคิยานีเห็น  
อำนาจประโยชน์อะไร จึงได้เลื่อมใสยังนักใน  
พระสมณโคดม”

“ท่านการณปาลีผู้เจริญ ท่านจงฟัง....เปรียบ  
เสมือนบุรุษผู้ล้มในรถอันเลิศแล้ว เขาย่อมไม่  
ปรารถนารถที่เลวอื่น ๆ ฉันใด บุคคลได้ฟังธรรม  
ของพระสมณโคดมแล้ว ไม่ว่าจะโดยลักษณะใด ๆ  
คือ โดยสุดตะ(ทรงแสดงเป็นเนื้อความของพระสูตร  
ต่าง ๆ) โดยเคຍະ(ทรงแสดงเป็นร้อยแก้วบ้าง  
เป็นคาถาร้อยกรองบ้าง ปนกัน) โดยเวຍากรณะ  
(ทรงแสดงเป็นร้อยแก้วล้วน ๆ) หรือโดยอัพภูต-  
ธรรม(ทรงแสดงเป็นพระสูตรว่าด้วยเรื่อง  
อัศจรรย์ที่ไม่เคยมีมา) ก็ย่อมไม่ปรารถนาปวาทะ  
(คำสอน)ของลัทธิสมณพราหมณ์ธรรมดาอื่น ๆ  
ฉันนั้น

เปรียบเสมือนบุรุษผู้ถูกความหิว และความ  
อ่อนเพลียครอบงำ ได้วิ่งผิงมา เขาพึงลิ้มรสรวง  
ผึ้งโดยลักษณะใด ๆ ก็ตาม ก็ย่อมได้รสดีอันบริสุทธิ์  
ฉันใด บุคคลได้ฟังธรรมของพระสมณโคดมแล้ว  
ไม่ว่าโดยลักษณะใด ๆ ก็ตาม ก็ย่อมได้ความดีใจ  
ได้ความเลื่อมใสแห่งใจ ฉันนั้น

เปรียบเสมือนบุรุษได้ต้นไม้จันทน์มา จะเป็น  
จันทน์เหลืองหรือจันทน์แดงก็ตาม เขาพึงสูดกลิ่น  
จากส่วนต่าง ๆ ของต้นจันทน์ เช่น ราก ลำต้น  
หรือยอดก็ตาม ก็ได้กลิ่นหอมดี กลิ่นหอมแท้ ฉันใด  
บุคคลได้ฟังธรรมของพระสมณโคดมแล้ว ไม่ว่าจะ  
โดยลักษณะใด ๆ ก็ตาม ก็ย่อมได้ความปราโมทย์  
(ปลื้มใจ) ได้โสมนัส(ความเบิกบาน) ฉันนั้น

เปรียบเสมือนบุรุษผู้เจ็บป่วย มีทุกข์ เป็นไข้  
หนัก นายแพทย์ผู้ฉลาดจึงบำบัดความเจ็บป่วย  
ของเขาโดยเร็ว ฉันใด บุคคลได้ฟังธรรมของ

พระสมณโคดมแล้ว ไม่ว่าจะโดยลักษณะใด ๆ ก็ตาม  
ความโศก ความร่ำไร ความทุกข์ ความเสียใจ  
และความคับแค้นใจของเขา ย่อมหมดไป ฉันนั้น

เปรียบเสมือนสระมีน้ำใสน่าเพลินใจ น้ำเย็น  
มีทำนน้ำราบเรียบ น้ำรินรมย์ บุรุษผู้ร้อนเพราะถูก  
แดดแผดเผา เขาเหน็ดเหนื่อย หิว กระจาย เดิน  
มาถึง เขาลงไปในสระน้ำนั้น ทั้งอาบ ทั้งดื่ม ได้  
ระงับความกระวนกระวาย ได้ระงับความเหน็ด-  
เหนื่อยและได้ระงับความร่ำร้อนทั้งปวง ฉันใด  
บุคคลได้ฟังธรรมของพระสมณโคดมแล้ว ไม่ว่าจะ  
โดยลักษณะใด ๆ ก็ตาม ความกระวนกระวาย  
ความเหน็ดเหนื่อย และความร่ำร้อนทั้งปวง  
ของเขา ก็ย่อมระงับไป ฉันนั้น”

เมื่อปิงคิยานีพราหมณ์กล่าวจบอย่างนี้แล้ว  
การณปาลีพราหมณ์ได้ลุกจากที่นั่ง ห่มผ้าเฉวียงบ่า  
คุกเข่าข้างขวาลงบนแผ่นดิน ประนมมือไหว้ไป  
ทางที่พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ แล้วเปล่ง  
อุทานด้วยความมีปีติว่า

“ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันต-  
สัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์นั้น

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันต-  
สัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์นั้น

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันต-  
สัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์นั้น”

กล่าวจบ ก็หันมายกย่องสรรเสริญ และ  
ปฏิญาณ(ให้คำมั่นสัญญา)กับปิงคิยานีพราหมณ์ว่า

“ท่านปิงคิยานี ภาสิตของท่านแจ่มแจ้งยิ่งนัก  
ท่านประกาศธรรมโดยอเนกปริยาย(ประการต่าง ๆ)  
เปรียบเสมือนบุคคลหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด  
บอกทางแก่คนหลงทาง ส่องประทีป(ไฟ)ในที่มืด  
ด้วยหวังว่า ผู้มืดดวงตาจะเห็นรูปได้

ฉะนั้น ข้าพเจ้านี้ขอถึงท่านพระโคดมพระ-  
องค์นั้น พร้อมทั้งพระธรรมและภิกษุสงฆ์เป็น  
สรณะ(ที่พึ่ง) ท่านปิงคิยานีจงจำข้าพเจ้าว่า  
เป็นอุบาสกผู้ถึงสรณะตลอดชีวิต นับตั้งแต่วัน  
นี้เป็นต้นไป”

๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “การณปาลีสูตร” ข้อ ๑๙๔)



# บนเส้นทางนักศึกษา (๑).... โชคดีที่มีมิตรดี

**ฉัน** เริ่มต้นชีวิตนักศึกษาปริญญาโท มาได้เดือนกว่า ๆ แล้ว ช่วงนี้แทบไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากชีวิตเดิม ๆ ของเด็กวัด ยังคงมีงานที่เป็นประโยชน์ทำ มีการฝึกฝน การปฏิบัติธรรมดั้งเดิมเพียงแต่มีสิ่งใหม่ที่เพิ่มขึ้นมา คือ หน้าที่นักศึกษาซึ่งถือเป็นอีกโจทย์แห่งการปฏิบัติธรรมให้สมควรแก่ธรรม เรียนรู้เพื่อเป็นประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านยิ่งขึ้นต่อไป

หลังจากรู้จักเพื่อนใหม่ ในบ้านหลังใหม่ที่นิด้าแล้ว ฉันก็เริ่มเรียนรู้ที่จะอยู่กับสังคมใหม่ที่ละนิด ๆ เหมือนเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่กำลังทดลองค้นคว้า บางสิ่งบางอย่าง เพื่อให้รู้คำตอบของมัน โดยมีท่านสมณะ และผู้ใหญ่ที่มีภูมิธรรมสูงกว่าเป็นที่ปรึกษา และให้คำแนะนำเสมอมา

ในวันปฐมนิเทศ วันเรียนฉันก็ยังคงอยู่ในรูปแบบนักเรียนผ้าถุงไทย ใส่ชุดสีน้ำเงินดั้งเดิม แต่ไปอยู่อีกโลกหนึ่งที่ไม่เหมือนเดิม โลกของมหาวิทยาลัย ที่ฉันคงต้องปรับตัวและเรียนรู้อีกมาก การไปปรากฏแบบไม่เหมือนใคร และไม่มีใครเหมือน แน่นอนว่ามันส่งผลให้เป็นจุดโดดเด่นโดยปริยาย

วันแรกที่ใส่ชุดผ้าถุงไทยไปมหาวิทยาลัย มีทั้งคนรู้จักชาวอโศกและไม่รู้จัก ส่วนมากจะประหลาดใจว่าฉันคือใคร ทำไมแต่งตัวไม่เหมือนใคร ไม่ค่อยมีใครกล้ามาคุยทักทายด้วยมากนัก

ส่วนมากจะเกร็ง ๆ เพราะไม่รู้ว่าเป็นพวกไหน เครื่องศาสนา หรือเป็นคนเผ่าพันธุ์อะไรหรือ ? ที่ไม่เหมือนคนอื่น ๆ แต่ฉันก็ได้เพื่อนกลับมาบ้าง อาจจะไม่มากนักเหมือนคนอื่น จากเพื่อนร่วมรุ่น ร้อยกว่าคน แต่ก็เป็นเพื่อนที่กล้าจะมาคบกับคนแปลก ๆ อย่างเราได้ตามธรรมชาติ

จากครั้งแรกฉันก็ได้เรียนรู้และพยายามปรับตัว พอครั้งที่สองของการไปเรียน ฉันก็เริ่มปรับเปลี่ยนเป็นชุดไทยแบบประยุกต์ เสื้อผ้าฝ้ายสีน้ำเงิน-ผ้าถุงมีลวดลายแบบภาคเหนือ ฉันเริ่มอยากรู้อะไรสักอย่าง เหมือนการทดลองวิทยาศาสตร์ ที่มีข้อสงสัยตั้งแต่ตอนเรียนปริญญาตรีที่มีการอบรมก่อนจะเรียนจบ ครั้งแรกฉันใส่ชุดผ้าถุงไทยสีน้ำเงินเต็มยศไปมหาวิทยาลัย ฉันก็มีเพื่อนบ้างแต่ไม่มาก และดูเหมือนเพื่อนจะเกร็งไม่ค่อยกล้ามาคุยด้วยพอไปอบรมครั้งที่สองเนื่องด้วยเหตุปัจจัยที่ฉันติดรักษาตัวที่บ้าน ไม่ได้เอาชุดอโศกมาด้วย ก็เลยใส่ชุดข้างนอกไปอบรมกลับเป็นว่าเพื่อน ๆ กลุ่มเดิม คนเดิม ๆ ที่ครั้งแรกไม่ค่อยกล้าคุย กล้าเล่นกับเรา ก็กล้าที่จะมาพูดคุยมากขึ้น ทำให้การอบรมครั้งนี้ฉันมีเพื่อนมากมาย

ทำให้ฉันเริ่มสงสัยว่า เราก็คือเราคนเดิมนี้แหละ เพียงแค่รูปแบบภายนอกที่เปลี่ยนไป คนก็เปลี่ยนตามด้วย นี่คือนิยามของสังคมที่เรา



คงต้องเข้าใจ และเรียนรู้ว่าจะอยู่กับมันอย่างไร

ต่อมาฉันก็ทดลองใส่ชุดข้างนอก เลือแขนยาวมีปก กางเกงตามแบบนักศึกษาทั่วไป แต่เราก็คงจะไม่แต่งตัวตามกระแสนิยมได้แบบเขา เพราะเราไม่ใช่เขา แต่กว่าที่ฉันจะกล้าใส่ก็เล่นเอาต้องขบคิดอยู่หลายตลบ เพราะโลกธรรมของตัวเอง กลัวคนว่า อาย ไม่กล้าใส่ชุดข้างนอก เดินออกจากวัด และชินกับการใส่ชุดโศกมาตลอดระยะเวลา ๑๐ กว่าปี แต่ก็ถือว่าเป็นการเรียนรู้ อ่านจิตอ่านใจตัวเองไป พอใส่ชุดข้างนอกไปเรียนผลปรากฏว่า กำแพงหรือความเกร็ง ๆ ของเพื่อนมลายหายไปหมดสิ้น ฉันมีเพื่อน ๆ สนิทเพื่อน ๆ รู้จักกันเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อาจเพราะเขาคงเริ่มรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกันแล้ว ไม่แตกต่างแปลกแยกมากนัก

หลัง ๆ ฉันก็เลยทดลองอีกว่า ใส่ทั้งชุดโศก และชุดข้างนอกสลับกันไปจนเพื่อน ๆ ก็เริ่มรู้และเข้าใจ มองถึงภายในมากกว่าที่จะมองภายนอก เพราะตัวเราก็เป็นคนเดิมไม่ว่าจะใส่ชุดอะไร มันก็เป็นเพียงรูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น ตอนนี้มีคนชื่นชอบชุดโศก มองว่าเก๋ดี ไม่เหมือนใคร และชื่นชมที่ฉันกล้าใส่ ไม่อายใคร ชีวิตนักศึกษาก็เริ่มสนุกขึ้นเรื่อย ๆ จากการมีเพื่อน มิตรดี ๆ มากขึ้น จนตอนนี้ฉันสามารถที่จะใส่ชุดอะไรก็ได้ ไม่มีกำแพงมากั้นกลางอีกแล้ว

เมื่อก่อนฉันไม่ค่อยกล้าที่จะทำอะไรแตกต่าง เพราะไม่รู้ว่าจะสิ่งที่เราคิด เราทำมันดีรีเปล่า มันใช่ไหม สมควรทำไหม แต่โชคดีที่ฉันมีผู้ใหญ่ มีผู้รู้คอยดูแลอยู่ตลอด หรือการมีแม่ไก่อันแหละที่เป็นหลักยึดเป็นที่พึ่งทางใจที่ทำให้ฉันมั่นใจ มันคงยืนหยัดและอุ้มใจเสมอในการทำทุกสิ่งอย่าง ที่มีที่ปรึกษามีผู้รู้ คอยชี้แนะ บอกสอน ให้อรรถมะ และช่วยประคับประคองจิตวิญญาณมาตลอด

บางคนอาจมองว่าการอยู่กับผู้ใหญ่ น่าอึดอัด จะทำอะไร จะไปไหนก็ต้องรายงาน บอกกล่าว ตลอด แต่ฉันมองว่าเป็นความสุข ความสบายใจ ที่มีผู้ใหญ่เป็นที่พึ่ง โดยผู้ใหญ่ไม่ได้บังคับ ไม่ได้

บอกว่าต้องรายงาน ต้องปรึกษา แต่ฉันอยากที่จะทำเองมากกว่า ชีวิตที่มีหลักเกณฑ์ มีกรอบ ฉันคิดว่ายังไงมันก็คงดีกว่าชีวิตที่ไร้แก่นไร้หลัก ไร้กรอบ สุดท้ายเราก็จะลอยไปตามกิเลสเรื่อย ๆ จนกุ่มไม่กลับ

ฉันเคยเป็นเด็กคนหนึ่งที่ไม่ชอบอยู่กับผู้ใหญ่ หัวดี และมั่นใจใน (กิเลส) ตัวเอง เหมือนวัยรุ่นทั่วไป ที่มักมองว่าผู้ใหญ่ไม่เข้าใจเรา ผู้ใหญ่คือสิ่งที่น่าเบื่อ ที่มีกรอบ มีระเบียบมากมายเต็มไปหมด

ชีวิตวัยรุ่นรักความเป็นอิสระ ไม่ชอบเดินตามใคร เป็นตัวของตัวเองสูงและดื้อรั้น หากทว่าสิ่งที่ไม่รู้เท่าทันตัวเองก็คือ เรากำลังเดินตามเสียงของกิเลสในตัวเราอยู่ทุกขณะ ในความรักอิสระนั้นก็คือ เราชักในสิ่งที่กิเลสเรียกร้อง เราชอบที่จะเดินตามเสียงของกิเลส เราเชื่อมั่นในกิเลสของตัวเอง และแยกแยะไม่ออกว่าสิ่งไหนคือตัวเรา สิ่งไหนคือกิเลส เพราะกิเลสมันได้สิ่งร้าย สิ่งหัวใจ สิ่งสมองของเรา กลืนกินความดี จนเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับมัน

เมื่อก่อนฉันไม่เคยเข้าใจเลย เวลาท่านสมณะสอนฉันเวลาดื้อรั้น ไม่เชื่อฟังว่า **“นั่นไม่ใช่เหตุผลหรอก นั่นมันกิเลสพูด”** ฉันไม่เข้าใจว่ากิเลสมันจะพูดได้อย่างไร ก็ฉันนี่แหละที่กำลังพูดอยู่ แต่ก็ได้รับการสอน การเติมปัญญา การพูดซ้ำ ๆ แบบนี้มาโดยตลอด จึงเริ่มเข้าใจและรู้แล้วว่าการปฏิบัติธรรม นั่นก็คือการพูดซ้ำ ๆ ทำซ้ำ ๆ นั่นเอง トラบไต่ที่ยังติดกับกิเลสอยู่ การทำซ้ำ ๆ ฝึกซ้ำ ๆ ก็คือการฝึกเจโตให้แข็งแกร่งขึ้นเพื่อที่จะมีปัญหา มากพอจะหลุดพ้นจากกิเลส นั่น ๆ ได้

**ฉันโชคดีตรงที่มีสมณะ ลิกขมาตุ และผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาคุณแม่ไก่อัน เป็นมิตรดีของชีวิต ช่วยเติมแสงสว่างแห่งธรรมะเรื่อย ๆ ทีละนิด ๆ สิ่งนี้แหละที่ทำให้เริ่มเข้าใจและมองเห็นกิเลส จนสามารถแยกแยะกิเลสได้ トラบไต่ที่ยังเชื่อฟังคำสั่งสอนของครูบาอาจารย์อยู่ ฉันก็เชื่อมั่นว่าจะไม่มีวันเดินหลงทางแน่นอน....**

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

## บทความพิเศษ

โดย : พิมลวฑฒ์ ชูโต

พวกเขาเชื่อว่าสหรัฐฯ เป็นประเทศแห่งโอกาสที่เท่าเทียม  
ที่ทุกคนสามารถร่ำรวยและมั่งคั่งได้ หรือที่เรียกว่า “อเมริกันดรีม”...

แต่บาร์บารา เอห์เรนไรช์ นักเขียนอิสระได้เปิดเผยว่า  
ผู้ใช้แรงงานต่างทำงานด้วยความเหนื่อยยาก แต่ถูกเหยียบย่ำ  
แถมได้ค่าจ้างถูกมาก ถูกเอารัดเอาเปรียบจนไม่สามารถมีเงินออมมากพอ  
ที่จะ “โจทก์” ขึ้นตาม “ความฝัน” ดังกล่าวได้



# อเมริกันดรีม (American Dream)

ชาวอเมริกันมีความเชื่อหลายอย่าง เช่น พวกเขาต่างเชื่อว่าพระเจ้ามีจริงและเชื่อว่าพวกเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าเลือก (God's chosen people) ให้ไปอยู่บนแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาลและอุดมสมบูรณ์ รวมทั้งเชื่อกันว่าสหรัฐฯ เป็น “city on the hill” หรือเป็นประเทศที่สูงส่งเหนือประเทศและเผ่าพันธุ์อื่น ดังคำพูดของวุฒิสมาชิกอัลเบิร์ต เบเวอร์ริดจ์ ในปีค.ศ. ๑๙๔๐ (พ.ศ. ๒๕๒๓) ที่ว่า “เราเป็นชาติพันธุ์ที่ครองโลกนี้ เราจะไม่ทิ้งภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากพระเจ้า พระองค์ทรงกำหนดให้เราเป็นผู้ที่ถูกเลือก ทำให้เราสามารถบริหารระบบการปกครองเพื่อใช้กับพวกป่าเถื่อนและไร้อารยธรรม” นอกจากนั้นพวกเขายังเชื่ออีกว่าสหรัฐฯ เป็นประเทศแห่งโอกาสที่เท่าเทียม เป็นประเทศที่ทุกคนสามารถร่ำรวยและมั่งคั่งได้ หรือที่เรียกว่า “อเมริกันดรีม” (american dream)

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาข้อเท็จจริง

ตั้งแต่การก่อตั้งประเทศจนถึงปัจจุบัน โอกาสที่เท่าเทียมที่ทุกคนจะสามารถร่ำรวยมั่งคั่งได้นั้น ไม่น่าจะเป็นจริงในทางปฏิบัติ บุคคลสำคัญที่ก่อตั้งประเทศ ต่างเป็นผู้มีฐานะดีมาก่อนเป็นส่วนใหญ่ สภาคองเกรสก็ประกอบด้วยชายผิวขาวที่มีการศึกษาดี เป็นคนชั้นสูง เป็นเจ้าของทรัพย์สินและเป็นเจ้าของทาส ไม่มีตัวแทนของชาวนา ชนชั้นแรงงาน สตรีหรือชาวพื้นเมือง ซึ่งเป็นคนร้อยละ ๙๐ ของประเทศเข้าร่วมแต่อย่างใด ในบรรดาประธานาธิบดีอเมริกันทั้งหมด มีเพียงไม่กี่คนที่เกิดในตระกูลยากจน ส่วนใหญ่เติบโตมาในตระกูลชั้นกลางหรือสูงกว่า ประธานาธิบดี ๑๖ คนมาจากครอบครัวชั้นสูง อีก ๑๖ คนมาจากครอบครัวชั้นกลาง มี ๓ คนมาจากครอบครัวที่ค่อนข้างยากจน และมีเพียงคนเดียวที่เกิดมายากจน (แอนดรู แจกสัน-คนที่ ๗) จอร์จ วอชิงตัน ประธานาธิบดีคนแรก มีบิดาเป็นสมาชิกของ “Royal Council” ของรัฐเวอร์จิเนีย เขามีไร่ขนาด

๑๐,๐๐๐ เอเคอร์ (๒๕,๐๐๐ ไร่) และมีทาสอีก ๔๙ คน ส่วนตัวเขาเองก็เป็นนักธุรกิจและเป็นนักเก็งกำไรที่ดิน อับบราฮัม ลินคอล์น (คนที่ ๑๖) ซึ่งคนส่วนใหญ่เชื่อว่าเกิดมาในตระกูลยากจนก็มีบิดาที่เป็นผู้ที่เสียภาษีสูงสุด ๑๕ เพอร์เซ็นต์แรกของชุมชนที่เขาอาศัยอยู่ หรือลินดอน จอห์นสัน (คนที่ ๓๖) ที่ถูกกล่าวหาว่าเกิดมาจนก็มีบิดาเป็นนักกฎหมายของรัฐและเป็นเจ้าของไร่ฝ้าย ส่วนโทมัส เจเฟอร์สัน (คนที่ ๓) ถูกเลี้ยงมาอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย สำหรับแฮรี ทรูแมน (คนที่ ๓๓) ดไวต์ ดี.ไอเซนฮาวร์ (คนที่ ๓๔) เจอร์จ ฟอร์ด (คนที่ ๓๘) และจิมมี คาร์เตอร์ (คนที่ ๓๙) ทุกคนไม่มีใครยากจนมาก่อน สำหรับจอห์น เอฟ.เคนเนดี (คนที่ ๓๕) และจอร์จ บุช (พ่อ, คนที่ ๔๑) ต่างอยู่ในตระกูลที่ร่ำรวยมาหลายชั่วอายุคน

ในปี ค.ศ.๒๐๐๔ (พ.ศ.๒๕๔๗) ผู้ที่เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีคือ จอร์จ บุช (ลูก) และจอห์น เคอร์รี่ ทั้งสองเป็นคนผิวขาวจากตระกูลที่ร่ำรวย ต่างก็จบจากมหาวิทยาลัยเยลและสมาชิกสมาคม “หัวกะโหลกกระดูกไขว้” (Skull & Bone) ซึ่งเป็นสมาคมของนักศึกษาที่มาจากตระกูลชั้นนำ ประธานาธิบดีอีกคนก่อน จอร์จ บุช (ลูก) คือ บิล คลินตัน ก็จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเยล ซึ่งถือกันว่าเป็นมหาวิทยาลัยหนึ่งใน ๑๐ ที่ดีที่สุดในสหรัฐฯ เช่นกัน

คนอเมริกันส่วนใหญ่ต่างก็เชื่ออีกเหมือนกันว่านักธุรกิจใหญ่ของสหรัฐฯ ต่างมาจากตระกูลที่ยากจน ซึ่งต่อสู่ดิ้นรนจนเป็นเศรษฐี (From rag to rich) แต่หลักฐานกลับยืนยันอย่างชัดเจนว่าร้อยละ ๙๕ ของนักธุรกิจชั้นนำ ๒๐๐ คนแรกของประเทศ เมื่อสิ้นศตวรรษที่ ๒๐ ต่างมาจากครอบครัวชั้นกลางหรือฐานะดี ข้อสำคัญก็คือ ตลอดเวลาที่ผ่านมา **คนที่รวยอยู่แล้วต่างก็รวยยิ่งขึ้น** ระยะเวลาที่ชาวอเมริกันมีความเท่ากันมากที่สุดคือ ระยะเวลาก่อนการประกาศอิสรภาพเมื่อปี ค.ศ.๑๗๗๖ (พ.ศ.๒๓๑๙) ระยะเวลาที่เป็นระยะที่อาณานิคมอเมริกันอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ อีกระยะเวลาหนึ่งคือระยะหลังสงครามโลกครั้งที่สองซึ่งมีการ

เพิ่มจำนวนของคนชั้นกลางอันเกิดจากการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมเพราะการเข้าสู่สงคราม ส่วนระยะที่มีความแตกต่างกันทางสังคมมากที่สุดคือ ระยะเวลาที่สหรัฐฯ ใช้สิทธิการค้าเสรีตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๙๘๐ (พ.ศ. ๒๕๒๓) เป็นต้นมา รายได้ของคนรวยพุ่งสูงขึ้น ในขณะที่คนชั้นกลางและคนจนกลับจนลงกว่าเดิม ค่าแรงโดยเฉลี่ยแทบไม่ขยับตลอดระยะสิบ ๆ ปีที่ผ่านมา สมบัติสาธารณะถูกขาย (แปรรูป) ให้เอกชน ทำให้ค่าบริการสูงขึ้น แถมรัฐบาลลดการช่วยเหลือที่เคยให้คนชั้นกลางและคนจน แต่กลับลดภาษีให้คนรวย การเลื่อนชั้นทางสังคมของคนอเมริกันไม่ได้ดีไปกว่าชาวยุโรป บาร์บารา เอห์เรนไรช์ นักเขียนอิสระผู้ที่ผลงานของเธอได้รับการยกย่องจากหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์ ได้ลงทุนปลอมตัวเป็นชนชั้นแรงงานไปทำงานและคลุกคลีกับคนชั้นกรรมาชีพ จนได้ข้อมูลและประสบการณ์มากพอแล้วจึงเขียนหนังสือชื่อ “Nickel and Dime, ๒๐๐๖” โดยสะท้อนชีวิตชนชั้นแรงงานในดินแดน “American dream” ว่าผู้ใช้แรงงานต่างทำงานด้วยความเหนื่อยยาก ขยัน อดทน แต่ถูกเหยียดหยามเพราะคิดว่าเป็นคนชั้นต่ำ แถมได้ค่าจ้างถูกมาก ถูกเอารัดเอาเปรียบจนไม่สามารถมีเงินออมมากพอที่จะ “โง่หัว” ขึ้นตาม “ความฝัน” ดังกล่าวข้างต้นได้

ฉะนั้น ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่สหรัฐฯ เป็นประเทศที่มีความแตกต่างกันในสังคมสูงที่สุดในหมู่ประเทศร่ำรวย ในปี ค.ศ.๑๙๙๔ (พ.ศ.๒๕๔๑) ครอบครัวอเมริกันร้อยละหนึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สินร้อยละ ๔๗ ของครอบครัวทั้งหมด แถมมีมากกว่าร้อยละ ๙๕ ของครอบครัวที่มีทรัพย์สินน้อยที่สุดของทั้งประเทศด้วย ข้อสำคัญคือ ความแตกต่างนี้กำลังขยายตัวขึ้นเรื่อย ๆ ระหว่างทศวรรษ ๑๙๘๐-๑๙๙๙ (พ.ศ.๒๕๒๓-๒๕๔๒) จำนวนเศรษฐีพันล้านเพิ่มขึ้นจาก ๖๖ คน เป็น ๒๖๘ คน ในขณะที่คนที่อยู่ต่ำกว่าเส้นยากจนอย่างเป็นทางการ (ประมาณ ๑๓,๐๐๐ ดอลลาร์ต่อปีสำหรับครอบครัวที่มีสมาชิก ๓ คน) เพิ่มจาก

๓๑.๕ ล้านคนเป็น ๓๔.๕ ล้านคน เงินเดือนเฉลี่ยของซีอีโอกับคนงานต่างกันเพิ่มจาก ๑๔๑ เท่า เป็น ๓๐๑ เท่าในปี ค.ศ.๒๐๐๓ (พ.ศ.๒๕๔๖) ศาสตราจารย์ทางรัฐศาสตร์ชื่อ โทมัส ดาย ได้ติดตามแนวโน้มในเรื่องนี้มากกว่า ๓๐ ปี และสรุปว่า “ในปี ค.ศ.๒๐๐๑ (พ.ศ.๒๕๔๔) ชาวอเมริกันกลุ่มเล็ก ๆ จำนวน ๗,๓๑๔ คน (๐.๐๑ เปอร์เซ็นต์) จากประชากรทั้งหมด ๒๘๘ ล้านคนคือ ผู้ที่ควบคุมและขับเคลื่อนสหรัฐอเมริกา ทั้งในด้านอุตสาหกรรม ธนาคาร ประกันภัย การลงทุน มูลนิธิ มหาวิทยาลัย โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ธุรกิจกฎหมาย สมาคม องค์กรทางวัฒนธรรม รวมทั้งดำรงตำแหน่งสำคัญในรัฐบาลกลาง ทั้งด้านนิติบัญญัติ ศาล กองทัพ และผู้บริหารของธุรกิจเอกชน คนกลุ่มนี้คือผู้ที่เดินทางโดยเครื่องบินส่วนตัว รถยนต์คันยาวซึ่งมีกระจกสีดำ และคนขับ ผ่านการศึกษาจากโรงเรียนชั้นนำอาศัยอยู่ในหมู่บ้านสำหรับคนรวย ลังสรค์กันในสโมสรที่เลิศหรูและได้รับข่าวสารจากสื่อวงใน อนึ่งหลังจากเศรษฐกิจของสหรัฐฯ เติบโตกับวิกฤติในปี ค.ศ.๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑) ชาวอเมริกันอย่างน้อย ๓๐ ล้านคนตกงาน และอีกจำนวนไม่น้อยต้องพอใจกับ “งานชั่วคราว” ในระยะเพียงสองปี ความมั่งคั่งในสหรัฐฯ สูญหายไป ๙ ล้านล้านดอลลาร์ และเงินกองทุนเกษียณยังหายไปอีก ๓ ล้านล้านดอลลาร์ ผู้ที่ได้รับผลกระทบอย่างหนักหน่วงและรุนแรงที่สุดคือชาวอเมริกันชั้นกลางและคนยากคนจน จนถึงปลายปี พ.ศ.๒๕๕๕ เศรษฐกิจทั้งของสหรัฐฯ และยุโรปก็ยิ่งสิ้นคลอนและมีที่ทำว่าจะเผชิญวิกฤติอีกครั้ง

ในเรื่องนี้ กลุ่มนีโอคอนเซอร์เวทีฟ (neoconservative) หรือกลุ่มเสรีนิยมใหม่ (neoliberalism) ซึ่งประกอบด้วยชาวโปรเตสแตนต์เคร่งคัมภีร์นิกายอีแวน เจล ลิเคิล (evangelical) และนายทุนขนาดยักษ์ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในพรรครีพับลิกันและนิยมลัทธิการค้าเสรีอย่างสุดขีด มีความเชื่อว่า “บุญ-บาป ทุกข์-สุข เป็นเรื่องส่วนบุคคล ไม่ใช่ส่วนรวม คำสอนที่ว่าพระเจ้าโปรดคนดีและ

เกลียดคนชั่ว หมายความว่า คนร่ำรวยคงจะเป็นคนดีเพราะพระเจ้าทรงประทานความมั่งคั่ง ส่วนคนจนเป็นคนชั่วเพราะพระเจ้าทรงทอดทิ้ง” ทั้งที่โดยข้อเท็จจริงแล้ว พระเจ้าทรงสอนในเรื่องความเมตตา ความเป็นธรรมและทรงให้โอกาสคนรวยที่จะขึ้นสวรรค์ด้วยการทำความดี อย่างไรก็ตามกลุ่มนีโอคอนฯ เพิกเฉยเพราะคำสอนดังกล่าวไม่ตรงกับกิเลสของพวกเขา แถมในเรื่อง “โลกร้อน” กลุ่ม “ขวาจัด” ดังกล่าวยังกล่าวด้วยว่า “พระเจ้าจะทรงจัดการเอง”

ศาสตราจารย์เดวิด บีแทม ของมหาวิทยาลัยลีดส์ในอังกฤษกล่าวว่า “ประชาธิปไตยต้องการสังคมที่มีความเท่าเทียมและอยู่ภายใต้กฎหมาย (rule of law) ซึ่งทุกคนจะสามารถใช้พลังทางการเมืองเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตน หากปราศจากสาระสำคัญทั้งสองข้างต้น ประชาธิปไตยก็ไร้แก่นสาร”

#### อ้างอิง:

๑. บาร์บารา เอท์เรนไอซ์, “Nickel and Dimed, ดาฮาซาดา แพล, สำนักพิมพ์มิตเชน, ๒๕๔๙.

๒. David Beethan, “Democracy”, One World Publications, England, ๒๐๐๖, เดวิด เป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณด้านการเมืองของมหาวิทยาลัยลีดส์ และเป็นผู้อำนวยการขององค์การ UK Democratic Audit

๓. Dr.David C.Korten, “The Great Turning: From Empire To Earth Community”, Kumarian Press, Inc. และ Berrett-Koehler Publishers, Inc., USA, ๒๐๐๖

๔. John Amone, “Why I Left America”, P.Press Co.Ltd., Thailand, ๒๐๐๔

๕. Richard Shenkman, “Legends, Lies: Cherished Myths of American History”, Harper & Raw, Publishers, Inc., New York, ๑๙๘๙, ริชาร์ด เป็นนักข่าวโทรทัศน์ในกรุงวอชิงตัน หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือขายดีที่ได้รับการยกย่องจาก น.ส.พ. นิวยอร์คไทมส์



● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๙

โครงสร้างส่วนบนของระบอบการเมืองแบบประชาธิปไตย  
ไม่ได้เชื่อมโยงกับรากฐานแห่งระเบียบแบบแผนและระบบศีลธรรม  
ในโครงสร้างส่วนลึกทางสังคม ในที่สุดก็กลายเป็นสาเหตุสำคัญ  
ที่ทำให้ระบบสังคมการเมืองไทยปราศจากเสถียรภาพ  
มาตลอดระยะเวลากว่า ๘๐ ปี

# เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

เมื่อความรู้ทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่เข้ามามีอิทธิพลครอบงำอารยธรรมมนุษย์แทนความเชื่อทางศาสนาแบบเดิม อำนาจทางการเมืองภายใต้ลัทธิเทวสิทธิ์ก็เกิดความสั่นคลอน เพราะเริ่มมีผู้ท้าทายด้วยการเสนอแนวคิดทางปรัชญาการเมืองที่อธิบายรากฐานแห่งอำนาจรัฐโดยไม่อิงกับอำนาจที่พิสูจน์ไม่ได้ด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์ (ของเทพหรือพระเจ้าบนสวรรค์) จนเกิด**ทฤษฎีสัญญาประชาคม** (Social Contract Theory) ที่เป็นรากฐานของลัทธิทางการเมืองแบบประชาธิปไตยในโลกทุกวันนี้ ซึ่งให้คำอธิบายว่ามนุษย์เกิดมาพร้อมกับ**“สิทธิ”** อันเป็นแก่นสารคุณค่า (virtue) ที่อยู่ในตัวมนุษย์ทุกคน แต่ด้วยความจำเป็นต้องรวมกันอยู่เป็นระบบสังคมเพื่อช่วยเหลือกันในการต่อสู้กับภัยคุกคามต่างๆ ทำให้

มนุษย์หันมาทำสัญญาข้อตกลงร่วมกันที่จะยอมสละ**“สิทธิส่วนน้อย”** เพื่อสถาปนาอำนาจรัฐขึ้น และอาศัยอำนาจที่เป็นทางการของรัฐ (authority) ช่วยปกป้องคุ้มครอง**“สิทธิส่วนใหญ่”** (ที่เหลือ) ของประชาชน เช่นยินยอมให้รัฐมีอำนาจเรียกเก็บภาษีเหนือสิทธิในทรัพย์สินส่วนบุคคลของทุกคนจำนวนหนึ่ง เพื่อรัฐจะได้มีเงินงบประมาณไปจ้างตำรวจและทหารมาช่วยปกป้องคุ้มครองสิทธิในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนไม่ให้ถูกละเมิดจากโจรผู้ร้ายภายในหรือศัตรูผู้รุกรานจากภายนอกประเทศ เป็นต้น รัฐจึงจำเป็นต้องใช้อำนาจที่มาจากประชาชนโดยทางที่ให้**“สิทธิเสรีภาพ”** แก่ประชาชนมากที่สุด และอย่าง**“เสมอภาค”** เท่าเทียมกันที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ตามหลักการที่รอลส์ (John Rawls : ๑๙๒๑- ๒๐๐๒)

ศาสตราจารย์ด้านปรัชญาการเมืองแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเรียกว่า **“หลักความยุติธรรมในฐานะแห่งความเป็นธรรม”** (Justice as Fairness) <sup>(๕)</sup>

และในเมื่อรัฐไม่สามารถผูกขาดการนิยามความหมายของคำว่า **“คุณธรรม”** เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ตัดสินความถูก - ผิดของผู้คนในสังคมเหมือนรัฐเทวสิทธิ์สมัยก่อนที่ยึดโยงอยู่กับศาสนาต่าง ๆ เนื่องจากประชาชนที่มาร่วมทำสัญญาประชาคมในการสถาปนาอำนาจรัฐนั้นอาจมีความเชื่อด้านคุณธรรมแตกต่างกันไปตามศาสนาที่แต่ละคนศรัทธานับถือ ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นต้องอาศัย **“หลักนิติธรรม”** มาเป็นเครื่องตัดสินความถูก - ผิดของผู้คนในสังคมแทนหลักคุณธรรมทางศาสนา ด้วยการถือคติว่าคนที่ละเมิดกฎหมาย ก็คือคนที่ละเมิดต่อหลักคุณธรรมขั้นพื้นฐานที่ผู้คนยอมรับให้เป็นบรรทัดฐานในการตัดสินความถูก - ผิดร่วมกันในสังคม ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่ **“ข้อยุติโดยธรรม”** (อันเป็นรากศัพท์แห่งความหมายของคำว่า **“ยุติธรรม”**) ที่จะยึดโยงให้ผู้คนในสังคมสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างปรกติสุข ลัทธิการเมืองแบบประชาธิปไตยจึงมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับ **“หลักนิติรัฐ”** และ **“หลักนิติธรรม”**

ขณะเดียวกันเมื่ออำนาจรัฐมาจากประชาชนก็ต้องมีระบบควบคุมการใช้อำนาจรัฐ เพื่อให้ปฏิบัติตามกรอบพันธะสัญญาที่ผู้คนได้ตกลงกันไว้ อันนำไปสู่ระบบการเลือกตั้งผู้แทนของประชาชนเพื่อมาออกกฎหมาย รวมถึงการเลือกรัฐบาลที่จะมาบริหารบ้านเมืองในทุกรอบระยะเวลาหนึ่ง ๆ เพื่อเป็นกลไกควบคุมการใช้อำนาจรัฐที่ประชาชนมอบให้ แทนระบบการสืบทอดอำนาจทางการเมืองโดยทางสายโลหิตตามคติในลัทธิเทวสิทธิ์แบบเดิม (ซึ่งเชื่อว่าผู้ปกครองบ้านเมืองมีความชอบธรรมที่จะใช้อำนาจเหนือมนุษย์คนอื่น ๆ ได้ ก็ด้วยมีสถานะแห่งความเป็นเทพอันศักดิ์สิทธิ์แฝงอยู่ภายในตัว ฉะนั้นทายาทตามสายเลือดที่สืบ

สายโลหิตแห่งเผ่าพันธุ์ความเป็นเทพดังกล่าว จึงย่อมมีความชอบธรรมที่จะเป็นผู้รับสืบทอดอำนาจทางการเมืองในฐานะเชื้อสายของเทพองค์นั้นๆ)

อย่างไรก็ตามถึงแม้จะไม่อิงกับอำนาจที่พิสูจน์ไม่ได้ด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์แบบลัทธิเทวสิทธิ์ แต่ลัทธิทางการเมืองแบบประชาธิปไตยก็จำเป็นต้องอาศัย **“ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง”** มาช่วยสร้างระเบียบแบบแผนและระบบศีลธรรมทางสังคมเช่นกัน เพราะสัญญาใด ๆ ที่ผู้คนทำไว้ต่อกันย่อมอาจถูกฉีกทิ้งได้เสมอถ้าหากคู่สัญญาดังกล่าวไม่มีศีลธรรม ต่างหาช่องทางเอาตัวรอดเอาเปรียบกันด้วยความเห็นแก่ตัว ไม่มีความซื่อสัตย์จริงใจที่จะปฏิบัติตามกฎกติกาของสัญญา ตลอดจนไม่มีสำนึกในความเป็น **“คนพวกเดียวกัน”** ที่จักต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกันเป็นพิเศษยิ่งกว่า **“คนพวกอื่น”** ที่อยู่นอกพันธะสัญญานั้น

ด้วยเหตุนี้ระบอบการเมืองแบบประชาธิปไตยจึงต้องประกอบไปด้วยหลัก **“สิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาคและความเป็นภราดรภาพ”** โดยการอาศัยหลัก **“ภราดรภาพ”** ในโครงสร้างส่วนลึกทางสังคม (ที่เกิดจากกระบวนการอบรมกล่อมเกลาด้วยธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองชุดหนึ่ง ๆ ) เป็นพื้นฐานรองรับหลัก **“สิทธิเสรีภาพและความเสมอภาค”** ในโครงสร้างส่วนบนทางการเมือง **เพื่อให้ผู้คนยอมรับในความชอบธรรมแห่งความเหลื่อมล้ำไม่เท่าเทียมทางสังคมเศรษฐกิจระหว่างพี่น้องร่วมชาติ** (อย่างเป็นทางการ **“ภราดรภาพ”** เหมือนความไม่เท่าเทียมระหว่างพี่กับน้องในครอบครัว ซึ่งปรกติพี่จะมีอำนาจมากกว่าน้องเพราะตัวโตกว่า อาจเขกหัวน้องบ้างถ้าไม่เคารพเชื่อฟัง แยกของเล่นของกินจากน้องบ้างในบางครั้ง แต่ถ้าน้องมีอันตราย พี่ก็มีพันธะผูกพันที่ต้องคอยปกป้องช่วยเหลือน้องในฐานะที่ตนแข็งแรงกว่า) **ภายใต้มายาคติของความเสมอภาคเท่าเทียมทางการเมืองตามที่ลัทธิประชาธิปไตยกล่าวอ้าง** <sup>(๖)</sup> จะได้ช่วย

“สกัด” “สะกด” หรือ “สลาย” ไม่ให้ความต้องการใน “อำนาจ” ของผู้คนขยายตัวด้วยความทะเยอทะยานอย่างปราศจากระเบียบแบบแผน จนเกินขอบเขตที่ระบบสังคมการเมืองนั้น ๆ จะสามารถแบกรับ และต้องแตกสลายล่มจมลงภายในเวลาอันรวดเร็ว

สำหรับประเทศทางตะวันตกที่มีพื้นฐานจากอารยธรรมยิว-คริสเตียน พัฒนาการทางประวัติศาสตร์อันยาวนานได้เชื่อมความหมายของมนต์คำเรื่อง “สิทธิ” ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของลัทธิประชาธิปไตยให้กลืนเข้ากับรากฐานทางจริยปรัชญาและระเบียบแบบแผนในโครงสร้างส่วนลึกทางสังคม จึงสามารถจะรองรับโครงสร้างส่วนบนทางการเมืองในระบบประชาธิปไตยของประเทศทางตะวันตกได้อย่างเหมาะสม

ทั้งนี้นับแต่ช่วงยุคมืดในสมัยกลางที่ศาสนจักรโรมันคาทอลิกผูกขาดการทำหน้าที่เป็นตัวกลางเชื่อมระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า และใช้อำนาจกำจัดศัตรูทางศาสนาจนนำไปสู่การละเมิดสิทธิมนุษยชนต่าง ๆ ในที่สุดได้มีการปฏิรูปศาสนาครั้งใหญ่หลังยุคกลางและก่อเกิดคริสตศาสนา นิกายโปรเตสแตนต์ขึ้น ผู้นำนิกายใหม่ของคริสตศาสนาอ้าง “สิทธิ” ที่พระเจ้าประทานให้กับมนุษย์ทุกคนอย่างเสมอภาค (นับแต่ที่พระเจ้าได้สร้างมนุษย์คู่แรกและให้ “สิทธิ” แก่มนุษย์ที่จะดำรงชีวิตตลอดจนใช้สอยทรัพยากรต่าง ๆ ในโลกที่พระเจ้าสร้างขึ้นนั้น) ในทางที่มนุษย์ทุกคนมีสิทธิจะสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้โดยไม่ต้องอาศัยนักบวชของศาสนจักรโรมันคาทอลิกเป็นตัวเชื่อม เพื่อเป็นเหตุผลในการแยกนิกายใหม่ทางศาสนา การต่อสู้ระหว่างคริสตศาสนาสองนิกายได้นำไปสู่สงครามหลายครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสงครามสามสิบปีในยุโรปเพื่อการปลดปล่อยรัฐจากพันธนาการของศาสนจักร ซึ่งจบลงด้วยการทำสัญญาสันติภาพ ณ เมืองเวสฟาเลียเมื่อปี

ค.ศ. ๑๖๔๘ (The Westphalia Treaty) ที่ยินยอมให้รัฐต่าง ๆ มีอิสระในการเลือกนิกายศาสนาประจำรัฐได้ อันเป็นจุดเริ่มต้นของกำเนิด “อำนาจอธิปไตยแห่งรัฐ” ซึ่งได้พัฒนาเป็น “รัฐประชาชาติ” (Nation State) สมัยใหม่ ตลอดจนคลี่คลายมาเป็น “รัฐประชาธิปไตย” ของระบบสังคมการเมืองในโลกปัจจุบัน

เมื่อ “สิทธิ” ได้รับการอธิบายว่าเป็นของขวัญที่พระเจ้าประทานให้กับมนุษย์ สิทธิจึงมีนัยแห่งความ “ศักดิ์สิทธิ์” แฝงอยู่ในโครงสร้างส่วนลึกแห่งความหมายของคำ ๆ นี้ อันพึงที่มนุษย์จะต้องให้ความเคารพใน “สิทธิของตนเอง” โดยการให้สิทธิที่พระเจ้าประทานให้เป็นเครื่องนำไปสู่การเข้าถึงพระเจ้า ขณะเดียวกันก็ต้องให้ความเคารพในความศักดิ์สิทธิ์แห่ง “สิทธิของผู้อื่น” ด้วย เพราะมาจากการประทานของพระเจ้าเช่นกัน อันเป็นรากฐานที่มาของมนต์คำเรื่อง “สิทธิมนุษยชน” ซึ่งมีความสำคัญสำหรับอารยธรรมตะวันตก (จนถูกใช้เป็นกรอบอ้างอิงในการขับเคลื่อนนโยบายต่างประเทศของชาติมหาอำนาจหลายประเทศ ตลอดจนการลงนามในคำประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกที่เป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ) การปลูกฝังให้ผู้คนเคารพในสิทธิของตนเองควบคู่กับการให้ความเคารพในสิทธิของผู้อื่น จนกลายเป็นระเบียบแบบแผนทางสังคม ก็คือเหตุปัจจัยที่ทำให้โครงสร้างส่วนบนของระบบสังคมการเมืองแบบประชาธิปไตยในประเทศทางตะวันตกมีความมั่นคงเป็นปึกแผ่น เพราะได้ตั้งอยู่บนรากฐานของโครงสร้างส่วนลึกทางสังคมที่สอดคล้องกัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อเรานำแนวความคิดประชาธิปไตยซึ่งสะท้อนผ่านภาษาที่เป็นกุญแจสำคัญของคำว่า “สิทธิ” เข้ามาใช้กับประเทศไทย โดยที่เข้าใจแค่ความหมายในระดับ “โครงสร้างส่วนผิวพื้น” (surface structure) ของคำคำนี้ แต่

หาได้เข้าใจถึงความหมายในระดับ “โครงสร้างส่วนลึก”(deep Structure) ของคำดังกล่าวที่ยึดโยงอยู่กับภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และเงื่อนไขทางสังคมวิทยาของแต่ละวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน<sup>(๓)</sup> (ตัวอย่างเช่น คำว่า “กุ-มิ่ง” ในโครงสร้างส่วนผิวพื้นแห่งความหมายของภาษา คือสรรพนามที่เรียกบุรุษที่ ๑ และ ๒ แต่ความหมายในระดับโครงสร้างส่วนลึกของภาษาซึ่งเมื่อหลวงพ่อคุณใช้คำว่า “กุ-มิ่ง” เรียกตัวเองกับลูกศิษย์ จะแตกต่างจากที่อาจารย์ในมหาวิทยาลัยใช้เรียกตัวเองกับลูกศิษย์ เป็นต้น) คนไทยจึงเข้าใจสิทธิในสิทธิประชาธิปไตยแค่ความหมายของ “สิทธิ” ในระดับโครงสร้างส่วนผิวพื้นว่า หมายถึงเสรีภาพที่มนุษย์จะกระทำอะไรก็ได้ตราบเท่าที่ไม่ไปล่วงละเมิดสิทธิของผู้อื่นจนผิดกฎหมาย ฉะนั้นถึงนักการเมืองคนใดจะมีข้อบกพร่องทางด้านคุณธรรมจริยธรรมส่วนตัว แต่ตราบเท่าที่บุคคลผู้นั้นยังไม่ได้ทำผิดกฎหมายจนถูกดำเนินคดีถึงที่สุด และประชาชนส่วนใหญ่เลือกตั้งให้เข้ามาดำรงตำแหน่งทางการเมืองก็เป็น “ความชอบธรรม” ที่นักการเมืองผู้นั้นจะพึงเข้าสู่อำนาจรัฐได้ ประชาธิปไตยบนพื้นฐานแห่งการเข้าใจความหมายของ “สิทธิ” เช่นนี้ จึงไม่มีความเชื่อมโยงทางตรรกะอะไรกับรากฐานทางศีลธรรมของระบบสังคมไทยที่มีอยู่แต่เดิม เมื่อโครงสร้างส่วนบนของระบอบการเมืองแบบประชาธิปไตยไม่ได้เชื่อมโยงกับรากฐานแห่งระเบียบแบบแผนและระบบศีลธรรมในโครงสร้างส่วนลึกทางสังคม ในที่สุดก็กลายเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ระบบสังคมการเมืองไทยปราศจากเสถียรภาพมาตลอดระยะเวลากว่า ๘๐ ปี นับตั้งแต่มีการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดินเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นต้นมาจนถึงทุกวันนี้

๒) อ่านต่อฉบับหน้า

เชิงอรรถ

๕. รอลส์ (John Rawls) เป็นศาสตราจารย์

ด้านปรัชญาการเมืองแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เจ้าของผลงานเรื่อง “A Theory of Justice” ที่มีชื่อเสียง ซึ่งพยายามตอบคำถามว่า ภายใต้เงื่อนไขสำคัญอะไรที่เป็น “จุดรวมความคิด” (focal point) ที่ตั้งให้ผู้คนมาร่วมทำ “สัญญาประชาคม” เพื่อการจัดตั้งรัฐขึ้น โดยคำตอบของรอลส์ก็คือ “หลักความยุติธรรมในฐานะแห่งความเป็นธรรม” (Justice as Fairness) ซึ่งประกอบด้วยเงื่อนไข ๒ ข้อได้แก่ ประการแรกรัฐต้องให้สิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคแก่ประชาชนทุกคนอย่างเท่าเทียมกันมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ประการที่สองถ้าหากการใช้อำนาจรัฐเรื่องใดกับประชาชนเป็นไปอย่างไม่เสมอภาคเท่าเทียมการกระทำนั้น ๆ จะพึงยอมรับได้ต่อเมื่อสามารถช่วยให้คนที่ยากลำบากที่สุดในสังคมมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น

๖. ในขณะที่อำนาจทางการเมืองมีความสัมพันธ์แนบแน่นกับอำนาจทางเศรษฐกิจและอำนาจทางสังคมเสมอภาคเท่าเทียมทางการเมืองภายใต้ช่องว่างความเหลื่อมล้ำไม่เสมอภาคทางสังคมเศรษฐกิจย่อมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก ตัวอย่างเช่นในเรื่องความเสมอภาคเท่าเทียมทางการศึกษา ภายใต้กฎหมายของรัฐที่อนุญาตให้เด็กทุกคนมีสิทธิ์สอบเข้ามหาวิทยาลัยทุกแห่งของรัฐได้โดยไม่มีการแข่งขันวรรณะ ไม่มีระบบเส้นสาย ฯลฯ อันดูเหมือนเป็นความเสมอภาคเท่าเทียมทางสังคมตามลัทธิประชาธิปไตย แต่สำหรับลูกคนรวยที่ไม่ต้องทำงานอะไร มีเวลาอ่านหนังสือเต็มที่มีเงินที่จะไปเรียนกวดวิชากับอาจารย์เก่งๆ ย่อมได้เปรียบกว่าลูกคนจนในการแข่งขันสอบเข้ามหาวิทยาลัยเพราะลูกคนจนไม่มีโอกาสจะอ่านหนังสือเตรียมสอบได้เต็มที่หรือไม่มีเงินไปเรียนกวดวิชาในโรงเรียนต่าง ๆ เป็นต้น หรือแม้แต่การแข่งขันลงสมัครรับเลือกตั้งทางการเมืองตามระบอบประชาธิปไตย คนที่มีเงินมากกว่าในการหาเสียงย่อมได้เปรียบกว่าคนที่ไม่มีความพร้อมสำหรับการหา



เสียงแน่นอน เพราะถึงจะเป็นคนดีและคนเก่ง  
 แค่นั้นก็ตาม ถ้าหากไม่มีเงินประชาสัมพันธ์หรือ  
 ทำกิจกรรมมวลชนเพื่อให้ผู้คนรู้จักแล้ว ประชาชน  
 ที่ไหนจะเลือกเข้าไปเพื่อให้เป็นผู้ใช้อำนาจรัฐแทน  
 ตัวเองในตำแหน่งทางด้านการเมืองต่าง ๆ  
 ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าความเสมอภาคเท่าเทียมทาง  
 การเมืองตามลัทธิประชาธิปไตย อันที่จริงก็เป็น  
 เพียงมายาคติทางการเมืองอีกรูปแบบหนึ่งที่ถูก  
 สร้างขึ้น เพื่อ “สะกด” ให้ผู้คนยอมรับธรรมชาติ  
 แห่งความเหลื่อมล้ำไม่เท่าเทียมทางสังคมเศรษฐกิจ  
 ในระบบสังคมการเมืองของมนุษย์เท่านั้น

๗. ลีโตร์ส (Claude Levi-Strauss : ๑๙๐๘-  
 ๑๙๙๐) นักมานุษยวิทยาและนักสังคมวิทยาชาว  
 ยิวเป็นผู้เสนอกรอบการวิเคราะห์ความหมาย ๒  
 ระดับของภาษา อันได้แก่ความหมายของระดับ  
 โครงสร้างส่วนผิวพื้น (surface structure) กับ  
 ความหมายระดับโครงสร้างส่วนลึก (deep  
 structure) ของภาษา ซึ่งเรื่องนี้มีควมสำคัญ  
 มาก เพราะมนุษย์รับรู้โลกผ่านกรอบความคิดที่  
 ประกอบขึ้นจากหน่วยพื้นฐานของ “**มโนทัศน์**”  
 (concept) ซึ่งสะท้อนผ่านทางภาษา ดังที่พุทธ-  
 ปรัชญาเรียกว่า “**อัตตวาทุปาทาน**” (อันแปลโดย  
 อรรถวาทะการมี “**อุปาทาน**” ที่ยึดเอามโนทัศน์ต่าง  
 ๆซึ่งสะท้อนผ่านทาง “**วาทะ**” หรือ “**ภาษา**” มา  
 เป็น “**อัตตาดัตตวน**” ที่ดำรงอยู่อย่างป็นภววิสัย  
 ของสิ่งนั้น ๆ) การเข้าใจความหมายในระดับ  
 โครงสร้างส่วนลึกของภาษาแตกต่างกันจึงกลายเป็น  
 สาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้คนเข้าใจ “**โลก**” แตกต่าง  
 กันไปด้วย จนกลายเป็นความขัดแย้งแตกแยก  
 ในสังคมเพราะรู้ไม่เท่ากัน “**อัตตวาทุปาทาน**”  
 ดังกล่าวได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าใจโลกผ่าน  
 กรอบความคิดในเชิงลึกถึงระดับที่เรียกว่า  
 “**กระบวนทัศน์**”(Paradigm) และ “**การเปลี่ยน  
 กระบวนทัศน์**” (Paradigm Shift) ในการเสนอ  
 ทฤษฎีความรู้ใหม่ๆที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลง  
 อารยธรรมของมนุษย์ ดูประเด็นนี้เพิ่มเติมได้ใน  
 สุนัย เศรษฐบุญสร้าง, ทางสู่ความปรองดองของชาติ,  
 (กรุงเทพฯ : มูลนิธินิวชีวัน, ๒๕๕๕) หน้า๑๒๕-๑๓๐.

## ความลับ ของเยอรมัน สารคดีจาก BBC



- หนี้สินต่อครัวเรือนอยู่ในระดับต่ำมากที่สุดในยุโรป ชาว  
 บ้านนิยมใช้จ่ายด้วยเงินสดมากกว่าบัตรเครดิต
- ธนาคารไม่อนุมัติบัตรเครดิตให้กันง่าย ๆ ในขณะที่ชาว  
 เยอรมันก็ไม่ต้องการได้บัตรเครดิตง่าย ๆ เช่นกัน
- สามารถออมเงินได้ ๑๐% ของเงินเดือนแทบทุกคน
- ผู้คนส่วนใหญ่มีเงินฝากในธนาคารทำให้ระบบการ  
 หมุนเวียนของเงินอยู่กับเงินฝากสมดุลกันได้ดี
- ไม่นิยมเอาบ้านหรือรถยนต์ไปจำนองเพื่อนำเงินมาทำธุรกิจ  
 ถือว่าเป็นความเสี่ยงที่อาจจะสูญเสียทรัพย์สิน
- ใช้เวลาทำงานต่อสัปดาห์น้อยกว่าคนในชาติอื่น ๆ แต่ได้  
 ประสิทธิภาพมากกว่า การทำงานล่วงเวลาถูกมองว่าเป็นสิ่ง  
 ไม่เหมาะสม เนื่องจากการให้เวลากับครอบครัวหลังเลิกงาน  
 ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก
- เวลาแปดชั่วโมงต่อวัน ทำงานอย่างจริงจัง ไม่เสียเวลาไป  
 กับการพูดคุยเรื่องอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับงาน อีเมลล์ส่วนตัว  
 Facebook โทรศัพท์มือถือ ... รู้กันว่าไม่ควรใช้ในชั่วโมงทำงาน
- นักข่าวชาวอังกฤษที่ไปทำงานในโรงงาน Faber & Castel  
 ถูกต่อว่าจากเพื่อนร่วมงานทันทีที่หยิบโทรศัพท์เพื่อส่ง SMS  
 แค่ครั้งเดียว
- หญิงสาวชาวอังกฤษผู้หนึ่งเล่าว่าชีวิตในที่ทำงานจริงจังมาก  
 ไม่มีการพูดคุย นินทา ไม่อยากรู้ใครเป็นแฟนใคร ใครเลิก  
 กับใคร ไม่แม้แต่จะเล่าเรื่องละครทีวีที่ดูเมื่อคืน
- การมาทำงานสายจะถูกมองว่าเป็นคนไม่รักษาสัญญา จะ  
 สายสามนาที่หรือสามสิบนาที่ ถือว่าเป็นคนไม่มีคุณภาพ  
 เพราะขาดความเคารพต่อตัวเองและองค์กร
- สองในสามของคุณแม่มือใหม่จะไม่ทำงานนอกบ้าน มีแต่  
 ความภาคภูมิใจหากจะได้เป็น Housewife
- รัฐบาลให้สวัสดิการแก่คุณแม่ที่ต้องออกจากงาน เพื่อให้  
 แม่ได้เลี้ยงดูลูกด้วยตนเองการให้เวลากับลูกถือเป็นสิ่งสำคัญ
- วันอาทิตย์ ร้านรวงทั่วไปตามแหล่ง Shopping จะปิดเงียบ  
 เพื่อให้ผู้คนส่วนใหญ่มีเวลาอยู่กับครอบครัว เมื่อสถาบัน  
 ครอบครัวแข็งแรงประเทศชาติก็จะแข็งแรง
- ในยามยากของเศรษฐกิจ บริษัทส่วนใหญ่ไม่นิยมการปลด  
 คนงานออกแบบกะทันหันเพื่อความอยู่รอดของบริษัท บริษัทจะ  
 เป็นห่วงความอยู่รอดของพนักงานก่อน เพื่อที่จะได้ช่วยกัน  
 ปรองดองให้บริษัทอยู่รอด พนักงานยินดีถูกลดรายได้เพื่อให้  
 ทุกคนอยู่ได้และบริษัทอยู่รอด...

Credit : บุญชัย ปันฑูรอำมพร - CEO Blogs กรุงเทพธุรกิจ

## บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์

hs4hnl@gmail.com

จากการถอดบทเรียนของคนที่ทำเศรษฐกิจพอเพียง  
จนประสบความสำเร็จ  
ส่วนใหญ่จะเกิดการยกระดับคุณธรรมให้สูงขึ้น  
มีเมตตา กรุณาต่อสรรพสัตว์ เช่น ไม่ฆ่าสัตว์ที่เลี้ยง  
ไม่ว่าจะเป็น ไก่ เป็ด ปลา ฯลฯ

# ตามรอยพระยุคลบาทเศรษฐกิจพอเพียง วิถีสู่ความสุขใจ ของคุณแม่แสงจันทร์ นรทัศน์



### ปฐมบทสู่ความพอเพียง

คุณแม่แสงจันทร์ นรทัศน์ เป็นคุณแม่ของผู้เขียน อาศัยอยู่ที่บ้านขวัญเมือง ตำบลลัดสขันธ์ อำเภอสทลขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ในอดีตที่ผ่านมานั้นคุณแม่แสงจันทร์ก็เป็นผู้มีความขยันหมั่นเพียรในการประกอบอาชีพเกษตรกรรม เช่นเดียวกับชาวบ้านโดยทั่วไป โดยยังไม่ได้นำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ ทำให้การทำเกษตรมีผลตอบแทนที่ไม่มากนักเพราะเน้นการปลูกพืชเชิงเดี่ยว เช่น มันสำปะหลัง อ้อย หรือข้าว เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ เมื่อผลผลิตออกมาพร้อม ๆ กัน ราคาที่จำหน่ายได้ก็ไม่สูงมากนัก

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ผู้เขียนได้มีโอกาสเข้ามาศึกษาและเรียนรู้เกี่ยวกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอย่างลึกซึ้ง และเห็นว่านี่คือคำตอบที่จะยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในชนบทให้ดีขึ้นได้จริง เป็นคำตอบที่ผู้เขียนใช้เวลาในการค้นหามานานถึง ๑๓ ปี (นับแต่ พ.ศ. ๒๕๔๔) ในขณะนั้นผู้เขียนได้ลงไปทำงานกับชาวบ้าน สิ่งหนึ่งที่เราพยายามหาคำตอบและยังไม่พบก็คือเราจะยกระดับคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นได้อย่างไร จะลดรายจ่าย เพิ่มรายได้แก่เขาเหล่านั้นอย่างไร อะไรที่จะทำให้เขามีรายได้ตลอดทั้งปีนอกเหนือจากฤดูกาลทำนาซึ่งมีเพียงปีละ ๑ ครั้ง ... การทดลองเล็ก ๆ ได้เริ่มขึ้นในครอบครัวของผู้เขียนเอง โดยผู้เขียนได้มอบเงินให้คุณแม่แสงจันทร์จำนวนหนึ่งไปเป็นทุนในการดำเนินการตั้งแต่เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ เป็นต้นมา โดยผู้เขียนจะค่อยเล่าและอ่านแนวคิด ทฤษฎีองค์ความรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีคนบันทึกไว้ในเว็บไซต์เกี่ยวกับการทำเกษตรทฤษฎีใหม่ การเลี้ยงปลุสัตว์ ให้คุณแม่แสงจันทร์ฟังทุกคืน... แม่เพียงเวลาไม่นานผลสำเร็จก็ปรากฏขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม

### การประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงสำหรับเกษตรทฤษฎีใหม่

ทฤษฎีใหม่เป็นเครื่องมือการปฏิบัติตามแนวพระราชดำริปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่เป็นรูปธรรมเข้าใจได้ง่าย โดยเป็นการบริหารจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยเฉพาะการบริหารจัดการที่ดินและน้ำ โดยมีการจำแนกแบ่งการใช้พื้นที่ดินเพื่อกิจกรรมด้านการเกษตรที่หลากหลาย มีวัตถุประสงค์ให้เกษตรกรมีอาหารบริโภคอย่างเพียงพอ เพื่อเป้าหมาย คือ การพออยู่พอกินในครัวเรือนพึ่งตนเองได้ก่อนพัฒนาไปสู่การรวมพลัง สร้างความเข้มแข็งของชุมชน และขยายไปสู่การสร้างเครือข่ายความช่วยเหลือจากภายนอก เพื่อพัฒนาอาชีพและคุณภาพชีวิต

“...ทฤษฎีใหม่ นี้จะขยายขึ้นไปได้อาจจะทั่วประเทศ แต่ต้องช้า ๆ

เพราะว่าจะต้องสิ้นเปลือง สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายไม่ใช่บ่อย ๆ

แต่ว่าค่อย ๆ ทำ และเมื่อทำแล้วก็ถือว่าเป็นวิธีการอย่างหนึ่ง

ที่จะทำให้ประชาชนมีกินแบบอึดอทน คืออาจไม่รวยมากแต่พอกินไม่ออดอยาก ฉะนั้นก็นึกว่าทฤษฎี

ใหม่นี้ คงมีประโยชน์ได้ แต่ต้องทำด้วยความระมัดระวัง...”

พระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา

ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา พระราชวังดุสิต

วันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๗

“...เมื่อเป็นทฤษฎีใหม่แล้ว ก็มาเข้าเป็นเรื่องของเศรษฐกิจพอเพียง. คนที่ทำนี้ ต้องไม่ฟุ้งชานไม่ฟุ้งเฟ้อ. ได้เขียนไว้ในทฤษฎีใหม่ว่าลำบาก เพราะผู้ที่ปฏิบัติ ต้องมีความเพียร และต้องอดทน. ไม่ใช่จะทำง่าย ๆ ไม่ใช่บอกว่าทฤษฎีใหม่ในหลวง แล้วจะทำได้สะดวก. และไม่ใช่ว่าทำได้ทุกแห่ง ต้องเลือกที่. ถ้าค่อย ๆ ทำไป ก็จะสามารถขยายความคิดของทฤษฎีใหม่นี้ไปได้ โดยดัดแปลงทฤษฎีนี้ แล้วแต่สภาพของภูมิประเทศ หรืออาจจะช่วยสภาพภูมิประเทศ โดยหาแหล่งน้ำเพิ่มเติม... ดังนี้ ถึงบอกว่าเศรษฐกิจพอเพียง และทฤษฎีใหม่ สองอย่างนี้จะทำความเจริญแก่ประเทศได้. แต่ต้องมีความเพียร แล้วต้องอดทน ต้องไม่ใจร้อน ต้องไม่พูดมาก ต้องไม่ทะเลาะกัน. ถ้าทำโดยเข้าใจกัน เชื่อว่าทุกคนจะมีความพอใจได้.”

พระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา

ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา พระราชวังดุสิต

วันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

แม้ว่าคุณแม่แสงจันทร์ฯ จะยังไม่สามารถดำเนินการให้เป็นไปตามแนวทางเกษตรทฤษฎีใหม่ได้ทั้งหมดเนื่องจากข้อจำกัดของเงินทุนในการดำเนินการ ซึ่งสอดคล้องกับกระพระราชดำรัสดังกล่าวข้างต้น จึงได้ใช้วิธีทำแบบค่อยเป็นค่อยไป ดังนี้

#### ขั้นที่ ๑-การผลิตเพื่อพออยู่ พอกิน และพอเพียง

● ส่วนแรก เป็นพื้นที่สระน้ำเพื่อไว้ใช้ในการเพาะปลูกและอุปโภค แต่น้ำยังมีไม่เพียงพอตลอดฤดูแล้ง ซึ่งต้องเก็บสะสมเงินทุนไว้ขุดสระน้ำในอนาคตเพื่อให้สามารถรองรับน้ำได้เพียงพอใช้ในการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์ตลอดทั้งปี

**การมีแหล่งน้ำที่พอเพียงนั้น ถือเป็นสิ่งที่จำเป็นยิ่ง** เพราะในหลักการของเกษตรทฤษฎีใหม่นั้น หัวใจสำคัญ คือ ต้องมีน้ำ เพราะน้ำเป็นสิ่งสำคัญในชีวิต ส่วนใหญ่ต้องการน้ำ ดังพระราชดำรัส น้ำ คือชีวิต การมีสระน้ำเพื่อให้เกษตรกรได้มีน้ำใช้อย่างสม่ำเสมอตลอดปี ทรงเรียกว่า Regulator หมายถึง การควบคุมให้ดี มีระบบน้ำหมุนเวียนใช้เพื่อการเกษตรตลอดเวลาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศของประเทศไทย ในพื้นที่ที่แห้งแล้งบางแห่งที่แล้งซ้ำซาก ปลูกข้าวโดยอาศัยน้ำฝนหรือน้ำค้าง สระน้ำจะเป็นประโยชน์ในการเก็บกักน้ำในฤดูฝน ไว้ใช้เสริมการเพาะปลูก

● ส่วนที่สอง เป็นพื้นที่ปลูกข้าว ซึ่งมีเพียงพอสำหรับการบริโภคในครัวเรือนตลอดทั้งปี รวมถึงใช้เป็นอาหารเบ็ด โกง ห่าน บางส่วน

● ส่วนที่สาม เป็นไม้ผล ไม้ยืนต้น ไม้ใช้สอย พืชผัก สมุนไพรต่าง ๆ เพื่อเป็นอาหารและใช้สอย เช่น ต้นยางพารา มะม่วง ยูคาลิปตัส ขนุน สะเดา มะกอก มะละกอ กระถิน มันสำปะหลัง อ้อย ผักหวาน แก่นตะวัน พืชผักสวนครัวต่าง ๆ ซึ่งช่วยลดค่าใช้จ่าย แจกจ่ายเพื่อนบ้าน และจำหน่ายเป็นรายได้บางส่วน



● ส่วนที่สี่ เป็นที่อยู่อาศัยและเลี้ยงสัตว์ เพื่อมีความมั่นคงในที่พักอาศัย ที่ทำกิน โดยในสวนที่เป็นจุดเด่นที่สุดในการเริ่มทำเศรษฐกิจพอเพียงของคุณแม่แสงจันทร์ นั้นคือการนำไก่พันธุ์ไขมาเลี้ยงจำนวน ๕๐ ตัว และเปิดพันธุ์ไข่ ๑๕ ตัว ซึ่งเลี้ยงในระบบเปิด ทำให้สัตว์ไม่เครียดและมีความเป็นอิสระในการใช้ชีวิต ไม่มีการฆ่าสัตว์ที่เลี้ยงหรือขายให้คนอื่นนำไปฆ่า แต่เป็นการเก็บไข่ที่ได้ขายให้เพื่อนบ้านในราคาถูกกว่าท้องตลาด ซึ่งประสบความสำเร็จดีมาก และทำให้มีความสุขจากการเป็นผู้ให้ นอกจากนี้ไก่และเปิดพันธุ์ไขดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีการเลี้ยงสัตว์อื่นร่วมด้วย เพื่อดูเล่นและจำหน่ายให้ชาวบ้านที่สนใจนำไปเลี้ยงต่อเท่านั้น ห้ามนำไปฆ่า เช่น ไก่บ้าน, ไก่ดำภูพาน ๑, ห่าน, เป็ดเทศ เป็นต้น



## ขั้นที่สอง- การรวมพลัง ร่วมแรง ร่วมใจ ในรูปกลุ่ม หรือสหกรณ์

ในขั้นนี้ คุณแม่แสงจันทร์ได้ตั้งความหวังไว้ว่าจะพัฒนางานในขั้นที่หนึ่ง ให้ประสบความสำเร็จที่เป็นรูปธรรม สามารถจำหน่ายผลผลิตในราคาต่ำกว่าท้องตลาดแก่ชาวบ้าน เป็นการเกื้อกูลกันระหว่างเพื่อนบ้าน ชุมชน และการเปิดเป็นศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อให้เพื่อนบ้านและประชาชนที่สนใจได้เข้ามาเรียนรู้ นำไปประยุกต์ใช้ในการทำเกษตรทฤษฎีใหม่เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของแต่ละคนให้ดียิ่งขึ้นตามอัตภาพ และในอนาคตจะได้มีการนำดอกผลที่ได้มาตั้งเป็นกองทุนการศึกษาเพื่อพระภิกษุ สามเณร เด็ก เยาวชน คนพิการ ผู้สูงอายุ และผู้ด้อยโอกาสในชุมชน อำเภอสทลชนันท์ จังหวัดกาฬสินธุ์ เพื่อร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาสังคม วัฒนธรรม การส่งเสริมจริยธรรมและคุณธรรมอันดีงาม ให้คนในชุมชนมีความรัก ความสามัคคีด้วยวิถีชีวิตแบบพอเพียง

## ขั้นที่สาม-การประสานงาน จัดหาแหล่งทุนจากภายนอกชุมชน

ในทฤษฎีใหม่ขั้นก้าวหน้าสู่ภายนอกนี้ เมื่อการดำเนินการในขั้นที่สองมีความมั่นคงแล้ว ก็จะได้ขยายผลเป็นความร่วมมือกับองค์กรภายนอกตามหลัก บวร (บ้าน-วัด-โรงเรียน/ราชการ) ทั้งในระดับ ตำบล อำเภอ จังหวัด หรือระดับประเทศตามศักยภาพต่อไป

### จุดเด่น-เศรษฐกิจพอเพียงวิถีพุทธ

จากการที่ผู้เขียนได้ประจักษ์ในธรรมะของพระบรมศาสดาสมาเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยเฉพาะในเรื่องกฎแห่งกรรมแล้ว ดังที่เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก ได้ทรงพระนิพนธ์ไว้ว่า “ทุกชีวิต...ก่อนแต่จะได้มาเป็นคน เป็นสัตว์ อยู่ในปัจจุบันชาติ ต่างเป็นอะไรต่อมิอะไรมาแล้วมากมาย แยกออกไม่ได้ว่า...มีกรรมดีกรรมชั่วอะไรบ้าง ทำกรรมใดก่อน ทำกรรมใดหลัง และทั้งกรรมดีกรรมชั่วที่ทำไว้ในชาติอดีตทั้งหลาย ย่อมมากมายเกินกว่าที่ได้มากระทำในชาตินี้ ในชีวิตนี้อย่างประมาณมิได้ กรรมดีกรรมชั่วทั้งหลายเหล่านั้น ย่อมให้ผลตรงตามเหตุทุกประการ แม้ว่าผลจะไม่อาจเกิดขึ้นพร้อมกันทุกสิ่งทุกอย่าง และไม่อาจเรียงลำดับตามเหตุที่ได้กระทำแล้วก็ตาม แต่ผลทั้งหลายย่อมเกิดแน่ แม้เหตุได้กระทำแล้ว”

ผู้เขียนจึงได้ร้องขอให้คุณแม่แสงจันทร์ทำเกษตรทฤษฎีใหม่ในครั้งนี้อย่างเว้นจากการฆ่าสัตว์ คือ ไม่ฆ่าไก่ เป็ด จะเก็บจะเฉพาะไขมาบริโภค หรือจำหน่าย รวมถึง ห่าน หมู วัว ฯลฯ ที่นำมาเลี้ยงด้วย หากจะจำหน่ายให้คนอื่นก็ต้องมั่นใจว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้ซื้อไปเพื่อนำไปฆ่า ความสำเร็จเกิดขึ้นเมื่อคุณแม่แสงจันทร์ฯ ได้สัญญาว่าจะไม่ฆ่าสัตว์เหล่านั้น แต่ที่ยังขอร้องไม่สำเร็จก็คือบรรดา กุ้ง หอย ปู ปลา

จากการถอดบทเรียนของคนที่ทำเศรษฐกิจพอเพียงจนประสบความสำเร็จ ส่วนใหญ่จะเกิดการยกระดับคุณธรรมให้สูงขึ้น มีเมตตา กรุณาต่อสรรพสัตว์ เช่น ไม่ฆ่าสัตว์ที่เลี้ยง ไม่ว่าจะเป็ด ไก่ เป็ด ปลา ฯลฯ ผู้เขียนจะพยายามขยายผลแนวคิดนี้ให้กว้างขวางออกไปมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะเชื่อว่า ทุกโซ่ ปลายสุด อุดจโย. - ความสังสมบาป นำทุกข์มาให้. และ โลโก ปตถม ฐิกา เมตตา. - เมตตา เป็นเครื่องค้ำจุนโลก.



## รางวัลแห่งความสำเร็จในเบื้องต้น

นอกจากความสุขที่ได้เื้อเพื่อเพื่อนบ้านด้วยการจำหน่ายไข่ในราคาที่ถูกลงกว่าท้องตลาดแก่เพื่อนบ้านแล้ว และความสุขอันเกิดจากการละเว้นการฆ่าสัตว์ดังกล่าวข้างต้น เมื่อวันที่แม่แห่งชาติ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ ที่ผ่านมา คุณแม่แสงจันทร์ได้รับการคัดเลือกในระดับตำบลลหุสหัสพันธ์เข้ารับรางวัลแม่ดีเด่น จากนายสมเจตน์ เต็งมงคล นายอำเภอสหัสพันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลแห่งความสำเร็จดังกล่าวทำให้คุณแม่แสงจันทร์ มีกำลังใจและความมุ่งมั่นทำเศรษฐกิจพอเพียง ตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวให้มีความก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป เพราะผลสำเร็จที่เกิดขึ้นมิได้เป็นประโยชน์ต่อครอบครัวเท่านั้น หากแต่ยังเพื่อแผ่ออกไปยังเพื่อนบ้าน ชุมชน สังคม และประเทศชาติในที่สุด



## บทส่งท้าย

ไม่เพียงแต่การทำเกษตรทฤษฎีใหม่เท่านั้น คุณแม่แสงจันทร์ ยังได้เป็นผู้แทนของผู้เขียนซึ่งมีอีกบทบาทหนึ่งคือ ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club-www.ictforall.org) ในหลายโอกาสท่านก็ได้เป็นผู้แทนของผู้เขียนในการดำเนินงานต่าง ๆ เช่น การมอบทุนการศึกษา “ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรนุช สูงสว่าง” ของชมรมฯ แก่นักเรียนยากจนในอำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ นอกจากนี้ ยังเป็นผู้มีปฏิปทาในพระบวรพุทธศาสนา ทำบุญตักบาตร และเข้าวัดทำบุญในประเพณีสำคัญทางศาสนาและประเพณีท้องถิ่นอันเนื่องด้วยศาสนา

ผู้เขียนในฐานะลูก รู้สึกภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่สามารถนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาถ่ายทอดสู่แม่ จนเกิดการปฏิบัติที่สัมฤทธิ์ผลอย่างเป็นรูปธรรม ...กระผมมีความตั้งใจว่าหากได้มีโอกาสโอนไปรับราชการที่สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (สำนักงาน กปร.) จะได้อุทิศตนในเวลาราชการที่เหลืออีกประมาณ ๒๕ ปี ลงไปขับเคลื่อนปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสู่ประชาชนให้บังเกิดผลที่เป็นรูปธรรมกว้างขวางออกไป ถวายเป็นพระราชกุศลและสานต่อพระราชปณิธานแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ที่ได้ทรงอุทิศพระอุตสาหะทั้งมวลตลอดพระชนชีพเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนชาวไทยให้ดียิ่งขึ้นโดยเฉพาะประชาชนในชนบทห่างไกล...และบัดนี้ก็เป็นทีที่ประจักษ์แล้วว่าปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง คือ เครื่องมือในการขจัดความยากจน ยกกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้นได้อย่างแท้จริง.

ท่านที่สนใจแวะไปเยี่ยมชมและให้กำลังใจคุณแม่แสงจันทร์ ในการทำเกษตรทฤษฎีใหม่ สามารถแวะไปเยี่ยมชมได้ที่ บ้านเลขที่ ๒๐ หมู่ที่ ๑๐ บ้านขวัญเมือง ตำบลสหัสขันธ์ อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ตัวบ้านตั้งอยู่ประมาณหลักกิโลเมตรที่ ๓๓ ถนนสาย ๒๒๗ (สหัสขันธ์-สมเด็จ) ห่างจากตัวอำเภอสหัสขันธ์ประมาณ ๒ กิโลเมตร เลี้ยวเข้าไปจากถนนใหญ่ประมาณ ๑๐๐ เมตร โทร.สอบถามรายละเอียดได้ที่ ๐๘๙ ๘๒๔ ๗๘๐๙ หรือแจ้งมาทางอีเมลของกระผม [hs4hnl@gmail.com](mailto:hs4hnl@gmail.com) ก็ได้ครับ **☞**



ความเป็นเสียเหลืออะไรในวันนี้  
มาพลิกพื้นผิวดินถิ่นบ้านเรา  
ให้รวงข้าวพราวไสวในท้องทุ่ง  
เศรษฐกิจพอเพียงเลี้ยงชีวา

นอกจากนี้ท่อมเมืองกับเรื่องเศร้า  
ที่อับเฉาให้เรื่องรongsตั้งทองทา  
ให้วันพรุ่งนี้มีรอยยิ้มอ้อมทั่วหน้า  
สุขประชาเสรีชนคนติดดิน

● อิศรา



# จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๒๐ ปี ในฉบับที่ ๒๙๑ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๗ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ มอบเป็นบรรณาการ

“คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่” ใคร ๆ ก็อยากได้บุญ ชวนกันไปวัดก็บอกว่าไปทำบุญ วัดก็ขึ้นป้ายชวนทำบุญ บุญจากการเช่าเหรียญ บุญจากการสร้างพระประจำตัว บุญจากการเป็นประธานกองกฐิน บุญจากการบริจาคเงิน บริจาคน้อยก็ได้บุญน้อย บริจาคมากก็ได้บุญมาก ทำบุญ (บริจาคให้วัด) จะได้ไปสวรรค์ ถ้าบริจาคจนหมดตัวชนิดทุ่มสุดฤทธิ์ปิดบัญชี ยังได้บุญมาก ฯลฯ พระพุทธเจ้าสอนอย่างไรในเรื่องบุญ ขอเชิญศึกษาได้ใน “คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่” เพื่อจะได้ไม่ถูกหลอกจากนักค้าบุญทั้งหลาย มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกเกิดบุ๊กรุ่นพิเศษ ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสาระแก้สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

| อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร”<br>ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม. | อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ<br>“คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม. |
|------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------|
| <b>๔ สี</b>                                          | <b>๔ สี</b>                                                                      |
| ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-                                   | ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-                                                               |
| ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-                                    | ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-                                                                |
| ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-                                    | ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-                                                                 |
| หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-                          | หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-                                                                 |
| หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-                                 | เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-                                                           |
| ๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-                                    | ๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-                                                                 |
| ๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-                                     | ๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-                                                                 |
| <b>ขาว-ดำ</b>                                        | <b>ขาว-ดำ</b>                                                                    |
| ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-                                 | ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-                                                             |
| ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-                               | ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-                                                           |
| ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-                               | ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-                                                           |

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้านแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พวกมันออกไข่ขยายพันธุ์เกาะกินดูดเลือดแน่นหนึบ  
บนหนังสุนัขอย่างอึดหน้ำสำราญ  
โดยเฉพาะเห็บแพร่พันธุ์ได้รวดเร็วมาก  
จนมันอาจจะตายจากเห็บได้เพราะเสียเลือดมาก...



ร้ายไปกว่านั้น มันต้องเผชิญกับพวกเห็บหมัด ซึ่งเป็นสัตว์ที่ไม่ต่างกับกาฝากที่อยู่ได้ด้วยการดูดอาหารจากต้นไม้อื่น ๆ

พวกมันออกไข่ขยายพันธุ์เกาะกินดูดเลือดแน่นหนึบบนหนังสุนัขอย่างอึดหน้ำสำราญ โดยเฉพาะเห็บแพร่พันธุ์ได้รวดเร็วมาก จนมันอาจจะตายจากเห็บได้เพราะเสียเลือดมากจนพอมและอ่อนเพลีย หรือไม่ก็ตายจากการเกิดโรคร้ายแรงต่าง ๆ ที่เกิดจากเห็บ

## แ่งคิดสัตว์โลก...

พระพุทธเจ้าตรัสว่า สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม จะเกิดเป็นสัตว์ เป็นคน ก็เป็นไปตามเหตุที่สั่งสมไว้ แม้เกิดเป็นสัตว์อย่างเช่นสุนัข ก็ยังมีกรรมจำแนกให้แตกต่างกันไปอีก

สุนัขบางตัวเจ้าของทะนุถนอมเลี้ยงดูเอาใจใส่ อานน้ำอาบทำ ดูแลเห็บหมัดตลอด อาหารการกินอุดมสมบูรณ์ ไปไหนก็พาไปด้วย ใส่ชุดแสนสวยนั่งเชิดหน้าชูคองามสง่าหน้ารถ ตายก็ทำศพให้อย่างดี

แต่ก็มีสุนัขมากมายที่ไม่โชคดี พอมันโตขึ้นไม่น่ารักเหมือนตอนที่ยังตัวเล็ก ๆ บางทีเจ้าของก็จับมันขึ้นรถเอาไปปล่อยให้เป็นสุนัขกลางถนน ใช้ชีวิตจรจัดไปเรื่อย ๆ

สุนัขเหล่านี้กินอึบ้างไม่อึบ้างขาด ๆ เชน ๆ ยามหิวก็เที่ยวคุ้ยเศษอาหารตามถังขยะริมถนน พอให้ได้กินอึบ้าง และแน่นอนนมที่มันใช้พักผ่อนนอนก็อาจเป็นช่องสกปรกได้กองไม้เก่า ๆ เส้นขนจับคราบโคลสีดำชี้แข็งไม่อ่อนนุ่มปุกปุยเหมือนสุนัขที่มีเจ้าของดูแล

ดังนั้นทุกห้าหรือสิบนาที่สุนัขจรจัดจะใช้ปากใช้ฟันขบจับเห็บหมัดถึยิบ เพราะมันทั้งรำคาญและคัน เนื่องจากน้ำลายเห็บ ทำให้มันต้องเกาและเกิดแผลตามมาได้

ไหนจะต้องลำบากคุ้ยหาอาหารทุกวัน ไหนจะต้องอยู่กับความสกปรกและทรมานทรมานกับเห็บหมัดที่รบกวนตลอดทั้งวันทั้งคืน ชีวิตมันน่าสมเพชเวทนาไปตลอดจนถึงวันสิ้นลมหายใจของมันทีเดียว

เจ้าโตโต้ สุนัขตัวผู้ที่เจ้าของตั้งชื่อให้ตั้งแต่มันยังเล็ก ๆ ตกดาววันนี้เจ้าโตโต้เติบโตมีลำตัวใหญ่ขนสีน้ำตาลอ่อน ขอบตาและปลายจมูกปากขนออกเป็นสีดำ หูอ่อนพับห้อยตก หน่ายน หางงอขนยาวตั้งเป็นพวง ใครพบเห็นต่างออกปากชมว่าน่ารักมาก อยากเอาไปเลี้ยง

เจ้าโตโต้มีนิสัยขี้เล่นไม่ดุร้าย ตั้งแต่แรกเกิดมาจนตัวมันใหญ่ก็ไม่เคยจับกัดใคร ๆ เจ้าของจะให้อาหารมันกินจนอึดท้องสองม้อตอนเช้าและตอนเย็น ตอนเที่ยงแทบทุกวันก็จะอาบน้ำให้

ตอนกลางคืน เจ้าโตได้มักจะชอบนอนริมถนนหน้าบ้าน ส่งเสียงเห่าผู้คนที่สัญจรผ่านไปมาอยู่เป็นระยะ ๆ

รุ่งเช้าของวันหนึ่งมันหายไป หาจนทั่วบริเวณรอบ ๆ บ้านก็ไม่พบเจอ ผ่านไปถึงสองวันสองคืนก็ยังไม่เห็นวีแวน หรือมันถูกขโมยไปหรือมันตายไปแล้ว... เพราะกลุ่มวัยรุ่นในชนบทมักจะซื้อมอเตอร์ไซค์แล้วเอาบ่วงคล้องคอสุนัขที่ชอบเห่าริมถนน ดึงลากเอาไปฆ่าแหละปิ้งแก้มเหล้าในตอนกลางคืนบ่อย ๆ

เจ้าโตได้แม้จะเป็นแค่สัตว์เดรัจฉาน แต่ความผูกพันเกาะเกี่ยวในทางจิตวิญญาณนั้นมีมากจนบางครั้งเจ้าของมันถึงกับน้ำตาไหลซึมเมื่อมันหายออกไปจากบ้าน

เช้าวันที่สาม มันเดินโซเซกลับมาด้วยสภาพผอมโซ เจ้าของดีใจถึงกับตบมือกระโดดไม่ต่างกับถูกหวยใต้ดิน มันรีบกินอาหารจนอิ่มแล้วก็ล้มตัวนอนที่ข้างบ้าน มันนอนรวดเดียวยาวทั้งวันไม่ขยับออกไปไหนเลย

แท้จริงแล้วเจ้าโตได้มันติดสัด หนีไปผสมพันธุ์กับสุนัขจรจัดที่ป่าละเมาะท้ายหมู่บ้าน มันและสุนัขตัวผู้อีกหลายตัว คอยเฝ้าสุนัขตัวเมียเพื่อแย่งชิงผสมพันธุ์

เจ้าโตได้มีแผลถูกกัดรอบตัว เจ็บแคไหนก็ทน แม้จะต้องอดอาหาร อดหลับอดนอนต่อสู้อุตลอดสองวันสองคืนก็ตาม เพียงเพื่อให้ได้ผสมพันธุ์ตามสัญชาตญาณอันแรงกล้าประสาสัตว์เดรัจฉาน

ไม่ทราบอีกนานสักเท่าใด ที่สัตว์เดรัจฉานจะพัฒนาตนจนสู่ภพภูมิของมนุษย์ได้ โดยจริงแล้วการเกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นไปได้แสนยาก แต่ผู้ที่ได้ร่างอันได้ยากนี้แล้ว กลับใช้ชีวิตอย่างประมาท ทำให้นึกถึงข้อเขียนของคุณทวดดาว เจาศรี เมื่อหลายปีมาแล้ว คุณทวดดาวอยู่ที่โรงเจ สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม จันทบุรี ได้ยกคำสอนที่พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เขียนเตือนนักปฏิบัติธรรมเอาไว้ มาลงในหนังสือสารอโศก เมื่ออ่านแล้วก็สะอึกใจมากที่ว่า

ปุถุชนแต่ละคนใช้ชีวิตเปลืองเหลือเกิน

ชาติแล้วชาติเล่ามันไม่ถ้วน  
และยังหมุนวนผ่านไปเป็นลัดร  
ทั้งเดรัจฉานและสัตว์อบายนานาเหลือคณานับ  
แต่ไม่เข็ดหลาบไม่เคยรู้ตัว  
เราก็ได้แต่ส่งสารและอภัยได้  
เพราะเขาไม่มีดวงตาเห็นธรรม  
แต่ผู้มีดวงตาเห็นธรรม  
รู้แล้วอย่างเถียงไม่ขึ้นนี่ซี  
จะมัวเสียเวลาอยู่เพราะอะไร  
ถ้าไม่เอาจริงเอาจัง ก็เรียกว่า ไอ้ขี้เกียจ ไอ้คน  
ไม่สู้

ถ้าทำได้แต่ว่าช้า ก็เรียกว่า ไอ้คนไม่ขี้น้ำมัน  
หรือคนไร้บารมีเดิม

แต่ถ้าทำได้แต่ไม่ทำ ก็เรียกว่า ไอ้ต่อแหล  
ไอ้คนไม่รู้จริง

ชาติหนึ่งมันสั้นนัก  
อย่าเอาแต่เว้นวรรค เอาแต่พัก เอาแต่หย่อน  
เอาแต่ผ่อนอยู่เลย

เดียวจะได้ชื่อว่าไอ้คนชิงหมาเกิด ๒

ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

"หมอที่ดีที่สุดในโลก...  
...คือตัวเราเอง"

เครื่องมือที่แท้จริง....  
...ในการบำบัดรักษาโรค...  
.....คือ ร่างกายของเราเอง

(หมอเขียว ใจเพชร กล่าว)

บ้านสุขภาพดีวิถีธรรม  
สมุนไพรรุทธีเย็นตะวันเดือน  
โทร.081-777-2586, 085-255-1828



เพราะความชื้นส่งผลให้‘ม้าม’ทำงานอ่อนแอ  
ทำให้การขับเม็ดเลือดเสียทิ้งน้อยลง ทำให้มีอาการมึนหัวง่าย  
ในฤดูนี้ คนจะมีอาการป่วยเป็นโรคลมส่วนมาก

(ตอนที่ ๓)



**๒.อากาศ** ความร้อน ความชื้น ความเย็น อากาศแห้ง และฤดูต่างๆ ก็เป็นสาเหตุให้เกิดโรคได้ โดยเฉพาะช่วงที่กำลังจะเปลี่ยนฤดูจะป่วยกันง่าย ถ้าร่างกายเราอ่อนแออยู่แล้ว

**ฤดูร้อน** อากาศร้อนที่เพิ่มขึ้น จะส่งผลทำให้ **การผลิตน้ำดี**น้อยเกินไป ยิ่งร้อนมากเท่าไร ก็ทำให้ **‘ถุงน้ำดี’** **ปิดง่าย** การส่งน้ำดีมาย่อยอาหารได้น้อย ส่งผลให้ฤดูร้อน ไม่ค่อยอยากกินอาหาร และความร้อนทำให้อาหารต่างๆ มีแบคทีเรียเจริญเติบโตได้ง่าย ทำให้อาหารต่างๆ บูดง่าย จะเกิดเชื้อโรคต่างๆ ได้ง่ายในฤดูนี้ โดยเฉพาะ **โรคท้องร่วง**

**ฤดูฝน** อากาศจะมีความชื้นมาก ก่อให้เกิด **ลมนอกไส้** ส่งผลทำให้ **เมื่อยเนื้อเมื่อยตัว**ง่าย ดึงหลังง่าย ปวดตามข้อง่าย เพราะความชื้นส่งผลให้ **‘ม้าม’**ทำงานอ่อนแอ ทำให้การขับเม็ดเลือดเสียทิ้งน้อยลง ทำให้น้ำเหลืองหมุนเวียนในกล้ามเนื้อช้าลง ทำให้มีอาการมึนหัวง่าย ในฤดูนี้ คนจะมีอาการป่วยเป็น **โรคลม**ส่วนมาก

**ฤดูหนาว** อากาศหนาวจะทำให้หลอดเลือด

หดตัว ทำให้ **ระบบหมุนเวียนเลือดทำงานช้าลง** ทำให้ **‘ไต’**ทำงานช้าลง **ไตอ่อนแอ** และทำให้ **มีเสลดเพิ่มขึ้น**ง่าย ฉะนั้นในประเทศเขตหนาว จะมีการแต่งกายแบบมิดชิดและมีผ้ารัดเอว เพื่อให้ไตอบอุ่น และทำงานได้ดีขึ้น อากาศหนาวทำให้ความชื้นในอากาศน้อย อากาศแห้งทำให้เป็นหวัดได้ง่ายๆ จะเป็นหวัด เจ็บคอ ไอเรื้อรัง เพราะฤดูนี้ส่งผลให้ร่างกายผลิต **มูกเมือก** มาปกป้อง **ระบบทางเดินหายใจ**เป็นจำนวนมาก ทำให้ป่วยเป็น **หวัด**ง่าย

**๓. อิริยาบถ** การใช้ชีวิตที่ผิดจากธรรมชาติทำงานด้วยท่าเดิมนานเกินไป ก็มากเกินไป ทำงานด้วยมือข้างเดียวนานเกินไป ยืนนานเกินไป นั่งนานเกินไป หรืองานที่ต้องแช่น้ำนานเกินไป **ควรปรับเปลี่ยนอิริยาบถ** **ทุกๆ ๒ ชั่วโมง** หรือยกของหนักประจำ หรือยกของหนักเกินกำลัง

**๔. อด อดนอน** บางครั้งไม่นอนกลางคืนมา นอนกลางวัน **อดข้าว**โดยเฉพาะบ้ำมเช้า เราควรกินอาหารเช้าทุกวัน เพราะร่างกายจะนำเอาอาหารเข้าไปใช้ทั้งวัน ถ้าไม่มี ร่างกายก็จะต้องไป

เบิกจากอวัยวะต่างๆ ตั้งแต่ **ตับ ไต ม้าม ปอด หัวใจ** จนกระทั่ง **ไขกระดูก** เพื่อมาหล่อเลี้ยงร่างกาย ฉะนั้นควรกิน **อาหารเข้าทุกวัน** ให้ตรงเวลา ยิงดี คือ เวลา ๐๗.๐๐-๐๙.๐๐ น. ดีที่สุด อาจ จะเลยบ้างนิดหน่อย และ ควรดื่มน้ำอย่างน้อย วันละ ๓-๕ ลิตร เพื่อเป็นการล้างเซลล์ตาย ออกไปจากร่างกาย

**๕. อุจจาระ กลั้น ชี ฉี** เมื่อเรา **ไม่ขี้ทุกเช้า ก่อน ๗.๐๐ น.** ร่างกายก็จะดูดซึมเอาพิษหรือ ขยะที่ลำไส้ใหญ่กลับเข้าไปในกระแสเลือด ทำให้ เลือดและน้ำเหลืองสกปรก ถ้าสะสมนานเข้า จะ ทำให้เกิดโรคต่างๆได้ เมื่อโหระที่ร่างกายมี เม็ดเลือดเสียเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ก็จะทำให้ระบบขับถ่ายมีความเป็นต่างสูง จึงทำให้ การขับถ่ายลำบากขึ้น **สาเหตุที่ทำให้เม็ดเลือด เสียจำนวนมาก** คือ นอนดึกมากๆและนานๆ หรือ ทำงานหนัก แบกหาม หรือเป็นเกษตรกร ก็จะทำให้ **ลำไส้บวม** เป็นกษัยเถาตาน จะมีท้อง ผูกตามมา

## ๖. อารมณ์

**โศกเศร้าเสียใจ** ส่งผลต่อ **ปอด** ส่งผลจาก ปีกอุมกทั้งสองข้าง

**โกรธ** ส่งผลที่ **ตับ** จะส่งผลสะท้อน ที่กลาง หน้าผาก และนัยน์ตา เส้นตึงง่าย

**พยายาท** ส่งผลต่อ **ลำไส้ใหญ่** จะส่งผลที่ ริมฝีปากล่าง(ด้านนอก) สีที่หน้าผาก สะท้อน ที่หัวไหล่

**เครียด** ส่งผลต่อ **ถุงน้ำดี** ส่งผลที่ป่า(จะตึง) ขาด้านนอก (จะตึงง่าย)

**กังวล** ส่งผลต่อ **กระเพาะอาหาร** ส่งผลถึง อาการแสบตาง่าย มีนหัวง่าย ตึงหน้าขา

**เร่งรีบ** ส่งผลต่อ **ม้าม** ทำให้เมื่อยเนื้อ เมื่อยตัวง่าย ตึงขาด้านใน ส่งผลถึงปวดเข่า

**ตกใจ** ส่งผลต่อ **ไต** มีสีคล้ำใต้ตา เส้นผม หยาบกระด้าง(เหมือนต้นหญ้าที่แห้งกรอบ)และ ดูที่ 'หู' ก็เป็นจุดสะท้อน 'ไต' ทั้งสองข้าง

**น้อยใจ** ส่งผลต่อ **ปอด** ส่งผลที่แก้มทั้งสองข้าง

**ตื่นเต้น** ส่งผลต่อ **ลำไส้เล็ก** ส่งผลไปที่คาง ขากรรไกร(ทั้งสองข้าง) ริมฝีปากล่าง (ด้านใน) **ดีใจ** มากเกินไปส่งผลต่อ **หัวใจ** ส่งผลไปที่ ไบหน้าทั้งหมด และอุมกทั้งหมด **ลิ้น**

**อ่านวิธีสังเกตอารมณ์จาก หนังสือ**

**หน้าตาบ่งบอกชีวี**

ยังไม่ควบคุม **'อารมณ์'** จะด้วยอารมณ์ใด ก็ตาม จึงส่งผลต่อ **ท่อน้ำดี** และ **ระบบหมุนเวียน เลือด** ส่งผลต่อ **การนอนหลับยาก** จะเป็นปัญหา ต่อเนื่องไปหมด ควรฝึกปรับลมหายใจยาวๆ ทุก ครั้งที่มีเรื่องราวต่างๆเกิดขึ้น ที่ทำให้อารมณ์ แปรปรวน เมื่อมีอารมณ์แปรปรวน ก็จะทำให้ ลมหายใจสั้นขึ้น ถึขึ้น ทำให้เกิด **อะดรีนาลิน (สารพิษ)** แต่เมื่อโหระที่เราปรับปรับลมหายใจ ทันทึให้เข้า-ออกยาวๆก็จะเกิด **เอ็นโดรฟิน (สารสุข)** ทันทึอีกเช่นกัน ฉะนั้น **พยายามปรับ ลมหายใจให้ยาวให้ได้ตลอด** เพื่อที่จะให้สุขภาพ แข็งแรงได้ระดับหนึ่ง

**๗. เอนกายพักผ่อน** ทำงานเกินกำลัง **ร่างกายของเราต้องพักผ่อนที่ สามทุ่มถึงตีสาม** ตื่นหลังจากนี้ ถือว่าร่างกายได้ซ่อมตัวเอง จน สมดุลระดับหนึ่งแล้ว ถ้าเราไม่พักผ่อนตามเวลานี้ จะทำให้เลือดเสียเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้ **'ตับ'** กับ **'ถุงน้ำดี'** **'ส่งน้ำดีไปย่อยไขมันให้เป็นฮอรโมน น้อยลง** ทำให้ **เส้นตึง แน่นท้องง่าย**

**๘. เสพเมถุนมากเกินไป** ทุกครั้งที่ถึงจุดสุด ยอดนั้น **ร่างกายต้องใช้พลังงานจาก 'ไต' จำนวน มากในการสร้างสารชีวิต** ยิ่งเสพมากเท่าโหระ ก็ยิ่งทำให้ไตอ่อนแอมากเท่านั้น (จะมีข้อมูล เพิ่มขึ้นในคัมภีร์ มหาโชตรัต และคัมภีร์มูจฉา)

หลายคนคิดว่านอนวันละ ๖-๘ ชั่วโมง นอน เวลาไหนก็ได้ ก็ถือว่าใช้ได้ จึงนอนดึกไปตื่น เอาสายๆ **ยิ่งนอนตื่นสายมากเท่าโหระ 'ถุงน้ำดี' ก็จะอ่อนแอมากเท่านั้น** เพราะตื่นนอนขึ้นมาจะ **รู้สึกไม่สบายตัว เจ็บเนื้อเจ็บตัว เมื่อยเนื้อ เมื่อยตัวง่าย**

ในปัจจุบันนี้ จะมืองค์ประกอบเพิ่มขึ้นอีกคือ

มีเทคโนโลยีต่างๆทำให้เกิดโทษและเกิดคุณต่อร่างกาย ทำให้เราเจ็บป่วยได้ ถ้าหากเราใช้มันไม่เป็น เช่น มือถือรุ่นต่างๆ เครื่องใช้ไฟฟ้า คอมพิวเตอร์ที่ทุกวันนี้เป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน วันไปเสียแล้ว ต้องมีการเล่น อินเทอร์เน็ตทุกวัน ทุกเวลา จนบางครั้งลืมวันลืมเวลาก็คงเป็นไปได้ ทำให้เสียสุขภาพได้ ถ้าใช้โดยไม่กำหนดเวลา เล่นไม่เป็นเวลา และข้อสำคัญเวลานอนก็ยังไม่นอนอยู่ใกล้เครื่องใช้ไฟฟ้าที่มีคลื่นและรังสีจำนวนมาก ทำให้‘ระบบเลือด’แตกตัวง่าย

### ปัจจัยภายในบังคับพิจารณาที่กันอีก

**สมุฏฐานธาตุไฟพิกัด** ระบุถึง

- **พัทธะปิตตะ**(ดีในฝัก) หมายถึง **น้ำดีในท่อน้ำดีของ‘ตับ’-‘ถุงน้ำดี’** ซึ่งมีอยู่หลายร้อยท่อ ถ้าอ่อนแอจะทำให้เกิดลมในลำไส้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

- **อพัทธปิตตะ**(ดีนอกฝัก) คือ **น้ำดีจาก‘ม้าม’** ซึ่งทำให้เกิดลมในลำไส้ ส่งผลให้แขนบริเวณท้องน้อย และมีการเมื่อยมือ เมื่อยแขน ขา มือ นิ้ว ล็อคได้

- **กำเดา**(เปลวแห่งความร้อน)หมายถึง **ร้อนจาก‘เลือด’ที่ถูกทำลาย** โดยปัจจัยต่างๆ เมื่อมีเลือดเสียจำนวนมาก ก็จะทำให้เลือดเป็นกรด ทำให้เกิดอาการร้อนใน ปากพอง มีแผลในปากได้

**สมุฏฐานธาตุลมพิกัด** ระบุถึง

- **หทัยวาตะ**(ลมที่หัวใจส่วนใหญ่)หมายถึง **เลือดเสียจำนวนมาก จากเส้นเลือดดำใหญ่เข้าสู่‘หัวใจ’** ทำให้เกิดการหนาแน่นในกระแสเลือด บางครั้งส่งผลให้แน่นหน้าอก หรือเสียดที่หัวใจ

- **สัตถกะวาตะ**(ลมเสียดแทง)เพราะ‘ลม’สะสมจำนวนมาก กลายเป็นแก๊สจำนวนมาก ทำให้ปวดเมื่อย หรือเสียดบริเวณร่องสะบัก แขน ขนานกับกระดูกสันหลัง จนถึงก้นกบ

- **สุนาวาตะ**(ลมในเส้น) เป็นผลมาจากน้ำดีจาก‘ตับ’จาก‘ถุงน้ำดี’จาก‘ม้าม’ทำให้เกิดลมเสียดบริเวณชายโครงไปถึงปลายลิ้น จนกระทั่งกินอาหารไม่ค่อยรู้รส

**สมุฏฐานธาตุน้ำพิกัด** ระบุถึง

**คอเสมหะ(เสลดในลำคอ)**

- **อุระเสมหะ**(เสมหะที่ปลายกระเพาะข้อปอด)

- **คูลเสมหะ**(ลำไส้ใหญ่ทวารหนัก)

**สมุฏฐานธาตุดินพิกัด** ระบุถึง

- **หทัยวัตถุ**(ก้อนเนื้อหัวใจ)

- **อุทรียัง**(อาหารใหม่)‘อาหาร’แต่ละคำ

ที่กินเข้าไป **ควรจะเคี้ยวให้ได้หลายครั้ง อย่างน้อย ๒๐ ครั้ง** เพื่อเพิ่มความเป็นต่างจากน้ำลายที่เป็นน้ำย่อย ยิ่งเคี้ยวนานต่างจากน้ำลายก็จะออกมามาก เมื่อเรากินอาหารลงกระเพาะ จะไปทำสมดุลกับน้ำย่อยใน‘กระเพาะ’ที่เป็นกรดอย่างแรง จึงเกิดความสมดุล ถ้าต่างน้อย แต่กรดในกระเพาะเยอะ ก็จะทำให้ปริมาณแก๊สในท้องเพิ่มขึ้น และเมื่ออาหารผ่านไป‘ลำไส้เล็ก’ตอนต้น ซึ่งมีน้ำย่อยที่เป็นต่าง ก็ส่งมาย่อยอาหารที่เป็น‘ไขมัน’

ถ้าเมื่อไหร่ที่วิถีชีวิตของเราเร่งรีบ ก็จะทำให้ **ดูโอดินัม**(ลำไส้เล็กตอนต้น)หลังต่างน้อยมาก จึงทำให้เกิดการย่อยไม่สมบูรณ์ ทำให้เกิดแก๊สอีก จึงมีแก๊สสะสมเพิ่มขึ้น ทำให้มีอาการ **มีนหัว แสบตา ปวดหัว ปวดเอว ปวดหลัง ปวดมือ เมื่อยแขน เกิดลมในไส้ เกิดมูกเมือกเพิ่มขึ้นใน‘ลำไส้’**

- **กริสัง**(อาหารเก่าอยู่ที่ลำไส้ใหญ่) ถ้าเรากิน **อาหารที่มีฤทธิ์เป็นกรดมาก** เช่น อาหารรสจัด หวานจัด เค็มจัด มันจัด เผ็ดจัด เปรี้ยวจัด หรือนอนดึกมากๆ เครียดง่าย จะส่งผลให้ **‘ลำไส้ใหญ่’มีความเป็นต่างมากไป** ทำให้ ‘ลำไส้ใหญ่’หดตัว จึงทำให้การขับถ่ายลำบาก เกิดแก๊สที่เป็นพิษดูดซึมกลับเข้าไปในกระแสเลือดอีกครั้ง จึงทำให้ร่างกายไม่สบาย ถ้าถ่ายอาหารเก่าไม่หมด ก็จะทำให้เกิดฝ้าและกระ ขันตามบริเวณต่างๆของร่างกาย โดยจะสังเกตเห็นได้ชัดที่บริเวณแขนและมือ

ท่านใดที่เข้าใจคัมภีร์สมุฏฐานวินิจฉัยทั้งหมดอย่างแตกฉาน ท่านคือ“**เสฏฐญาณแพทย์**”

☞ อ่านต่อฉบับหน้า



● ต่อกฎฉบับ ๒๔๙

การจัดทำคู่มือหลักกฎหมายอิสลาม  
ว่าด้วยครอบครัวและมรดก  
เพื่อให้บุคคลทั่วไปมีความรู้และความเข้าใจหลักกฎหมายอิสลาม  
ว่าด้วยครอบครัวและมรดกมากยิ่งขึ้น

# การพัฒนากฎหมายอิสลาม ในประเทศไทย

นับแต่การจัดทำคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกฉบับกระทรวงยุติธรรมเสร็จสิ้นลงในปลาย พ.ศ. ๒๔๘๓ และพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล พ.ศ. ๒๔๘๙ มีผลใช้บังคับ คู่มือดังกล่าวถูกนำมาใช้ในการพิจารณาพิพากษาคดีในสถานะเป็นกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกบังคับแทนประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยการนั้นในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูลเรื่อยมา โดยมีได้มีการพัฒนาให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น หลักกฎหมายอิสลามที่นำมารวบรวมไว้ในคู่มือยังขาดรายละเอียดอีกจำนวนมากดังกล่าวแล้วในบทสรุปข้างต้น คณะกรรมการบริหารศาล

ยุติธรรมเล็งเห็นถึงความสำคัญในข้อนี้ จึงมีคำสั่งที่ ๑๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๓ และที่ ๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๔ ลงนามโดยนายสบโชค สุขารมณ์ ประธานศาลฎีกา ในฐานะประธานคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม เรื่องแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก โดยมีเจตนารมณ์เพื่อรวบรวมปรับปรุงและจัดทำคู่มือหรือหนังสือกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกนำมาใช้ประโยชน์ในการศึกษา อ้างอิง อันเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนโดยเฉพาะในพื้นที่สี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

๑. นายอรุณ เรืองเพชร อธิบดีผู้พิพากษาภาค ๙ ประธานอนุกรรมการ
๒. นายชาญณรงค์ ปราณีจิตต์ ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ อนุกรรมการ  
ประจำสำนักประธานศาลฎีกา
๓. นายสืบพงษ์ ศรีพงษ์กุล ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ อนุกรรมการ  
ประจำสำนักประธานศาลฎีกา
๔. นายประคอง เตกฉัตร ผู้พิพากษาหัวหน้าศาล อนุกรรมการ  
ประจำสำนักงานอธิบดีผู้พิพากษาภาค ๙
๕. นายสืบศักดิ์ แสงภัทระเนตร ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะ อนุกรรมการ  
ในศาลจังหวัดสตูล
๖. นายศรัณย์ ดุลยมาศ ผู้พิพากษาศาลจังหวัดปัตตานี อนุกรรมการ
๗. เลขาธิการศาลยุติธรรมประจำภาค ๙ อนุกรรมการ
๘. ผู้แทนสำนักจุฬาราชมนตรี อนุกรรมการ
๙. ดร. อิสมาอิลลุดดี อะปะเกีย อนุกรรมการ
๑๐. ดร. อิสมาแอล อาลี อนุกรรมการ
๑๑. ดร. มุฮัมมัดซาคี เจ๊ะหะ อนุกรรมการ
๑๒. นายเจ๊ะเหล๊ะ แยกพงษ์ อนุกรรมการ
๑๓. ตะโต๊ะยุติธรรมประจำศาลจังหวัดปัตตานี อนุกรรมการ
๑๔. ตะโต๊ะยุติธรรมประจำศาลจังหวัดยะลา อนุกรรมการ
๑๕. ตะโต๊ะยุติธรรมประจำศาลจังหวัดนราธิวาส อนุกรรมการ
๑๖. ตะโต๊ะยุติธรรมประจำศาลจังหวัดสตูล อนุกรรมการ
๑๗. ตะโต๊ะยุติธรรมประจำศาลจังหวัดเบตง

#### อนุกรรมการ

๑๘. ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายและวิชาการศาลยุติธรรม อนุกรรมการ
  ๑๙. ผู้อำนวยการสำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค ๙ อนุกรรมการและเลขานุการ
  ๒๐. หัวหน้าส่วนวิชาการและงานคดีผู้ช่วยเลขานุการ  
สำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค ๙
  ๒๑. นางปราณีย์ ราชพงศ์ ผู้ช่วยเลขานุการ
  ๒๒. นางสาวกุมารี เพชรเล็ก ผู้ช่วยเลขานุการ
- ๓.๑ แนวทางการยกร่างคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก
- การยกร่างคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “คู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกฉบับศาลยุติธรรม” ได้นำหนังสืออ้างอิงของมัชฮับซาฟีฮีย์และหนังสืออ้างอิงรวมมัชฮับมารวบรวมเรียบเรียง
- สำหรับหนังสืออ้างอิงของมัชฮับซาฟีฮีย์ คือ
- (๑) ฟุตุหุลวะฮีย์ยาบ
  - (๒) อัลเมาะเราะฮะรุลบะฮียะฮ์
  - (๓) ชัฎร์หุฎนัรโรฎ
  - (๔) อัลบุนญัยรียะฮ์ อลา ชัฎร์ฮิลมันฮัจญ์
  - (๕) อัลบุนญัยรียะฮ์ อลลเคาะตีบ
  - (๖) มุฆนียุลมุห์ตัจญ์
  - (๗) ตุห์พะตุลมุห์ตัจญ์
  - (๘) นิฮายะตุลมุห์ตัจญ์
  - (๙) ฮาซียาตานู คอลยุบี วะอุมัยเราะฮ์
  - (๑๐) หนังสืออื่น ๆ ฯลฯ
- ส่วนหนังสืออ้างอิงรวมมัชฮับ คือ อัลเมาสูอะตุล ฟิกฮียะฮ์ อัลกุวีตียะฮ์
- ขั้นตอนในการจัดทำคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกฉบับศาลยุติธรรม คณะอนุกรรมการมีแนวทางในการ



ดำเนินการเป็น ๒ ระยะ ดังนี้

ระยะที่หนึ่ง เป็นการรวบรวมหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกให้มีความครบถ้วนสมบูรณ์กว่าที่ได้มีการจัดทำคู่มือในครั้งที่ ๑ โดยมีระยะเวลาดำเนินการระหว่างวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ และจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มเพื่อเสนอประธานศาลฎีกาใช้เป็นคู่มือแทนคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกฉบับกระทรวงยุติธรรม

ระยะที่สอง เป็นการเขียนคำอธิบายคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกเรียงตามข้อโดยมีคำพิพากษาศาลฎีกา ข้อวินิจฉัยของจุฬาราชมนตรีในส่วนที่เกี่ยวข้องตำราอ้างอิง เพื่อให้บุคคลทั่วไปมีความรู้และความเข้าใจหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกมากยิ่งขึ้น และเมื่อมีความสมบูรณ์ในคำอธิบายอาจมีการขัดเกลา ปรับปรุงคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกที่ดำเนินการในระยะที่หนึ่งให้มีความกะทัดรัด ทำนองเดียวกับรูปแบบการร่างกฎหมายของบ้านเมือง โดยมีระยะเวลาดำเนินการระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ภายใต้การดำเนินการของโครงการส่งเสริมประสิทธิภาพงานยุติธรรมศาลในจังหวัดชายแดนภาคใต้

ในการยกร่างครั้งนี้ได้รวบรวมข้อความที่กล่าวซ้ำในที่ต่าง ๆ เข้าไว้ในที่เดียวกันเรียบเรียงเป็นข้อความเบื้องต้นเพื่อใช้ได้ทั้งในเรื่องครอบครัวและมรดก และรวบรวมข้อบัญญัติซึ่งกระจัดกระจายอยู่ใน กิตาบต่าง ๆ แต่เกี่ยวเนื่องกันเข้ามารวมเป็นข้อเดียวกัน ฉะนั้นข้อความในข้อหนึ่ง ๆ โดยมากจึงมีที่มาจากกิตาบหลายกิตาบมากบ้างน้อยบ้าง แล้วแต่กรณี ถ้อยคำใดเป็นศัพท์พิเศษใช้เฉพาะในศาลอิสลามและหาคำศัพท์ภาษาไทยที่เหมาะสมแก่ความหมายมิได้ก็คงรูปศัพท์นั้นไว้ตามเดิม โดยวางบทวิเคราะห์ศัพท์ไว้เพื่อทราบความหมายแต่ละศัพท์ ศัพท์เหล่านี้หากศัพท์ใดมีหมวดบรรยายหลักการ ก็เรียงศัพท์นั้นไว้เป็นบท

นำแห่งหมวดนั้น เช่น ข้อ ๒๐๙ คำว่า “อีละฮ์” ข้อ ๒๓๓ คำว่า “อิลาฮ์” เป็นต้น ส่วนศัพท์ใดซึ่งไม่มีหมวดบรรยายหลักการก็เรียงเป็นบทวิเคราะห์ศัพท์ทั่วไปรวมอยู่ในข้อ ๑ ย่อย โดยเฉพาะ เช่น ข้อ ๑ (๔๘) คำว่า “มะฮ์ดร์อันควร” ข้อ ๑ (๕๒) คำว่า “อิดตะฮ์รือญอียะฮ์” เป็นต้น ทำนองเดียวกับการจัดทำคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกฉบับกระทรวงยุติธรรม

อย่างไรก็ตาม การจัดแบ่งเนื้อหาในคู่มือมีความแตกต่างกับการจัดทำคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก ครั้งที่ ๑ อยู่บ้าง กล่าวคือ มิได้แบ่งเป็น มาตรา แต่แบ่งเป็น “ข้อ” แทน เพื่อป้องกันความเข้าใจคลาดเคลื่อนของบุคคลทั่วไปว่าคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกมีสถานะเดียวกับประมวลกฎหมายอื่น ๆ ของบ้านเมือง

สำหรับเนื้อหาว่าด้วยครอบครัวแบ่งเป็น ๕ ลักษณะ ดังนี้

ลักษณะ ๑ การสมรส มี ๔ หมวด คือ การสู่ขอและหมั้น เจือนไซแห่งการสมรส วลี พยาน ในการสมรส

ลักษณะ ๒ ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภริยา มี ๓ หมวด คือ สิทธิหน้าที่ของสามีภริยา เวรอยู่ร่วมกับภริยาแต่ละคนของสามี ทรัพย์สินระหว่างสามีและภริยา

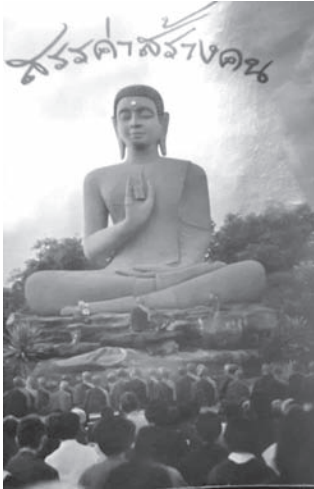
ลักษณะ ๓ การขาดจากการสมรส มี ๙ หมวด คือ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป การฟ้องหย่า การหย่า การหย่าที่มีทัณฑ์บน ข้อกำหนด เจือนไซหรือเจือนเวลา การคืนดี อีละฮ์ ซิฮาดร์ ลีอาฮ์ การหย่าโดยมีสินจ้าง

ลักษณะ ๔ มะฮ์ดร์ มี ๓ หมวด คือ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป มุดอะฮ์ อิดตะฮ์

ลักษณะ ๕ ผู้บุพการีและผู้สืบสันดาน มี ๕ หมวด คือ บุตร อำนาจปกครอง อำนาจเลี้ยงดู ค่าอุปการะเลี้ยงดูเครือญาติ ค่าให้นมบุตร

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

# ธงชัย...ธงธรรม



"พลังใจเอาชนะ... น.๕" / อะไรจะเกิดขึ้น? ถ้าคนมาอยู่กันแล้ว จึงปฏิบัติธรรม! น.๕๙

**ชาวบุญนิยมทำบุญใหญ่  
ในวันอาสาฬหบูชา-เข้าพรรษา  
บ้านราชดึกคักต้อนรับวิถีธรรม ร่ม.รุ่นแรก**



**วีระแวกปราบพ่อครู  
เปิดใจถึงออกจากคุกเขมร**



ชูธงประกาศสู้  
องอาจประกาศิต  
ยืนหยัดรักษาสิทธิ์  
คงมั่นหมายเดินหน้า

ทุกทิศ  
จากกล้า  
หน้าที่ สุดแฮ  
ชาตินี้มีวาง

อำนาจอำนาจยิ่ง  
คือธรรมะหยัดดำรง  
สืบทอดสัจจะคง  
แสงสว่างนำทางไซ้

ยืนยง  
สื่อได้  
เคียงมั่น  
เที่ยงแท้แสงธรรม

ยืนยันยึดมั่นย้า  
สัจจะจากวิญญูญาณ  
มนุษย์ "สัตว์" เรียกขาน  
ควรค่าคำเพรียกแม่

ตลอดกาล  
มั่นแท้  
ประเสริฐ  
เทิดไว้ปานใด

จิตใจสำนึกน้อม  
บรรลุสัจจะนำ  
เห็นแสงสว่างฉายนำ  
ประหนึ่งสัญลักษณ์ชี้

คุณธรรม  
ดั่งนี้  
สาตส่อง  
ช่องให้เห็นหน

ยลเหลือองสีหม่นล้วน  
โดดเด่นเดินนำแถว  
"อริยสงฆ์" สื่อ "พุทธะ" แนว  
มินอกริตหลงแก้

สงบแวง  
นั่นแท้  
ธรรมะชัด  
สู่ถ้ำหลงไพร

พึงใจเพียงชื่อซ้อง  
มาดมั่นสละวิสัย  
จักเผย "พุทธะ" ฉันใด  
รวมร่วมชำระร้อน

"สงฆ์ไทย"  
โลกย์ซ้อง  
บริสุทธิ์  
โลกนี้สงบเย็น

☸

# สุขภาพพึ่งตน สายดีท็อกซ์ ฟาร์อินขวัญ



สายเปล่า ไม่มีฝา วาล์ว  
(เก็บฝา วาล์ว จากขวดเดิมไว้  
เพื่อใช้กับสายเปล่า ประหยัดสุด ๆ)

สายดีท็อกซ์ (Medical Grade)  
ฟาร์อินขวัญ  
ยาว 135 ซม.  
(สายสำรอง เปลี่ยนง่าย ประโยชน์ ประหยัด)  
ผลิต : บ้านท่าจีนขวัญ 08-1253-7677  
จำหน่าย : บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด  
02-733-6670, 02-733-4979



จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โกคาพันธ์** 09-0828-2728

**สมศักดิ์ ยินดีรัมย์** 08-2345-3648,

08-3373-4801

**ศีลสนิท น้อยอินตะ** 08-1253-7677

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

สายใหม่ใส่เองง่าย ๆ กับฝา วาล์ว เดิม



- มีดมนหม่นฟ้าหาล้าแดนแผ่นดินเพลิงแผดเผา  
แย่งชิงโอดฉเวลาเราอรอนร้อนฟอนไฟบ้า  
คนใดใครดลขันธ์ใจไร้จันระอา  
เดือดร้อนแรงกล้าด้วยวิชาพาต้า

# ตะวันทอฟ้า

ทั่วเมืองเฟื่องเฟ้อต่างพลอยเปลวใจให้ผี  
กระหน่ำย่ำยี่เยินหลงเพลินคำพร่ำ  
ลวงกันลันโกไซ่คนพันใครใจดำ  
ต้องเน้นเข็นธรรมเข้านำคำชูกู่ชน

ฟ้ามีดจิตจางห่างแสงแห่งธรรม  
จึงซ้ำดำแสนไม่แมนเมืองคน  
มาเกิดเกิดธรรมนำผล  
กระตือรือร้นไม่พันคนเพียร

มีดใดไม่แคล้วแนวแรงแสงธรรมเลอะหนา  
ตะวันทอฟ้าหาล้าเรื่องเหลือองพลันผันเปลี่ยน  
แดนทองแดนธรรมต่ำดอมน้อมนำจำเนียร  
สาตแสงแรงเพียรแผ้วพาฟ้าธรรมฉ่ำเมือง.

เพลงนี้ แต่งทำนองตั้งแต่ ๓ มี.ค. ๒๕๑๐ เดิมเป็นเพลง  
“ตะนิงอาลัย” ที่แต่งไปพร้อมทำนองเสร็จ ๔ มี.ค. ๒๕๑๐ ก็เป็น  
เพลงรำพึงรำพันผ่นหลงเพ้อรักไปตามประสา ยังไม่ได้อัดแผ่น  
สักครั้ง ในยุคนั้นก็ได้แต่ร้องกันตามงานตามเวที หรือร้องออกทีวี  
เท่านั้น พอมาบวชแล้วก็เลยเอาทำนองนั้นมาใส่เนื้อร้องใหม่เป็น  
เพลง “ตะวันทอฟ้า” เสร็จเมื่อ ๒๙ พ.ย. ๒๕๒๗ และอัดแผ่นเสียง  
ทำอัลบั้มชุด “ขวัญ” โดยมีทิพย์วรรณ ปิ่นกษิบาล ขับร้องคนแรก  
เวอร์ชันแรก ตั้งแต่ ๔ พ.ค. ๒๕๒๙ วางตลาด มิ.ย. ๒๕๒๙ ต่อมา  
ก็มีทั้งนักร้องชายและนักร้องหญิงร้องกันอีกหลายเวอร์ชัน เนื้อหา  
ความหมายก็เทียบเปรียบเปรยธรรมชาติ กับสังคม ที่เต็มไปด้วย  
พฤติกรรมมนุษย์สุดอวิชชา  
พากันหลงโลกธรรม ลาก-ยศ-  
สรรเสริญ-สุข เพื่อพก หลงไหล  
รูป, เสียง, กลิ่น, รส, สัมผัสต่าง ๆ  
โดยเฉพาะเรื่อง “อัตตา” ไม่

สร้างชา จึงทุกข์ร้อนฟอนไฟเพื่อพะงันสุดโหดสุดเหี้ยม เพราะหลงโลกด้วยอวิชชากันจริง ๆ หากประเทศไทยได้สำนึก  
เห็นว่าการต้องแก้ชาติที่ทุกข์ร้อนนี้ ได้ด้วยธรรม หันมาตั้งใจใฝ่ศึกษาประพฤติกกรรมนำพาเอาโลภุทธธรรมอันเป็นของ  
ชนชาวไทยมาแต่ดั้งเดิม กลับคืนมาให้ชนชาวไทยได้ ตะวันก็จะทอฟ้า ไทยก็จะเป็นแดนทองแดนธรรม ต่ำดอมน้อมนำ  
จำเนียร สาตแสงแรงเพียรแผ้วพาฟ้าธรรมฉ่ำเมือง ซึ่งเป็นสัจจะแท้ที่ท่าทายให้พิสูจน์ได้เสมอ ตราบที่ผู้ใดยังไม่  
มีจิตปฏิสนธิในพุทธธรรม จิตของเราจะได้เกิดเป็นอุบัติเทพ ที่สุดเป็นวิสุทธิเทพจริง (โอปปาติกโยนิ) พันทุกขันธ์อันเกิดจาก  
อวิชชานั้นได้อย่างเด็ดขาด เป็นไทยที่แสนสุขมันคงยั่งยืนไปนานเท่านั้น.

“สมณะโพธิรักษ์”

๔ ต.ค. ๒๕๕๗